

MÜCADELE

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 15.000 TL. 9 Nisan 1994 Sayı: 92

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

**Artık yeter! Zama, zulme hayır diyelim!
Kriz oligarşinin krizidir.
Çözumsuzluk onların çözumsuzlüğüdür.**

Halkın çözümü var: DEVRİM

Acı ilacın adı "istikrar paketi" oldu... Fedakarlık "herkese" değil. Krizin faturası yine emekçi halkın sırtında...

Sofradaki bulgurdan ulaşımaya kadar her şeye yüzde yüz zam... Enflasyonu azdıracak diye toplu sözleşmeleri çıkmaza sokanlar, halkın alım gücünü biraz daha düşürerek yoksulluğu kalıcılaştırdılar.

Siyasi ve ekonomik belirsizlik giderek derinleşiyor; kriz toplumun bütün kesimlerini etkisi altına almış durumda.

Çiller, "Üç ay sonra rahat nefes alacağız" diyor. Yine yalan söylüyor. O yoksulun canını çıkartırken, zenginlin gönlünü yapmak istiyor.

Düzenin hiçbir kurtuluşu yoktur. O, hiçbir zaman rahat nefes alamayacak ve halka da "bir gün yüzü" göstermeyecektir. Haklarımızı mücadelemizle alalım. Artık susacak, kaybedecek zaman yok.

**30 Mart-17 Nisan Devrim Şehitlerini
Anma Günleri Kampanyası sürüyor**

**Onlar devrim için öldü
Devrim onlar için yaşayacak**

Devrim şehitleri, değerleri, gelenekleri ve mücadeleleriyle yaşıyorlar, yaşatılıyorlar... İstanbul'da, Düzce'de, Malatya'da, Konya'da, Bursa'da, Antakya'da, Eskişehir'de, Adana'da, Diyarbakır'da, İzmir'de, Ankara'da bayraklar dalgalanıyor onların anısına... Pantartlar, bildiriler, afişler, gösteriler umudu haykırıyor sokaklarda... Yürüyüşümüz onların yolunda sürüyor.

6 Nisan Taksim. İstanbul'un orta yeri burası... Sabo çağrısını yineliyor: "Ayta kalk, kalk İstanbul" ... Sabo'nun orak-çekiçli bayrağı dalgalanıyor orada.

MERHABA

91. sayımız da toplandı. Bu kez de toplama gerekseşi değildi. "Yaşadığı örgüt propagandası ve" halkı ırk ve sınıf ayrımı gözeterek kıskırtmak."

Baskılar, gözaltılar ve kapamalar devam etti. Kurşenir temsilcimiz Aysel Bölücek, 5 Nisan günü bir haber izlemek üzere bürden çıktıkten sonra, yol da polisleri silv polisler tarafından zorla gider arabasına bindirilerek gözaltına alındı. Şubede ilçemden geçiren temsilcimize psikolojik baskı da uygulandı. Aynı gün Haydar Bakan, Hüseyin Boz ve Metin Karim, ertesi gün Eşrel

Ödabağ, Büryanın Gök isimli esnafırla İHD Sekreteri Ali Dörmöz ve İsa isimli kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınlar farklı ayrı kıyafet, temsilcimiz ise iki gün sonra serbest bırakıldı.

Ankara Temsilcimiz Sedar Gelir, 6 Nisan günü haber takip ettiği sırada gözaltına alındı. Antakya büromuz, 7 Nisan günü terörle mücadele bübesi ekleirine basıldı ve talan edildi. Muhabirlerimiz Gülcen Sanolgu, Metin Alhas ile beş okumuz taraklanarak gözaltına alındı. Ayrıca Eskişehir'de gazetecimizin özel sayısını dağıtılan okumuz Hamit

Akyön gözaltına alındı.

Mücadelerin yükseldiği her alanda pervasızca uygulanan çalışın terör sorucu gazetecilerin bürden kapalıdır, mübherinler, çalışanlar ve okurlarımız gözaltına alınıyor, ilçemlerden geçiyorlu tutuluyor.

Halkın haklı mücadelesini boğmaya çalışanlar, teröre bayırmaktan başka yol bulamıyorlar. Ama her peye rağmen haklı çalışlarını sürdürenler, onların çikan bütün engellen aşarak zafere ulaşıcaklardır.

Yeniden bulupmak üzere...

MÜCADELE

İÇİNDEKİLER

- Gün muhalefetin gündür... 3
- Soygun paketi açıldı!... 4-5
- Şimdi "dur" deme zamanı 6
- Kitle mücadelesinin gereği ve önemi... Kirli savaşın yükü halka 7
- Seçimlerde oy kullanmayan köylülere baskı... Şırnak'ta köyler bombalandı... Gaziantep'te kontrolgiri cinayeti 8
- Kirli savaşın yerel meseleleri; Korkuc aşiretler... Bucak korucularının suç dosyası... 9
- Uzlaşma "öğütürlü yürüyüşü" nu bitirir 10-11
- Umut şehitlerimizle büyüyor, zafer ellerimizde... Emekçilerin orak-çekiçi bayrağı dalgalanıyor... 12-15
- Seçimler Güney Afrika'nın siyah halkların kurtuluşu olacak mı?... Halkın tercihi Sovyetler... 16
- Teorik "tespit"ler yerine "pratik" adımlar... 17
- Zeytin üreticisinin sorunları 18
- Milli Eğitim'de kolay çözüm: Vekil öğretmenler... Adana'da memur eylemleri 19
- Üniversite sınavları fırsat eşitliğinin devamıdır... 20
- "Kutlama yapmak, aldanmak ve aldatmaktır"... Ereğli ÖZGÜR-DER mübherlendi... 21
- Haydi pazarlamacıya... Çok şükür vergisi... Mehtap canavarı 22
- Grup Ekin: "Cezaevleri sesimizi susturamayacak"... 23

OKURLARDAN

Merhaba, Düzenli pervasızlığı her geçen gün biraz daha boyatılıyor. Katliamlara, baskılara, kavgalara, ilçemlere bir yeni dalda okunuyor. Ve düzenli bu yapıların artık gülmek gibi bir kavuşu olmadığında, tüm devrimci ve demokrat insanları televizyonlarda ve basında "terörizm" diye tanıtarak, yapılarını meşrulaştırma çalışını... (..) Bu yüzden de düzenin çarşıdışı daha da çok artıyor. Dirilerimizden olduğu kadar, ölümlerimizden de korkuyor. Şehitlerimizi sahiplenemiyor hazmedemiyor bize saldırıyor kadar şehitlerimiz de saldırıyor. Bunun son örneğini devrim şehidimiz Yavuz Yazır'ın cenazesinde gördük. Polis ve faşistler halkı da provokasyona getirecek, cenazeyi sahiplenen insanları üzerine saldırıp onları oradan zorla uzaklaştırdı. Bizim şehitlerimizi nassı sahiplendiğimiz biddiklerden dolayı, ertesi gün de mezarlığı jandarmalarıyla pus kurmuşlardı.

Mezarlığı girdiğimiz ilk anda etrafımız çevrildi. Bütün etrafımız çevrildi.

ken ve silahlar üzerimize doğrultulmuşken anımanızı yaptık. Daha sonra üzerimize saldırıp atış etmeye başladılar, gözaltına aldılar. İki gün gözaltında kaldıktan sonra savcılığa çıkı.

Dünyayı ve yaksını güzelleştirmek adına girdiğimiz kavgada şimdiye dek çok bedeller töledik, ödeyeceğiz. Mücademizde bugüne dek kavgalar verdik, değerli insanlarımızı kaybettik. Ama onların bıraktığı mevziler hiçbir zaman boş kalmadı, yeni nefesler omuzladı bu mevzileri. Ve kavgayı sürüyor, sürcek... Şehitlerimiz ağılamaya, ağılat yakmaya vakitimiz yok. Çelişiklerimizden, tereddütlerimizden kurtularak daha hızlı ve kararlı adımlar atmamız gerekiyor.

Artık Karadeniz dağlarında da boy veriyor çelişiklerimiz. Onlar altı tohum olup düştüler toprağa. Bin çiçek olup açacaklar. Ne olursunların ne de ilahelemlerin gücü yetmeyecek kıskırmeyel...

Tüm dostlara kavgası hasreti selamlar...

Karakib Kapak Ceznevi'den Mücadele Okurları

ZAFERE
ŞEHİTLERİMİZLE
YÜRÜYÖRÜZ

Halklarımızın en değerli evlatları, başımız, demokratik ve sosyalist bir ülke için sürdürdüğümüz savaşta toprağı dardırdağımız birer birer... Ancak zafere böyle varılacak... Onları savasarak, yerlerini ilerleremeciler alarak yaşatacağız.

Şağmalcılar Ceznevi Devrimci Sol Tutsakları

Onlarla daha erken doğuyor halkların safağına devrim güneşimiz...

Devrimci Sol Tutsakları-Bursa

Toprağı düşen her bir canımız
Ülkemizin dört bir tarafında
Kızıl karanfeller olarak
Güneşe selam duracaklardır

UMUDU EVLATLARIMIZLA
BİRLİKTE BÜYÜTÜRÜYÖZ

"EVLATLARIMIZ ONURUMUZDUR"

İsimli sergimizin açılışında sizleri de aramızda

görmekten mutluluk duyuyor.

ŞEHİT AİLELERİ

Yer: OKM (Ortaköy Kültür Merkezi)
Adres: Dereboyu Cad. No: 110 Ortaköy (Tel: 258 69 87)
Açılış: 10.4.1994; Saat: 12.00
Süre: 10.4.1994-17.4.1994

Sahibi: Haziran Yavuzlu ve Tis. Ltd. Şti.

Adına Gülsen ŞEŞEN

Yeni İşleri Müdürlüğü: Cifer ÇAKMAK

Yatırımları ve Yatırımları Adına: Bistirdik

Mah. Terzihan 35. Kısasın İşleri No: 11

Kat: 1 Şişlihanesi, İstanbul

Tel: 518 84 17-518 68 57 / Faks: 516 24 14

Bu Kad: Serler Matbaacılık

Fiyatı: 15.000 TL. Alınması: DM

Prasun: 15 PF, İvler: 43F

Bildiriler: 471, İngilizce: ELS

Abone Kısıtları:

Yurtiçi Abone:

6 aylık: 360.000 TL 1 yıllık: 720.000 TL

Yurtdışı Abone:

6 aylık: 85 TL

Hesap No: Gülsen ŞEŞEN, T. İş Bankası

Alınması Şubesi 100 48 44

Adana: İnönü Cad. 7. Sk. Kızılay İşhanı arkan Özyan Kat: 47/A Kat: 1
Tel-Fax: 351 97 25
Ankara: Marasma Sk. Kırım Apt. No: 12/17 Şişlihanesi Tel-Fax: 434 10 92
Antakya: İnönü Cad. Adli Sk. Ömürhan Paşa Kat: 9 Tel: 213 56 06
Bursa: Hacılar Mah. Konakları Sk. Asim İşhanı (Hıykel) No: 8/408
Tel: 224 47 80
Bile: İzzet Baykal Cad. Menekşe Paşa Kat: 1/B
Dendi: Delikli Çınar Meydanı Çınar İşhanı Kat: 3
Diyarbakır: İnönü Çukarım, Güçlü Paşa Kat: 3/90 Tel-Fax: 221 85 89
Ezine: İzzet Mah. Hacılar Sk. Şifa Han-ı Kat: Tel-Fax: 212 45 19
Ezinehan: İnönü Paşa Kat: 3 No: 122 Tel-Fax: 231 16 44
Gaziantep: Gaziantep Cad. Karatürk Mah. Yemşek Kat: No: 27 Kat: 5 Duire: 10
Tel: 238 59 59
İzmir: 833. Sk. No: 27/501 Bile İşhanı Konak Kat: 441 95 86
Kars: Kazım Karabekir İşhanı Kat: 2 No: 233 Tel: 223 75 25
Kırşehir: Medrese Mah. Dr. İsmail Yalçın Kat: Park Oteli yanı No: 4/D
Kocaeli: İnönü Cad. Hacı Şerif Sk. Denizler İşhanı Kat: 5 Tel: 325 75 35
Konya: Kırklık Mah. Abayevye Kardeşler Sk. Senah İşhanı 14/A Kat: 2
No: 201 Tel: 350 50 77

BÜROLARIMIZ

Malatya: Pak Kazan İşhanı Kat: 4 No: 121/122 Tel: 325 28 45
Mardin: Mahmutiye Mah. 118 Sk. Çağ İşhanı Kat: 2 No: 13 Tel: 336 75 74
Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhanı Cad. Bozazacı İşhanı Kat: 3
Tel: 432 59 81
Sivas: Surluaz Mah. Belindiye Sk. Seyyit Sinesi No: 508 Tel-Fax: 222 20 22
Tahran: Çarşı Mah. Urum Sk. Koloğlu Çarşı Kat: 3 No: 80
Tel-Fax: 326 10 70
Tunceli: Meşihat Mah. Otaklar Cad. Bozazacı Sk. Dayı-Yegen İşhanı No: 11
Tel-Fax: 212 51 89
Zonguldak: Mithatpaşa Mah. Okul Sk. Köpçü Paşa Kat: 14 Kat: 2
Tel: 233 99 65
Duisburg: Altona, 37, 47166 Duisburg/Altona
Tel: 0205548825
Amsterdam: Kinkersstraat 48 B10 1053 DX Amsterdam/Niderland
Tel: 0031/2067 61 745
Albany: Amsterdam, 5 Jrd Floor No: 7 Plaza Kannington (Kannington Square) 10677
Albany-Greene Tel-Fax: 3648051
Londra: 2 B Prince George Road London-N 16 Tel: 00 44/71/2499378
Paris: 18 Rue De Maugras 75010 Paris Tel: 00 33/142466254

Refah'a karşı çıkp düzene yaslanmak

Refah, bugün "matadorun elindeki 'yeşil' perolindir." Egemeler izaltılık, yoksulluk, terör, yasaklarla boğazına çöktükleri halkın öfkeli düzenden uzaklaştırıp, başka hedeflere yönlendirmeye çalışıyorlar.

Yapılması gereken halkın öfkeli, tepkili düzenden gövdesine odaklamak.

Yoksulluğun, adaletsizliğin, ahlak çöküntüsünün olduğu kadar, gericiğin de kaynağı bu düzendir.

Refah'a karşı çıkp düzene karşı çıkmamak, düzen içi boş bir muhalefet tavrıdır.

Gericiğe ve faşizme karşı mücadele bir bütündür ve bu bütünlük içinde emekçi halk gericiğe de faşizme de ait edecektir.

Gericiğe, yobazlığa karşı mücadele bayrağı, "sosyal-demokratların, 'taik Atatürkçü'lerin, tekelci burjuvazinin has partilerinin değil, devrimcilerin elindedir.

Ezilen, sömürülen, din duyguları istismar edilen tüm emekçiler; yobazlığa, din duyguların sömürerek soyun düzününün

ini kolaylaştırıcılara karşı çıkan tüm aydınlar, demokratlar; İslam dininin zulüm ve sömürüye karşı çıktığını söyleyenler;

gericiğin bu ülkenin yarınını karartmasını istemeyenler; bu mücadele ancak devrimcilerin saflarında gerçek anlamını bulacak, ancak devrimcilerin önderliğinde başarıya ulaşabilecektir.

Gericiğe karşı mücadeleden yenzin düzenden saflarında değil, halkın, devrim saflarında.

"Tam 48 saatir ailecek gözümüze uyku giriyor. Ankara'da Refah aldı. Basının, televizyonun gözü aydın. Tam yüz gün bu adamlar halkı 'adi düzen' yalanıyla uyutkun kimsenin kıl kıpırdamadı. Güne-i Civaşu'da (din peşi televizyonu çıkmış, erotik ve karlı filmlerden çok rahatsız olduğunu söylüyor. Ona tavsiye etmek uzmanlarımızı kullansın ve TGRT izleyip 'buza' bulsun!.."

Bu satırın bir Hüriyet okuruna aitti. 3 Nisan '94 tarihli Hüriyet ekinde 'Ayşe'nin Gözlüğü' adlı köşeye yayınlanan mektup şöyle devam ediyordu: 'Refah Partisi'ne laik Atatürkçü Güney Afrika'daki siyahlıların durumunda düşünme hakkını, birbirine 'pislik' atmak dışında bir şey yapmayan politikacıların, kaç-kaç baskın 'aydın-yazar takımı'nı' halk gerçeklerle uyardırmayın basınızın, televizyonunuz sun- du."

"Laik Atatürkçü" okurun, satırından kendisini Güney Afrika'daki siyahlıların konumunda görmesine yol açan derin bir panike kapıldığını gözleyor. Seçimler için gün sonuna yazıyor mektup "Tam 48 saatir ailecek gözümüze uyku giriyor" diyen okur, biraz abartılı da olsa aslında seçkimlerden sonra yaşanan Refah hükümeti genel halk kesimleri üzerindeki etkisini yansıttıyor. Refah'a karşı aylardır sürdürülen "ocu" politikasının doğru sonucu olarak gelinen bu psikoloji daha sonraki günlerde ilginç sonuçlar yaratacak devam etti, ediyor. Özellikle Refah'ın belediye başkanlıklarını kazandığı merkezlerde hakim olan bu psikoloji gazete ve televizyonlara yansıyan haberler ve söylemlerle geniş bir kesimi "baski bekletisi" haline sokmuş. "Genelavler'i kapatacak mızmar" diye soruluyor. Belediyelerde çalışan bayan memur "Acaba bizi örtünmeye zorlayacaklar mı?" diye tartışıyor, belediye işçileri "Kak işiyi içten atacaklar mı?" diye tahminlere bulunuyor, ortaya atılan söylanin muhabesini yapıyorlar. Otobüslerde, tranvaylarda insanlar topla ulaşımın "haremik-elamsık" çekinde

düzelenip düzelenemeyeceğini konuşuyorlar. Halk arasında yaygınlaşan "türbanı", "çarşaf"ı espisler, "Bunların ne yapacağı belli olmaz" türünden ihtiyat aşılayan cümlelerle noktalanıyor...

Burjuva politikacılarının ve aydın "sosyal demokrat görüşümü" bile kalmayanları, artık halkı korkut- tur kendilerini aralayan toplumak için 'ocu' ilan etdikleri Refah'ın yerli yönetimler ile geçirmişlerin doğal so- gusu bu düden olur. Sistem yapıldığı "seçim go- ru" ile daha da pekişen bu psikoloji geniş halk kes- simlerini bir "baski bekletisi" haline soktu. Böyle- ce toplumun önemli bir kesimi kendiliğinden bir ta- kim tavizler verirken, dinsel gericiğe hiç uğramaya gerek kalmadan yeni "kazanımlar" elde etti. Bu "baski bekletisi" içerisinde en başta toplumun çıkar- cı, "gelen ağız güden paşam"ci kesimleri, sonra da kendisini çaresiz durumda hissedin kimi kesimler yokede emekçideğiz gibi peşin tavizler vererek çı- karlarını garantiye almak yolunu seçtiler.

Ote yandan bu "sinme psikolojisi"nin öbür ucunu da yine aynı panik bir sonucu olarak ortaya çıkan "karşı-cihad" çağırısı oluşturdu... Seçimleri kaybet- tikten sonra parti binaları önünde toplanı "Yobazlar İrani" diye slogan atarlardan, seçimlerin meşru ol- madığını teslim edersine demey verenele kadar, "laik cumhuriyet" in savunucuları hake 'Refah'a karşı' sistemin bayrağı altında mücadeleye çağırıldı ada- ta. Valilerden, Orman Bakanına, Anayasa Mahkeme- si'nden, Cumhurbaşkanı'na kadar yetkililer "yurttaşla- rı Refah'ın baskısına karşı" polise, mahkemelere kı- sacca devlete sığınmaya çağırıldı... Bu toz-duman arasında düzenden uyguladığı baski ve terör hiç kesil- meden devam ediyor yine. İçkencehaneler 24 saat analıkız çalışıyor, Kürdistan'da yakıp-yıkma ope- rasyonları ve katliamlar sürerken, ekonomiler her- hangi aşk bırakma noktasına gelirken, egemen sınıflar halkı kaç kesimlerini dinsel gericiğe karşı duydu- gu tepkiyi kendi potalarında toplamaya çalışıyorlar. Bu noktada Refah ile simgelenen dinsel gerici- k, egemenlerin elinde öfkeli emekçi kesimleri vanımlık kır madatörünün kulandığı "kırma şaf" andıyor.

Oysa halkı böyleline öfkelenen ve onu ördüğü dü- zenin" arasında hapseterek tek aşk kapı olan "din"e yönlendirenler de egemen sınıflardır. Halkla- rın, yoksul emekçilerin her türlü hak ve özgürlük is- temlerini baski ve terörle, kanla boğan egemenler on- yıllardır bir atyon olarak halkın din duygularını so- sömürmedir mi?... Halkın büyük bir çoğunluğu yoksul- luğun, bunalıcı geseleşliğinde kıvrancın, küçük bir azınlık zekâ cefa içinde yaşayıp keyif sürmüyö müydü? Bir taraftan "din" teşvik edilirken öte yandan emperyalizmin kokuşmuş kültürü dayatılarak halk kendi kültürel değerlerine, geleneklerine yabancıla- tınılmıyor muydu? Evet bütün bunları yapan egemen sınıflardır. Halkın bir kesiminin ahlak çöküntüye ve adaletsizliklere karşı "ilahî adalet" arayarak"adi dü- zen" safatasına yönelmesi insanları esendir.

Bütün bu gelişmelerin dinsel gericiğe beslediği ne kadar gerçekse Refah'ın ilahî adalet' getirmeyeceği de o kadar gerçektir. Düzen dışı söyleme rağ- men aslında düzenden bir parçası olan Refah'ın kar- şısında olmak, onun safatasılarına ve gericiğin baskı- nı sokulduğu "baski bekletisi" kırılması, yaşam alan- larından kurumsal mevzilere kadar hiçbir noktada en küçük bir taviz verilmeyecek. Gericiğin olası baskılarına faşizmin genel baskı politikasını bir pa- rçası olarak kavranmalı, buna uygun önlemler alın- malıdır. İslam dinine inanarak din duygularının sö- mürülmesinde arından yatan gericiğin analısım. Eğer İslam dini zulme ve sömürüye karşı çıkıyor, o hal- de faşizme ve emperyalizme karşı mücadele edime- si gerektigini vurguluyorsa, Ancak bu noktada "Re- fah'a karşı" olmalı, "düzene karşı" olmakta ayrımk ve düzenden öcu yo verdiğ, ardından da hedefe ko- duğu Refah'a yönelik düzenden gövdesine hedefleme- ten uzaklaşmak gibi bir hataya düşülmemelidir. Ya- pılması gereken egemen sınıfların matadörünü- sone vermek, halkın öfküsünü düzenden gövdesine odaklamak. Yoksulluğun, adaletsizliğin, ahlak çö- küntüsünün olduğu kadar gericiğin de kaynağı bu dü- zendir. ☺

Politikada Bu Hafta

Gün muhalefetin günüdür

Olgarışının emekçi halka karşı hazırladığı yeni bir soygun programı hareketi, "İstikrar tedbirleri" adı al- tında yürürlüğe konuldu.

Açılan paket "İstikrar" değil, "İstismar" paketidir. İstismar edilen emekçi halkın suskunluğudur. İşçilerin, memurların örgütsüzlüğüdür. Sarı sendikaların ege- menliğidir.

Krizi yaratan kendileridir. Çözümünü "İstikrar" adına halktan istiyorlar. Mevcut düzen, emperyalizme bağımlı çarpık kapitalist yapıyla on yıllardır zaten hiç zaman istikrara kavuşmamış, borç batağında kur- tutulmuş, krizin yükünü her seferinde halkın sırtına yığmak bir yapıdadır. Böylesi bir ekonomik yapının yükü ya da 33 ay sonra, daha da onlarca "paket" çıkarılsa, düze çıkacağına, "İstikrara" kavuşacağına kendileri de inanıyorlar. Ama yine de aldatılmamış sürdürülebi- lileşen için "İstikrar" tedbirli dıyorlar.

Yapılan yeni zamlar, işçilerin memuruna, emekli- sinden küçük üreticisine kadar tüm halk kesimlerin mutlak bir yoksulluğa içine iterken, KİT'lerin kapalı- ması ya da özelleştirilmesi ile soğaka atılan işçiler, işsiz- ler ordusunun daha da kalabalıklaşmasına neden ola- caktır.

Emekçiler belki de, şimdiye kadar olmadık boyutlar- da açık ve sefalet içine itilmektedirler.

Benzer bir saldırının tarihi, 1980 yılının 24 Ocak'tır. Dönemin Başbakanı Demirel, 24 Ocak'tın "acı ilacını" halka içirebilmek konusunda zorlanınca, kararların uyu- lannması görevini 12 Eylül faşist cuntası üstlenmişti. Şimdi ise, mevcut soyun, sömürü paketinin bir ter- ör dalgalıysa, baskı yasalarına devam ettirileceği; te- rörü, baskıyı bu boyuttaki bir emek yağışının gü- vencesine almıyaya çalışılacağı açıktır.

Olgarışi kendi sömürü düzünü koruyabilmek için halka karşı açtığı savaşta, böyle gelişmelerin yararsızın fazlasını askeri harcamalara ayırıyor. Askeri harca- malarından tasarruf yapmaya da niyetleri yoktur. Bunun anlamı, halkın soyulması ile toplanan paraların önemli bir kısmının da yine halka yönelik baskı kurumların finansmanı için kullanılacağıdır. Olgarışi halkı sıkıktı korununun parasını, içkencecilerin, özel ordunun, koru- cuların maaşlarını da yine halkın cebinden çıkarmakta- dır.

Yeni paket "kurtuluş savaşı"na benzetilen egemen si- nıfların sözcüsü Çiller, bir kez daha demagöjye sarılı- yor. Emperyalizme karşı çıkmak demek olan kurtuluş savaşıyla, KİT'leri emperyalistler peşke çeken istikrar peketini bir tutmak, eğer tarihi bilmeye gibi bir mazeret- ti yoksa, ikizlülükçülük, namussuzluk.

İktidarı yalın, ikizlülükçü bile böyle pervasızca sürdürülmeye yine maddi zemini halkın saflarındaki örgütsüzlükle bulmaktadır. Buna der demekten başka hiçbir seçenektir. Hay kişime tek başına "ben bu yu- kün altına kalmaktan nasıl korkuyorum" hesabı yapmamalıdır. Bu yekün tüm halk üzerine devrilmekte- dir ve ancak hep birlikte verilecek mücadele ile bu yü- kün altına ezilmekten kurtulabiliriz.

Yük bizim yükümüz değildir. Çözümümüz olgarişin- nin çözümsüzlüğüdür. Halkın çözümü vardır. Çözüm DEVRİM'dir.

Dün susmamız gündür. Gün sofradaki son lokmaya, haklarımızın son kırıntılarına sahip çıkmamız gündür. Sınımlı kalk, yoksulluğun, işsizliğin, soygun peketlerinin sonursulu düzenden üzerine yürüte yaktıdır.

Tüm sendikalar, kitle örgütleri, devrimciler, demok- ratlar, yurtseverler, tüm emekçiler, kimsenin elinden geleni ardına koymamalı. Biziñi ne olursa olsun, sesimiz yük- seltmeliyiz. Gün devrimci mücadelenin gündür!.. ☺

Soygun paketi açıklandı!

Siyasi ve ekonomik belirsizlik giderek derinleşiyor. Ekonomik yapıyı kriz, bu toprak toplumun bütün kesimlerini etkisi altına almış durumda. Oligarşiçi çelişkiler açığa çıkıyor, açığı katmıyor düşüyor. Tekelci burjuvazinin çıkarları doğrultusunda gelişen-ekonomi politikasının sonuçları halk daha yakından hissetmeye başladı. Ekonomik-siyasi düzeyde tam bir kafa kırma süreci başladı. Önce emperyalist tekelilerin taş atıp kollanıyor, ardından kârın tepesine çöklenmeleri sağlandı, ardından da halkı yönelik acımasız bir zam furdası gündeme getirildi.

"Serbest pazar ekonomisi", "liberal politika" derken, devlet önde özel sektör arkada btmek bilmeyiz bir zam yarı başlattılar. Artık yapılan zamların gerekçesi ve kistasi da belli değil. "Ben köpek ödemesi bletlerin kütürdüm" diyenler, köpe döme savagında halkın etrafı un ufak olmasını bir nezbe daha umursamıyorlar bile. Onlar ya büyük tekelinin nası daha fazla kazanabilsin, ya da vurgunculuğun, spekülasyonların, sömürün yeni biçimlerini düşünceler politika üretiyorlar. Bugün sofradaskı bulgundan ulaşıma kadar, fiyatlar yüzde yüz oranında zam görüyor. Enflasyon azdırcaak, üretim giderlerini artıracak diye toplu sözleşmeleri kırmazsa sokanlar, özünde maas ve ücretleri donduranlar, ne üretim maliyetlerini bekliyorlar, ne de halkın alım gücünü gözettiyorlar.

24 Ocak Kararlarını Geride Bırakan "İstikrar Paketi"

24 Ocak kararlarını üzerinde asırlar değil ama yıllar geçti. Gündeme geldiğinde çok şey yazılıp söylenmişti. Kimileri bu kararları yere göğe sığdırmamış, kimileri uçundan kuyusından "eleştirmiş", bazıları da 24 Ocak kararlarının halkın sevinçli selamını kıldığını bir dönemde tepesine çıkarmak anlamına geldiğini hem en fursatla ifade etmiş. Yıllar önce, kendi deyimiyle "acı ilacı, biçim için" Hazine'ye atı koymaları, biçim üzerinde diledikleri kıl atı oynatmaları, ücretleri kırpa kırpa kuşa çevirmeleri, dönüp yeniden başka gelişmeleri engelleyememişler.

O zamanlar, adına "Ülkenin bölünmez bütünlüğünün korunması" ya da "ulusal politika" denilen 24 Ocak kararları, itibarlı tekeli burjuvazinin duyduğu kaynak ihtiyacını sağlayıcı dışı açığı "serbest piyasa ekonomisi" adı altında ülke kaynaklarını emperyalizme adeta "hediye" et-

mişti. Tabii bu "hediye"nin ücretini ise halk ödemiştir. Bu yıllarda enflasyonun önlenmeyeceği diye ücretler dondurulmuş, fiyatlar yükseltilmiş, paranın değeri deva-lasyonlanarak baskı kaldırılmış duruma getirilmiş. 28 Eylül'den sonraki ilk altı yıl içinde TL döviz karşısında çok olup gitmiş, faizler, vergiler, taban fiyatları, fonlar, bütçe, diğer ticaret, doların "emir-komuta" zincirinin birer halkası haline getirilmişti. Bu kadarla da kalmamış, vergiden bağımsızlık, kredi kolaylığı vb. devletin bütün olanakları tekeli burjuvazi için harcanmış, bu konuda devlet "hiçbir fedakarlıktan kaçınmamış", halkı ezmek, sömürücüleri inya etmek için adeta dişini tırnağına takmıştı. Tıpkı son zamları açıklarken Çiller'in dediği gibi, o dönemde de Hazine ve Dış Ticaret Müsteşarı Pakdemirli "Başka çaremsiz çok Fedakarlık yapıpcaak. Tabii ki esas fedakarlık da halka biniyor..." diyerek amaci açığa tırlar etmiş. Bu sözler aslında o zamanlar 24 Ocak kararlarının kimin cebini boğaltıp kimin cebini doldurduğunu da ortaya koyuyordu.

O zamanlar, bu kararların ilk günlerinde, bu kararlar sayesinde enflasyonun %10'lara ineceği söylenmişti. Aradan geçen on küsur sene sonra, bugünkü koşulların hükümeti de iktidara gelmeden ayrı şeyi vaat etmişti. Bugün enflasyon oranı resmi istatistiklerde bile, daha son zamlar öncesindenortalama %75 olarak açıklandı. Gerçek rakamını ise yüzde yüzünün üzerine çıkıttı, bugün hemen her kesim tarafından ifade ediliyor.

"Acı İlaç"ın Adı "İstikrar Paketi" Oldu

Aylardır beklenen ekonomik paket nihayet açıklandı. Aslında açıklanan paketi, ülkemizde fiyatları uygunlaşan klasik IMF reçetelerinden başka bir şey de değil. Ancak bu kez, bu reçete tarihinde benzeri görülmemiş bir acımasızlığı uyandırıyor. Tabii acımasızlık her zamanki gibi sadece ve sadece halkı karşı. Sosyal hakların tamamen ortadan kaldırıldığı, KİTlerin kapatılmasına en kısa zamanda kilit vurulmasını kararlaştırıldığı, maas ve ücret artışlarının hemen hemen durdurulduğu, zamların yüzde yüzleri aşan bir oranda yapıldığı, işsiz sayısının hızla arttırılmasını planlandığı bu paket, düzenin çaresizliğini oldukça kadar, içinde bulunduğumuz krizin de boyutunu gösteriyor. Olgarşinin açmazı ve her geçen gün biraz daha derinleşen ekonomik, sosyal

ve siyasal kriz karşısındaki çaresizliği, artık "demokrasi" hillerine de olanak tanımıyor. Halkın burjuva partilerine olan güvenini yitirmesi, krizin düzenin "reformları" konusunda yapmak istediği ayak uydurmasını engellemiştir, zaten gücüne olan devlet yapısının iyiden iyide altını oyrarak, onu ilk kolu bağları bir yuma getirdi. "Siyasete MGK, ekonomiyi biz bakacağız" diyen iktidar, burjuva siyaseti askeriye bırakmayıp "başarmış", ancak ekonomi politika da tepetaklak gelmiştir. Dün Koç'un "Defaletle görülmüştür ki, ülkelerin gücü topla, tüketile değil ekonomiyile ölçülür" deyimi, bugün Sabancı'nın "Bize ekonomik güç lazım, ama ne var ki, bu gücün mahrumuz" deyisi tamamlıyor.

Türkiye'nin bugün içinde bulunduğu durum, iktidarları ay aydan fazla ömür biçemeyecek bir noktaya geldi. Çiller, kendisini "istisna kar" dediği, aslında halk için zam, zulüm, işsizlik ve sömürü paketinden başka bir şey olmayan 24 Ocak+5 Nisan kararları için "Bana çok şey verin, inşallah memleketi düzölge çıkaracağız" diyor.

Biz bu sözlerin yabanosı değiliz. Bunları çok duyduk. Daha önce de bizden "500 gün"leri, "talanca yıl sonlarını", "İtilanca mevsimin başlarını" beklemiş istenerek, bu sürelerin sonunda krizin atlatılacağı söylenmişti. Değişen bir şey yok. Bozuk plak yine dönme devam ediyor. Yine yeni süreleri isteniyor. Sanki yüz ay sonra bütün sorunlar halledileceği mi, utanmazca "Biz bu kararları halkın refahı için aldık" diyor. O zaman da söyleyisti, şimdi de söylüyor. Yalan söyleyenevruz Siz o düdüğü hiçbir zaman kıyamayacasınız, buna ömrünüz yetmeyecek. Aradan üç ay da, üç yıl da geçse, krizin derinleşmesinden, düzenin bütün ulusal servetini emen bir vurup harman savurarak kendisini yine yitirmesinden başka ortaya hiçbir sonuç kıyamayacak.

Düzen bugün acı ilacı alıyıp pullamaktan bile yoksundur. O derece zayıf ve güçsüzdür. Son açıklanan zamlar ve vergiler, 24 Ocak kararlarını fersah fersah geride bırakmıştır.

Herkesi Fedakarlık Düşüncesi Palavrası

Kapitalizme devlet, varlığını borçlanmayla sürdürdüğü için, bu özelliğle doğar olarak devletin iç ve dış borçlarının giderle, bütçe bakiye olarak da her yıl

ödenmesi gereken ana para ve faiz miktarının ödenip bitirilmemesinin olanaklı olmadığı bir kurdun olduğu sokuyor. Kapitalizme hiçbir zaman içinde kırılmayacak bir ekonomik kriz ya açan bu durum, devletin sadece halkı borçlandırarak kalmaması değil, halkı vermeye gereken hizmetlere de yansıyor. Sonuçta da, kendi boğazından kesmeyi sevmeyen devlet, halkın lokmasını daha önüne gelmeden kapıyor. Çok değil, daha üç beş ay önce, işbirlikçi tekelilere övüne övüne "Saygıdeğer trilyonlar kazandırdı" diyen Çiller, sırtı arka emeğin karlığını vermeye gelince, emeği halka utanmazca "Var olup da vermememiz yapıyoruz, kaynagımız çok" diyebliyor. Tekeli burjuvazi için varını yığını ortaya koyan devlet, sıra emekçilere gelince hep "dara duyuyor", eli cebine gittiyor.

Bugün de değişen bir şey yok. Yine fedakarlık edebaylı yapıyor. Fedakarlığı herkesin yapacağı söyleniyor. Ama her zamanki gibi bunun doğurmadığını biliyoruz. 24 Ocak kararlarının uyandırdığı dönemde, "Kendi yaşarızın üzerinde durulmaması için bu uygulamalar gerekli, fedakarlık yapılmazlık" diyen Özalp, "İşlerin tikurunda olmadığımızı kabul etmek lazım, fedakarlık gerekli" diye Demirel takip etmişti. Şimdi de Çiller aynı masalı anlatıyor. "Ülkemizin geleceği için, çocuklarımızın geleceği için hep birlikte bir fedakarlık yapacağız."

Evet, eli küsar yüzüleri emeği halitiden hep fedakarlık istemektenden başka bir şey yapmadılar. Herkesin fedakarlığı üstlenene işle tipu burjuva partilerinin seçim vaatlerinde olduğu gibi, göz boyamadan hayata geçiyorlar.

Zamlar-İMF'nin yıllardır istediği "Maas ve ücretler dondurulmuş, KİT'ler kapatılmış" direktifleri bir kez daha uygulamaya kondu. Çiller önmüzdüğü günlerde bozcu para istemek için AB'ye yapacağı geçi öncesinde açıkladığı ekonomik kararları, emperyalizmin gözüne girmeye çalışıyor.

5 Nisan'da ekonomik kararlar açıklandı, bu kararların zandan, işsizliği arttırmaktan, ücretli maasli kesime köküne enafak ilginç vergileri artırmasından başka bir içeriği bulamadığı görüldü. Açıklanan kararların, bağta akaryaktı. Tekel ünlüleri, şeker, PTT ve ulgım hizmetleri olarak üzere KİT ünlüleri fiyatlarını yüzde yüze yakın oranlarda zam yağdı. Pakette çok sayıda KİT'in kapatılmasını ya da özelleştirilmesini, kamu kuruluşlarının maaslarına yapıpcaak artışların zamlardan bağışınz olarak "mtevcut ödenekle" sınırlı tutulmasını, ücretlerin düşme kalkan gelir ve kurumlar vergisi yükümlülerinden bir defaya mahsus acı vergi alınması öngörüldü. Paket çok sayıda KİT'in 1994 yılında kapatılmasını hedefliyor. Çiller ve Karayalçın'ın bir basın toplantısında açıkladıkları zamlar çerçevesinde, akaryaktı ürün fiyatları "%45.9 ile %90; çay fiyatları "%50 ile 62 arasında; çay fiyatı da "%72 oranında arttırdı. Tekel, ulgım, haberleşme ve diğer KİT ünlüleri ile hizmetlere de yüzde yüze yakın oranlarda zam yapıldı.

Maas Zamları, Personel Giderleri-Sözleşmeli personelin ücretlerinin eşdeğeri statüdeki memur maaslarından daha yüksek olduğunu belirten Çiller, ücretlerdeki bu düşenleşen zaman içinde ortadan kaldırılacağını söyleyen, kamu-

Kelle Vergisi

Gün olmuş köylünlük hasadına, hayvanlarına el konulmuş, gün olmuş emekçi-

nin maasından, haftahızın den kışılması, ama egeyen sınıflar emekçi kitlelerden her toplumsal ölüme göre almıyor... Üretim sürecinde yapılan ücret kesintileri yanında tüketim sürecinde de halkın karnasını vergi çıkarılır. "Genel vergi", "kamu bilmiz" vb. denilecek devlet bütçesinin ana kaynağı öbür vergi. Ama bütçe harcamalarının kime yararına, ne amaçla kullanıldığı açık edilmemiş. Çünkü sınırlı düzenle-

rinde vergi egeyen sınıflar için katma bir

sömürden başka bir şey değildir. Halka karşı açılan savagın temeli kaynağıdır.

Bugün, diğer vergiler yanında bir de "kelle vergisi" gündeme sokuluyor. Karşılığında hiçbir "hizmet" gösterilmeden, herkesten alınacağı açıklanan "kelle vergisi"nin gündeme getirilmesi aslında oligarşinin içinde bulunduğu durumu gözler önüne seriyor. Öyle ki, bir kez alınacağı için vergi olarak da adlandırılmayacak olan böyle bir "vergi"nin altı bir türlü dondurulmasını, ortaya konacak bir gerekeceğini bulamıyoruz. Ne üretim sürecinde de tüketim sürecine giriyor "kelle vergisi"... İngiltere'de Margaret Thatcher hükümetinin sonsu ezmekle etkil olman bile gündeme sokulmasını engellemiyor. Bu ise düzenin tikandığını, iktidarı artı yapacak bir şey bulamadığını en açık kanıtı. **Ö**

"İstikrar Paketi" Açıldı; Zam, Terör, İşsizlik... Emekçilere Ayaş Şimdi "Dur" deme zamanı

✓ Emekçiler 5 Nisan'da önlerine konulan "istikrar paketi"nin, "süreklî bir açlık, işsizlik, yoksulluk paketi" olduğunu kavramakta gecikmediler... İşçiler, Karabük'te, Kocaeli'de, İstanbul'da tepkilerini sokaklara taşıdılar...

✓ Zamlar paketinin henüz ilk sonuçları... Ücretler dondurulmuş istiyorlar... Satılmadık, özelleştirilmedi işletme kalmamış istiyorlar. Ekonomik ve siyasi terör halkın günlük yaşamını her gün biraz daha fazla kuşatacak.

✓ Emekçilerin bugünü ve yarın çocuklarının geleceği gasep edilmek isteniyor. Başarabilecekler mi? Susarsak evet; işsizliği, özelleştirme aldatmacasını, emegimizin yağmalanmasını, onursuzluğu kabul edersak, evet!

✓ Şimdi gücümüzü gösterme zamanıdır. Sendikaları zorlayalım, ama geleceğimizi onlara bağlamayalım. Düzene hayır diyelim. Artık kaybedecek zaman yok. Petkim'in, Demir Çelik'in tüm emekçilerin sesini birleştirirelim.

Öncelikle kapatılması düşünülen kamu kuruluşu işçilerinin tepkisi paketin açılmasıyla birlikte sokaklara taşındı. Hükümet Zonguldak kömür ocakları ve Karabük Demir Çelikleri sonra PETLAs, PETKİM, DMO, TEKEL, ZİRAİ DONATIM, HAVAŞ, TURBAN ve THY'nin de özelleştirme kapsamına alındığını açıklarken ilk tepkileri Karabük, Kocaeli, Çarşamba ve İstanbul'daki işçilerden geldi.

"KARABÜK BİZİMDİR, SATILAMAZ"

57 yıl önce kurulan Karabük Demir Çelik İşletmeleri Karabük halkının önemli bir geçim kaynağı. Bugün bile hala ilk yıldı teknolojiyle çalıştırılan bu işletmede üretim, esas olarak 6 bin işçinin kol gücüyle yapılıyor. Bu nedenle kapatma kararına tepki gösteren işçiler haklı olarak, "elimizle, alın terimizle çamurdan, topraktan madden üretiyoruz" demektedirler.

Kapatmanın ne anlamı geldiğini bilen demir çelik işçileri 5 Nisan'da bu yana her gün Karabük caddelerinde eylem yapıyorlar. İşçiler saat 16.00'daki vardığı karşısında Karabük emekçileri ve sendikacılarla birlikte, "Karabük Bizimdir Satılmaz", "Hükümet İstifa" sloganları atarak 3 gün boyunca yürüyüş yaptılar. İşçilere destek veren Karabük esnafı ise, Demir Çelik İşletmelerinin kapatılmasını "kepenk kapatmak ve göç etmek anlamına geldiğini" belirtirken işçileri birlikte direneceklerini açıkladılar.

"TERSANE-PETKİM ÖZMÜ OZMUZ"

Gölcük tersane işçileri de 6 Nisan'da üyesi bulundukları Harb-i Lâzım Sendikası'nın yöneticileriyle birlikte sokaklara çıktılar. "Hükümet İstifa", "Zam Zulum İktidare İste" DYP-SHP, "Karabük Zonguldak, Petkim Ömüz Ömüz", "Tersane Petkim Ömüz Ömüz", "İşçiler Elele Genel Greve" sloganları atarak Tersane Komutanlığı'nda toplanan tersane işçileri 500 kadar Petkim işçileri ile emekçilerle beraber bir katedi. Slogan ve pankartlarla birlikte 1.5 km. yürüyerek Gölcük Atatürk Anıtı önüne gelen 8 bin işçiler katedi burada bir miting düzenlediler. Miting sırasında Harb-i Lâzım Şube Başkanı

Bekir Yurdagül bir konuşma yaparak, "Bu kararlara karşı direnmek işçi sınıfımızın ve ülkenin geleceğini düşünün yurtsever halkımızın görevi ve namus borcudur. İşçi sınıfı ve halkımız üzerine düşeni yerine getirecektir." dedi.

PETLAs: HEDEF ANKARA

Kirgizhirde kurulu olan ve lastik üretimi yapan Petlasta çalışan 1800 işçi 6 Nisan'da bir eylem yaparak Ankara'ya yürümeye karar aldılar.

İşçiler, 6 Nisan'da öğle saatinde üyesi bulundukları Petrol-İş sendikası'nın Kirgizhir şubesi önünde toplanarak sloganlar atmaya başladılar. Burada askerlik şubesinin bulunduğu kavağa kadar yine sloganlar atarak yürüdüler. Askerlik şubesinin önünde bir açıklama yapan Petrol-İş Şube Başkanı H. Ali Durmuş, Petlasta'nın

PETLAs işçileri Ankara yolunda-Bu kavgaada kararsızlığa yer yok. Çünkü egemenler, emekçileri hiline kadar sömürmekte kararlı!

kapatılmasını karşı olukluklarını ve bu nedenle 7 Nisan'da Ankara'ya yürüyeceklerini duyurmuştu.

7 Nisan'da aileleriyle birlikte beş bin işçiler bir kitle oluşturan PETLAs işçileri, Ankara yürüyüşünü başlattılar. Keskin'den önleri jandarma ve polis bariyeri ile kesilen işçiler Ankara'ya bir heyet göndermeyi kabul ederek yürüyüşü durdurdular.

PETLAs'ın kapatılmasını talep eden heyete Ankara'da Başbakan Yardımcısı Karayalın tarafından şu cevap verildi: "Paketi reddetmeyeceğiz, PETLAs kapatılacak."

SÜMERBANK, "ZAMLARA HAYIR"

Şişkeleştirilerek satış kapsamına alınan Sümerbank fabrikaları da kapatılma kararı ile yüz yüze bulunuyor. Bu nedenle Sümerbank'ta çalışan yaklaşık 8 bin işçi karara karşı tepkilerini yükseltmeye başladılar. Sümerbank'ın İstanbul Bakır-

KÇP'DEN PROTESTO-Kamu Çalışanları Platformu'nda yer alan sendikalar üye memurlar 8 Nisan'da Sarayhan'da bir gösteri düzenlediler. Bine yakın işçi ve memurun katıldığı gösteriye katılmak için ayrı bir koldan yürüyerek gelen memurlar polis engel olmak istedi. Memurlar "Zam, Zulum, İşkence İste Faşizm" sloganını atarak Fatih parkına ulaşmayı başardılar. İşçi ve memurlar burada yapılan basın açıklamasından sonra dağıldılar.

köy'deki tekstil fabrikası'nda 6 Nisan'da toplanan bin kişilik Sümerbank çalışanı sahil yolunu trafiğe kapatmaya çalıştı. Ancak polis, işçilerin caddeye çıkmasını engellemek için işçilerin bir süre slogan atttıkları sonra dağıldılar.

tılması bizi daha çok mutlu etti. İnsanlar SHP binası önünden geçenler Katiller Burada' sloganları atarak Petkim'in kapatılmak istenmesini sendikal faaliyetin yok selmesi ve taseronun işsizleştirilmesinden kaynaklanıyor. Umutsuz değiliz, saldırılar püskürtmek için elimizden gelen yapacağız, teslim olmayacağız."

CİBALI'DE İŞGAL

Cibali sigara fabrikasının kapatılma kararını protesto eden fabrika işçileri, 7 Nisan'da saat 16.00'da vardığı değişimi yapmayarak, akşam vardiyasına gelen diğer işçilerle birleşerek işgal eylemine başladılar. Tekel işçileri kapatılma kararı geri alınmıyca kadar kadar eylemlerini sürdüreceklerini açıkladılar.

SUSER'DE YÜRÜYÜŞ

İstanbul Suser işçileri de 8 Nisan'da işyerlerinin önünde toplanarak zamlar ve özelleştirmeleri protesto ettiler. Yaklaşık bin kadar işçi, toplanarak işyeri önünde "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Halkımız Halkları", "Zamlar Geri Alınmalı" sloganlarını atarak İSKİ binası önüne kadar bir yürüyüş yaptılar.

DEVİRİMCİ SOL HALK MİLİSLERİNİN PROTESTO

Devrimci Sol Halk Milisleri tarafından 5 Nisan karışmaları protesto etmek için İstanbul'da 8 Nisan günü çeşitli resmi kurumlarda molotof kokteyli atılarak tahrip edildi. ☐

Kitle mücadelesinin gereği ve önemi

"Ki tısele eylem yapırsız katliam olur" sözlerinde ifadesini bulan provokasyon mantığı, Kürdistan'da, artık hemen her türlü kitle eylem sürecinde duyulmaya başlandı. Türkiye genelinde kitle eylemleri gündeme gelir, Kürdistan şehirlerindeki sendika şubeleri hemen karar alır: "Buradaki koşullar değişik, provokasyona yol açmayalım." Geçtiğimiz Şubat ayında olduğu gibi, memurların yitimsiz eylemliliği gündeme gelir, yine aynı gerekçe duyulur: "Provokasyon oya yol açmayalım, katliam yapıyorlar." Newroz kutlamaları gündeme gelir, aynı gerekçeyle ve "mücadele dağlarda sürüyor" denilerek, insanlar evlerinde oturmaya davet edilir.

Evet, ortada getirilmez verdiği bir savaş vardır. Ancak "mücadele dağlarda" diyerek, her şeyi gerillaдан beklemek ne kadar doğrudur? Gerilla mücadelesi verirken, geri kalan milyonlara iş, emeğin, gençlik kitlelerinin yapacağı hiçbir şey yok mudur? Gerillanın yarattığı siyasal ortamı ve prestiji kullanırken, bu süreçte bir şey de mi katlamaz?

Kısmen "katlamaz" diyemiyor, Demokratik mücadelenin genel mücadele yetkisi ayrılmamalıdır, ancak "osa da olur, olmasa da" türünden bir yaklaşımla geçiştirilemeyecek kadar önemlidir. 1990-91 yılında gerçekleşen kitle eylemler hatırlanursa, bu kitle eylemlerini yarattığı siyasal sonuçların önemi daha iyi anlaşılır. O dönem girilen cezai ve Newroz kutlamaları, genç kitlelerin katıldığı gösterilere dönüşmüştü. Kürt halkı bu gösterilerde gerilla ile bütünleşmişti. Böylece gerilla mücadelesinin siyasal gücü ve etkiyi katkattı artarken, devlet terörünün yaratmak istediği pasifikasyonu da tuzla buz edilmisti.

Kitleler üzerindeki devlet terörü o günkü koşullarda da, hiç de az olmamasına rağmen, cezai ve Newroz kutlamaları ve Newroz katliamları gibi, kitlelerin mecazlarından insanlığı platformlarında eylemlilerle yaygın bir kitleleşmiş yokuşa yakalıyabilmisti.

Devlet, cezai ve Newroz kutlamaları ve Newroz gösterileri başta olmak üzere, genelde kitle eylemlerini engellemeye yönelik özel bir baskı politikası geliştirdi. Yurtsever hareketin demokratik mücadelesinde cephesinde bu saldırıya etkisizleştirilerek uygun katıldığı geliştirilmesini birlikte, bu süreçte Kürdistan'da kitleleşmiş mücadelelinin ivmesi düştü. Bilinçli çevreler, işçi, memur sendikalarının yöneticileri, bu durumda devletin baskısına rağmen yeni yol ve yöntemlerle kitle mücadelesinin değişik biçimlerde sürmesini işçi ve emek yerine, adeta kitle mücadelesinden vazgeçtiler. 1990-91 sürecinin kitle eylemlerinin siyasal sonuçlarını ve genelde sürmesi mücadeleye katkısını unutup, hareketliliğin teorisiyi savunmaya başladılar. "Provokasyon olur, katliam olur" gerekçeleri bu teorinin çok geç taşıyor oldu. Sanki insanlar hareketsiz kalınca, provokasyon engellendi ve sanki katliamlar durdu. Böyle olduğu hiç kimse iddia edemez. Devlet saldırıları ve provokasyonları daha da arttırdı gibi, gözünata alınarak ya da alınmadan katliamlara der her geçen gün yenileri eklendi.

Dahası, böylelikle hareketsiz bir sürecin içinde kitlelerin psikolojisi olumsuz yönde gelişti, mücadeleye ve inatçı bir kişilik yerine, karamsarlık ve bükümlük yaygınlaştı. Halkımız, sanki bilinsere gerilla dağlarda savaşan bir halk değil de, dümana kurşun sıkacak tek bir tüfeği bile bulunmayan umutsuz bir halk gibi, edindiği korku biriydi.

Devlet de yıllardır bu korkuyu bitirmeye çalıyorsa mı? Katliamların, çok politikaların, tehditlerin nedeni her ayndır. Korku u büyüttük ve böylece kitleleri hareketsiz kıldık, sindirmek.

Kitle mücadelesinden, "provokasyon" olur diye vazgeçmek, devrimcileri, kitle liderlerini işi olamaz.

Kürdistan şehirlerinde yaşayan halk kitlelerinin sorumluluğu gidermek ayrılmazdır. İnsan halkları bilimleri ve can güvenliği sözlerini, mevacı savunma dayalı sonucu olan işlevli ve hayat pahalı gibi sorunlar da en ağır biçimde etkilenmiş durumdadır.

Bu sorunlar temelinde her kesime ayrı politikalar götürmek ve emvret koşullarında doğru düşünmesini yaratan bütün eylem birliği miteri üretmek, kitlelerin işğın ya da genel sorunlarına birlikte sahip çıkarak bilimsel politikaları geliştirmek gerektirir. Böylesi bir bakışla, kitleleri aynı fikirde bükümlük ve çaresizlik psikolojisi kırılmaya ve mücadeleye daha fazla katkıda bulunmaya çekmek mümkündür. İşçi sendikaları, memur sendikaları kendi mevrat temsil etmesi daha etkin demokratik mevrat haline getirebilir. Keza insan hakları bilimleri ve göç karşıtı da tavrı koymanın gereği ve mevratlığı her zamankinden fazladır. ②

Kirli savaşın yükü halka

4 Nisan tarihi Sabah gazetesinde şöyle bir haber yer aldı: "Silahlı kuvvetler kemir sıkıyor." Doğrusu, gazetelerin yüzde yüzüne varan zam haberleriyle dolduğu, ekonomik krize karşı olmasın için "istikrar paketi" adı altında halkın cebindeki paranın yansına el konulduğu bir süreçte, "silahlı kuvvetlerin de kemir sıkması" anlaşılır bir durum olarak görülebilir.

Ama habirin devamı okunduğunda silahlı kuvvetlerin nasıl kemir sıkığı(1) ortaya çıktı. Örneğin, alınan karara göre F-16 uçağı üretimi, F-4 ve F-5 uçağının modernizasyonu ile tanker uçağı almış gibi, çok pahalı ve çok gerektiren harcamalar kullanıldığı gibi, uygulamaya geçilme sırası açısından da öne alınmıştı. Bunların tamamlanmasından sonra almalık ve yine milyonlarca dolara mal olacak havadan erkan uçağı uçağının (AWACS) alımı da programdaki yerini koruyordu. Demek Kuvvetlerin alacağı sahil güvenlik botları projesi de yine gündemdedi. Ayrıca "silahlı kuvvetlerin kemir sıkması" uygulaması içinde, ne subay ve astsubay olarak, ne de et ve erbağ olarak personele azaltılmasından, ne de bu personele verilen maaşların ve Olağanüstü Hal tanzimatlarının kısılmasından söz ediliyordu.

"Silahlı Kuvvetlerin" dışında, devletin diğer silahlı güçleri için de bütçelendirme, tasarruf ya da kemir sıkma gündeme değildi. Ne sayıları 50 bin bulaş korucuları, ne de o bes bir civarıda olduğu söylenen paralı asker ordusunun (özel ordu) sayılarında ve maaşlarında bir azalma söz konusuydu. Tersine, sürekli artış vardı. Türkiye genelinde sayısı yüz bin geçen polis teşkilatının personel maaşları, silah ve teçhizat giderleri, modernizasyon masrafları da sürekli artış gösteren harcamalardı. Olağanüstü Hal Bölgesinde görev yapan bir özel tim elemanının maaşının, yon demelerinde birlikte 30 milyon liraya geçtiği biliniyordu.

Tabii bu gerçekler ortadayken, "silahlı kuvvetlerin", ya da devletin tüm silahlı güçlerinin harcamalarında kısıtı yapılmadığını söz etmek mümkün değildir. Olasa olsa çok boyamak ve "biz de kısıtı yapıyoruz" diyebilmek için 1972 model askeri kamyonları, çok benzini yakıyor diyerek emvletleri ayrırmak türünden bazı önlere(1) labilirler, o kadar...

Çünkü askeri harcamalardan kısıtı yapmak, emgen sınıfının bugünkü politikasına terstir. Zaten kendi dar kaynaklarıyla sürekli bir kır durumu yaşayan TC'nin, bütçesinin %55'ine yakın bütümünü askeri harcamalar için ayırmış olması, ekonomik krizin

"İstikrar paketi" ile emvlet halkın cebinden alınan milyarlarca lira, kirli savaşın personel ve silah ihtiyacını karşılamak için harcanıyor.

boylesine derinleşmesine yol açan nedenlerden en başta geleni de bu bilinçli bir politikanın sonucudur.

MGK istemisi, "tavsiye etmiş", hükümetler de yıllardır MGK ne istediye vermiş, isteklerine harfeyi boyun eğmiştir.

Bağbakan Çiller'in bir süre öncece karar "Önce terör sorunu çözülsün, sonra ekonomik krize karşı arayacağız" ya da "Terör birmiden emvlet öne düzelmiz" şeklinde, sözlerinde bir terstir sonundan öze, şöyle bir anlam vardır: Çiler ekonomik krize çözüm aramıyor, "terörün bitmesine" ya da bir başka ifadeyle askeri harcamaların azaltılmasından sonra bir kırarmıştır. Tersine mümkün değildir. Bu kadar büyük askeri harcama yükü taşıyan bir ekonominin krizi hafifletme mümkün olmadığıdır. Zira TC ekonomisi zaten dışı bağımlı sömürsü ilişkileri sahip ve çarpık kapitalist yapıda yazıyor bir ekonomidir. Kaynakları sınırlı olan ve sürekli bir kır yaşayan bu yapıyla, bir de askeri harcamaları sürekli artıran bir politik izlemesi, kaçınılmaz olarak krizin derinleşmesine yol açmıştır. Bu sonu sürpriz değildir. Emgen sınıflar ve MGK böyle bir sonucu göre almıştır.

Askeri harcamaların sürekli artması ve kaynakları kır TC bütçesinin yüzde 55'ine ulaşması, TC'nin halka karşı, toplumsal muhalefete karşı açılan savaşın ihtiyacı için belirlenen politikalarının sonucudur. Bir başka ifadeyle, emgen sınıflar, sonu ne tür bir kır olursa olsun, kendi kitlelerini güvencesine alabilmek için boylesine büyük bir askeri harcama kulvarına girmektedir. Gerekli emvlet, Genukurmay'nın askeri harcamaları üzerine her zaman onay vermiştir.

Gelinen aşamada, "istikrar paketi" diyerek gündeme getirilen ekonomik kararların "istikrar" ile hiçbir ilişkisi yoktur. Ne yatin politikaları, ne ihracat politikası, ne de uluslararası ekonomik duruma ilişkin gerekliklerin

değerlendirilmesi gibi, hiçbir plana dayanmayan, hedefleri bile olmayan bu "istikrar paketi"nin en önemli amacı, savaş harcamaları için sıkıyın TC'nin para toplayarak bir süre için ve geçici olarak rahatlatmasını sağlamaktır.

Dolayısıyla, "istikrar paketi"nin uygulanmasından arından değil üç ay, -büz daha fazlasını söyleyelim- 33 ay sonra bile, bu ekonominin düzölge çıkması mümkün değildir. Hatta geçici bir rahatlatmanın olacağı da şüphelidir. Çünkü ekonominin iş dengeleri, zararlarla toplanacak paranın bile düzöltemeyeceği kadar bozulmuş durumdadır.

Ekonomik krizin derinleşmesi, işçi ve işçi örgütlerinin emvlet ve emgenin yaygınlaşan konularında tikanına noktasına gelmesinden arından uygulamaya konulan "istikrar paketi", krizin faturasını emvlet halkların sırtına yükledi. Bu arada devlet harcamalarının da belirli ölçülerde kısıtlandığını söz etmek gerekir. Ama devletin tasarruf yaptığı harcamaların eğitim ve sağlık gibi zaten sınırlı olan hizmetleri, emvletlerin geç emvlet edimesi gibi konularda oldu. Savunma Bakanlığının harcamalarında ise bir kısıntıya gidilmedi.

TC'nin bugünkü politikasının gereği, askeri harcamalar olarak ne gerekçesi olsun ne yapılmaz devam ettirmek, emgen sınıfların iddalarını güvenliğini, halkın çocuklarının emgeninden de, sağladığından da önemli görülmekte, milyonlarca insanın işsiz ve aç kalmasına, yoksulluğuna ne neden olmaktadır.

Bugün olduğu gibi... TC'nin halkların ulusal ve sınıflar taleplerini temelinde geliştirildiği toplumsal muhalefeti zorla bastırma siyaseti, arki sadece her gün 20-30 kişi ölümüne yol açıyor, aynı zamanda milyonlarca emvletin de daha derin bir yoksulluğa yaşamasına neden oluyor.

Ta ki, emvlet halklar bu gidiş "DUR" diyen kadar... ②

Gaziantep'de kontrgerilla cinayeti

Gaziantep (Mücadele)- Gaziantep'in Hizip ilçesinde oturan ve boykot öncesi Direcik'in Ayrıncı Kasabası'nda DEP belediye başkanlığına adaylığını koyan DEP il yönetim kurulu üyesi Mehmet Şen kontrgerilla tarafından katledildi.

Mehmet Şen Nizip'te çalıştırdığı Çaydaş Karathane'şinden 26 Mart günün, 19.00 saatlarında polis kimliklerini gösteren üç kişi tarafından 34 PTI, 30 plakalı Doğan marka bir arabaya kaçırıldı. Görüş tanıkan Şen'i götürmelerin polis kimliklerini gösterdiklerini doğrulayan, üç Nury Şen'in uyuşuğu Antep, Nizip, Birecik ve Afya emniyetlerine yaptığı başvuru sonuçsuz kaldı. Nury Şen, eşinin kaçırılmasından bir gün önce sürekli iki kişi tarafından izlendiğini söylediğini ve emniyetin de aynı şekilde bilgi vermesini üzerine eşini kontrolçileri tarafından öldürülmüş olabileceğini belirtti. Şen'in 26.03.2002 Mesajı Aşağıdaki gibidir:

mesin 30 Martta Adana yolu üzerinde bulunan Karayazuka Köyü'ndeki dağlık bölgede gözetim görevi yapan kafa paskalı askerler, gözetici oklarını, kolları kırarak, sakafına ve boğazına tek kurşun sıkmış olarak bulundu. Kurşun deliklerine kan izleri rastlanmasa da Şen'in önce içkeneyile öldürüldüğüne doğrulandı.

Mehmet Şen'in cenazesi 31 Mart günü kaldırıldı. Cenazeye DEP Genel Başkanı Yardımcısı Kemal Bilget ve TSK Milletvekili Nail Güneş de katıldı. Daha sonra milletvekillerinin ve Nurya Şen'in Anıtepe Emlakine de yaptığı bayyru du kontrorellen Anıtepe'lik cinayeti üzerine Vali ve Emlakçılar, Anıtepe Emlakine plakam istatistikü öcel bir oku molenle atılduğuna ve cinayetin failerinin mudaka yakalanacağıu söylemleri, katliamı sırasında cinayetinmiş gibi göstermeye ve olayı örtbas etmeye yönelikti.

Daha önce gözaltına alınan Özgür Gündem muhabirine polisler, Mehmet Şen'in ve EĞİT-SEN eski Başkanı Arif Dirik'in hakkından gelecekleri söylemlere tehdit etmişler. Şen'in tam bir kontrol altına yöntemle kaçırılıp öldürüleceği ve Arif Dirik'in Şen'i öldürdüğü aşkım evinin kapısını polis olduklarını söyleyen kişiler tarafından zorlanması gerçekleri ortaya koyuyor.

Bu olaydan sonra Nuray Şen'eşinin katillerinin bulunması, Arif Dink ise can güvenliğinin olmaması üzerine İHD Antep Şubesi'ne başvurarak sorunun uluslararası komisyonlara götürülmesini istedi. İHD Antep Şube Başkanı Reşit Ali Osmanlıoğlu ise bir açılımla yaparak, DEP'in seçime girmemesinin devlet için yeterli olmadığını, fakeli bin cinayetlere siyasiyalatılabileceğini insanları katlettiğini, Mehmet Şen'in katledilmesini kaynağında da bunun olduğunu belirtti.

Seçimlerde oy kullanmayan köylülere baskı

"Neden oy kullanmadın?"

Kürt halkını sindirmeye, boyun eğdirmeye yönelik baskılar sürüyor. 27 Mart yerel seçimleri öncesi oy kullanmamaları için yakılıp yıkılan köylere, yerinden yurdundan koparıp göçe zorlanan köylülere seçimler sonrası ise oy kullanmadıkları için yenileri eklendi.

Devlet güçleri oy kullanmadığını tespit edebildiği köylere tek tek baskın düzenleyerek insanlara işkence yapıyor ve evlerini yakarak göç etmeye zorluyor.

Siirt merkezde bağlı 50 hanelik Hatnat Köyü'ne 29 Mart günü jandarma birlikleri tarafından yapılan baskın sırasında, köylüler "Seçim gününde bütün söylediklerimiz rağmen, sizler y kullanmadınız. Bugünden itibaren eğer köyünüzü boşaltmazsanız başınıza gelecekleri siz düşünün." denilerek tehdit edildi. Tehdit edilen Hatnat köylüleri baskıların devam etmesi üzerine köylerini boşaltmaya başladılar.

Yine Sirt'in Gökcebağ belde-

si Aydınlar ve Üzümlü mahallelerinde oturan yaklaşık 320 seçmenin de sandık başına gitmediği için tehdit edildiği öğrenildi.

Mardin'in Kızıltepe ilçesine bağlı Girmeloba ve Mardin merkezine bağlı Köylerde ise devlet güçleri tarafından 30 Mart günü yapılan baskınlar sırasında, köylülerle köyü baltamaları için 10 gün süre verildi. Baskın yapan askerlerin komutanı "10 gün içerisinde köyü baltamazsanız gelip köyü yakarak, o zaman baltatarsınız" diyecek tehdit etti. Köylülerin "suçu" ise seçimlerde oy kullanmamış olmalarıydı.

Muş'un Bulanık ilçesine bağlı Sermer Şehri Köyü'ne 3 Nisan günü baskın yapan devlet güçleri, korucu olmayı kabul etmedikleri ve yerel seçimlerde oy kullanmadıkları gerekçesiyle köy meydanına toplanan köylülere işkenceden geçirdiler. Kadın ve kızların saçlarından sürükleyerek, 14 evi içindeki eşyaları birlikte ateşe veren devlet güçleri, 27

kisiyi de gözaltına aldılar.

Halkın hedef alan baskılarının amacının sadece seçim sonuçlarını etkilemekle sınırlı olmadığı, esas olarak Kürt halkının devletle işbirliği yapmayı reddeden tüm kesimlerini baskı altına almak ve sindirmeye çalışmak olduğu bir kez daha ortaya çıktı. Devlet villardır uyguladığı bi-

politikasını umutsuzca sürdürmeye devam ediyor. Yıllardır ne "balığın denizini" tüketebildi, ne de gerillerin halk üzerindeki etkisini kurabildi. Tersine baskı ve zora dayalı uygulamalarıyla, halktan iyice koptu ve yalnızlaştı. Yalnızlaşma süreci ve politik iflâsının daha da derinleşmesi bundan sonra da sürecektir.

**Şırnak'ta köyler bombalandı
Yaralılar Mersin
Devlet Hastanesi'nde
tedavi altında**

Mersin (Mücadele)- Şumak'tı sevinlere bir gün kala 26 Mart'ta bazı köyler askeri uçaklar tarafından bombalandı. Bombalanan köylerde 42 kişi hayatını kaybederken çok sayıda kişi de yaralandı. Köylerde bulunan evler ise tamamen kullanılmaz hale geldi. Yaralıların Şumak'tı devlet hastanesine 6 saat sonra götürüldü. Burada yaralıları "PKK'nın döşediği mayına bastığını" iddya eden bazı askerler, yaralıların ellerini bağlayarak, yaralıyı dövmeyecek Diyarbakır Tıp Fakültesi'ne gönderdiler. Orada da aynı tavırla karışılan yaralıları müdahale edilemediği gibi zorla taburcu edildiler. Bunun üzerine, yakınları olduğu için bazı yaralıların Mersin'e geldiler. DEP ve İHD'nin girişimleri sonucunda Mersin Özel Hastanesi'nde tedavi oldular.

Yaralıdardan 70 yaşındaki Leyla Şen yaradıklarını şöyle anlattı: "Seçimden bir gün önce sabahın erken saatlerinde uşkerler köylerimize gelerek koruculuğumuzu ve yö kullanmamızı istediler. Biz de koruculuğumayacağımızı ve yö kullanmayacağımızı söyledik. Ancak bir süre sonra uçakların köyümüze doğru geldiklerini gördük. Her zaman yapıldığı gibi yine dağları bombalayacaklarını zannettik. Fakat köyümüzü bombalamaya başladılar. Köyümüzü bombalamama sonucu yer bir oldu, düz arazi olduğu için her bomba evlere isabet ediyordu."

Devlet kirlı savaşı gün geçtikçe daha da boyutlandırıyor. Kürt halkı korusu olmadıkı, oy kullanmadıkı için ge zorlanıyor. Yurtlarından ge etmeyenler ise köyleri bombalanarak cezalandırılıyor.

Halkın iradesini çöplükte aramak

Hile içinde hile

27 Mart yerel seçimleri, RP de dahil tüm partilerin seçimlere hile karıştırdığı yolundaki itirazlarına sahne oldu. İstanbul ve Ankara'da seçimleri RP'nin kazanması üzerine ANAP ve SHP'iler başta olmak üzere adaylar ve destekçileri çöplüklere akın ettiler. Televizyon kanallarında da yayınlanan konuşmalarla "milletin iradesini çöplüklerde anımsor" deniliyordu.

Öyle ki, Isparta'nın Senirkent ilçesinde ve Hakkâri'de mükerrer olarak kullanıldığı ve Sirtlin Baykan ilçesinde sandık kağıdında gerektirilmesi seçimler iptal edildi. Kayseri'de o pusulası basan bir matbaa ortaya çıkararak, İstanbul'da silinmemiş o pusulası kalıpları bulunuyordu. Ayrıca İstanbul, Ankara, İzmir, Diyarbakır, Kahramanmaraş... Birçok il ve ilçe pôpülerinde (mühürli) o pusulalar ortaya çı-

kiyordu. Yüzlerce il, ilçe ve belde seçim sonuçlarına itiraz edilmisti.

Murat Karayalçın seçimlerin şaibeli olduğunu söylerken SHP seçimlerin tümünden iptalini istiyor. Mesut Yılmaz bu seçimlerin tarihe geçeceğini, meşruiyetinin zedelenmediğini belirtiyordu.

Peki, mükerrek oy kullanımı sandık kaçırma vb. hileler ile kez mi oluyordu? Seçimler mesruiyeti çöplüklerde oy pusulaları bulununca mi zedeleyeniz oldu ya? Elbette hayır! Ama hesaplarında kaybetmekle olmayan partiler özellikle RP'nin kazınması nedeniyle bu hileleri ortaya çıkarmak zorunda kaldı. 17 Martta olan, yalnızca o seçimin yapılmı biçiminin deki rezaletin ayyuka çıkmasıydı. Ve en önemlisi de bu partilerin hiçbirisi seçmelerden önce bombalarla parti binaları, bir

zaltına alınan adaylar, seçim bölgesine giremeyen, çalışma yapamayan milletvekilleri varken, Kört halkının oy kullanmasının engellenmesini, iradesinin yok sayılmasını, "meşruluğun ortadan kalkması" olarak değerlendirmiyordu. Oy kullanmama tavırının gelişmesi sonrasında zorla oy kullandırmayı, silahların gölgesinde oy kullandırmayı, tüm köy adına bir-iki kişiye oy kullandırmayı, gayri meşru ve hile olarak görmüyorlardı. Çünkü "halk iradesi" onlar için bir demagoji malzemesinden başka bir şey değildi. Kört halkının

iradesi tümünden çöpe atılırken halk iradesini çöplüklerdeki o pusulalarında arıyorlardı...

Bu seçimi hileli yapan oyların dağılımı üzerindeki değişiklikler meclisler değildir. Meşruluk ise seçimler yenilenerek elde edilebilir. Çünkü hile seçimlerin biçimi yanında, asıl olarak özüdür. Bu yüzden seçimlerde kendisi gibi hileli ve özürlüdür. Ve duzen partilerinin işleri ne gelmedik için seçimlerde "şai'be" aramaları, "meşruiyet" zedelençik"ni söylemeleri iktidarı yüzürlükten, sahtekarlıktan başka bir şey değildir. ❷

Kirliliğin savaşın yerel maşaları

Korucuların aşiretleri

Onyıllardır uyguladığı terör politikasıyla kenti "resmî" güçleri terör ve tecrit olan devlet, Kürt halkının ulusal kurtuluş savaşının karşısına çıkardığı koruculuğu bugün aşiret yapılarını üzerine oturtmuştur. Oligarşi için çelikler derinleştiği, yapılaşmış pasta kavgaşı boyutlaştığı "kapitalist gelişimin önünü tıkadığı" için tekli burjuva tarafından özellikle cunta döneminde tasfiye edilmeye çalışılan, ancak oligarşik ittifak dengeleri nedeniyle bir türlü de tasfiye edilemeyen feodal aşiret yapıları, bugün "devletin bekası" için koruyor, destekleniyor. Aşiret yapıları koruculuk sistemini pekiştiriyor. Dün aşiretleri, analardaki çakar çeliklerini kullanarak birbirine kurduran devlet, bugün onların devletin "mils" güçleri haline getirmeye amaçlıyor, onlara ihtiyaç duyuyor.

Resmî güçler için ayrılan harcama miktarının yarıma, korucu maşaları ve onların silahlandırılması için de yüzölçümü yarısına kadar azaltılıyor. Halihazırda, yurtsever güçlere "olağan" koşullar içinde kaç edemeyen devlet, "olağanüstü hâl"le, kontrolden çıkıyor ve ol, koruculuk sistemiyle aşiretleri kendi güçlerine yedekliyor, onları kırk savaşın aktif güçleri olarak kullanma faaliyetine yeni denişiyor.

1985'ten bu yana kimi aşiret reislerini tehdit ederek, satın alarak yerleştirilmeye çalışılan koruculuk sistemi, genella faaliyetlerini ulaştığı gelişme düzeyi ve Kürt yoksullarının genelliyi sahiplenmesi, her etkinin ister istemez aşiretlere kadar uzanmış olması nedeniyle başlangıçta başkanı olmaları. Korucuların ağzından para konularak cezalandırılması gibi eylemler korucuların işlevini, marifetini açıkça ortaya koyarak, koruculuğu kitlelerin gözünde tehir etti. Koruculara yoksulluk eylemlerini yoğunlaştığı ve özellikle de kitle eylemlerinin en üst düzeyde tiranlığına sürüp koruculuk Kürdistan'da etkili bir güç olamadı. Silah alan aşiretlerin bir kısmı, bazı korucu köylüleri, halkı, halkı hükümetine karşı silah kullanmaya çağırarak ayaklanma silah bıraktılar.

Ne var ki sürecin yeni biçimde gelişmesi, Yurtsever hareketin "ulaşmaz" mesajları, silahlı mücadelelerin çakar edileceği yönündeki idareler ve eylem çizgisinin netliği yitirmesi, hedeflerin belirsizleşmesi, bu durumu tersine döndürdü. Koruculuk sistemini oluşturan iş devletinin haklılığı yoğun çaba, bu yapıyla yanlış "taktikler" ve devrimci adalet güçlerinin uzak eylemler nedeniyle boşa çıkarılması: Koruculuk yapılarının cezalandırılması adına korucu ailelerinin, yoksullarının hedef alınması, halkın ve hatta halkın düşmanlarının birleşiminde oluşan "genella adaletleri" düşüncesine darbelere vurdu. Devlete demagogi için malzemeler verildi.

Ozellikle 80 öncesinde silahlı faşist hareketi halka-devimcilere karşı örgütleyen, destekleyen devlet, kendi güçleriyle başgaramadıklarını bu silahlı güçlere hale etmiş ve bunu bir yandan da "halk desteği" olarak göstermeye çalışmış. Ama devrimcilerin silahlı faşistleri tehir eden, onların kırk yüzünü ortaya çıkaran ve adaleti yerine getiren anti-faşist çizgileri, devletin bu taktikinde başarısız olmasını engellemişti. Bugün Kürdistan'da aynı

oyun farklı biçimleriyle de olsa sürdürülmeye çalışılıyor.

"Zor-la", "Çıkar"larla Kabul Ettirilen Koruculuk

Köylülerin korucu yapmak için birçok yol deniyor devlet. Bunların başında da köy basıp, köylüleri iknecenden geçirmek ve köy yakmak geliyor. Koruculuğun yerleştirilmesinde bir diğer yöntem olarak feodal aşiret yapısının geneli özelliklerinden yararlanılmaya çalışılıyor.

Köylüden haraç alan toprak ağaları vardı önceleri. Sonraları toprakların büyük bölümü üzerine toprak olan bu ağalar, köylüyü "yancı" olarak çalıştırarak ürünün yarısını el koymaya başladılar. Aynı zamanda seçmelerde çok parti sistemi içinde düzen partilerinin oy depoları oldu aşiretler. Düzen partileri aşiret reislerini satın alarak blok oylar elde ettirir. Örneğin Hakkari'de ANAP 27 Mart yerel seçimlerinde Jirki, Girav, Mahmud

Devlet, aşiretleri tepeden tırnağa silahlandırarak kirliliğin savaşın yerel güçleri haline getiriyor.

ran, Livin, Maris ve Karigan aşiretlerinin desteğiyle girer. DYP de geri kalan birçok aşiret için aynımla aldı. Cizre, Şırnak, Silopi, Kuncu vb. birçok yerinde belediye başkan adayları korucularından belirlendi. Sandıklar büyük korucu köylülerinden seçiliyor halk zorla ve tehdit altında oy kullanmaları zorlandı, sandıktan belirlenen partilerin çıkması için hilden baskıya her yol denildi.

Yılar önce "toprak reformu"nu programına alan devlet, "ayaklanmaz ol" korkusuyla aşiret yapılarını bozmayla bir türlü cesaret edemedi. Kapitalizmin gelişimini önlemek nedeniyle engel olan feodal aşiret yapısını ortadan kaldırmayı taşıdığı riskleri oligarşi göze almada, buna göze yetmedi. Bugün ise bu yapıyı koruması ve geliştirilmesi için devletin önünde daha zorunlu bir neden var; silahlı mücadelelerin, halkı güçlerinin bastırılması.

Bunun için aşiret reisleri onlara kaz topraklarına çağırarak askeri yetkililer tarafından "silah almaları" çağırıldı, zorlandı. 11 Ağustos 1989'da Hakkari'de yapılan "Hızır 1" adı toplantıya, kırk, Pinyan, Şidan, Alan, Ezdın, Gravyan, Goyan, Mamkuran aşiret liderleri katılmış,

aşiret reisleri tehdit edilmişlerdi. Daha sonra 21 Eylül 1989'da Van'da bir toplantı yapıldı. Bu kez, Mehmetpiran, Alan, Şerehan, Ezdın, Şidan, Gravyan, Müküsan, Butan, Havusdan, Halihan ve Gravi aşiret liderleri toplantıya yer aldılar. Yine tehdit yapıldı. Sekiz gün sonra 13 aşiret reisi gözetilme alınarak iknecenden ve köy birçok başlıca kargışlatıldı. İlk elde, Alan, Şerehan, Ezdın, Pinyan, Mehmetpiran ve Jirki aşiretleri silah almaya kabul ettirildi. Bunları Tayan, Çatan, Batı, Dıyran, Alan, Sperti, Zevkan, Buti ve Xavisan aşiretleri izledi. Silah almaya reddedenlere ise saldırıldı, Şidan aşiret reisi Kazım Önerin oğlu Nedim Öner askerler tarafından kafilede ve "terör" ilan edildi.

Hakkari'nin en büyük aşiretlerinden Gevdan'ın silah almalarına üzerine aşiret reisi Hacer Aslan "yastık" görüşleriyle tutuklandı. Çukurova'nın Kayalık Köyüne gelen askerler köy meydanına silah bırakarak, askerler reddeden köylüleri dayak-tan peşinde. Durumu Hakkari Valiliği'ne götürülen köylüler "Silah almayan vatan hainidir" sözleriyle kargışlatıldı. Şerehan aşiretinin, orduyun İbrahimbey dağlarında yürüttüğü operasyonlara katılması sonra Hümmet gazetesine atılan "Aşiret-Mehmetçik Elele" manşeti devlet politikasının doğrudan bir ifadesiydi.

Zor, tek yöntem de değildi. Koruculara "hatırı sayılır" bir maaş verilecekti. İşsizliği had safhada olduğu Kürdistan'da koruculuğun yerleştirilmesinde bu da önemli bir etken. Keza bu paralar aşiret reisleri için de ek bir "kredi" olacaktı. Tüm bu yöntemlerin ve gelişmelerin sonucudur ki, aşiret reisleri için bugün, yarıcılık yapıtarak hüküm sürmenin ötesinde korucubaş olarak silahlı bir güç olmak geçer akçe haline geldi.

Bucaklar, Tatarlar... İhanetin Ağaları

Urfa'daki Bucaklar, Şırnak'taki Tatarlar koruculuğun başlaştığı 1985 yılından bu yana gönüllü olarak ihanet, şerhizsizlik örgütleyen aşiretlerin başında geliyor.

80 bin kişilik Bucak aşireti özellikle son bir yıl içinde devletin desteğiyle baştan başlanıyor silahlandırılıyor. Urfa ve İpekkirinde halka karşı estiren terörün en önemli kaynağı durumundadır. Aşiretin reisi, aynı zamanda DYP Urfa Milletvekili olan Sedat Eşit Bucak, bugün Kürdistan'daki en büyük savaş ağasıdır. Yerel seçimler öncesinde meclisten hastalık bahanesiyle dört ay izin alan Sedat Eşit Bucak "Şırnak-Siverek'ten beter yapacaklarını" söylemiş ve estirdiği terörle sadık bir korucubaş olduğuna kanıtlanmış. Urfa'nın Viranşehir, Hilvan, Siverek, Şurup ilçeleri başta olmak üzere tüm Urfa'da seçimler öncesinde Bucak terörü estirdi. Aşiretin silahlı güçleri tarafından her köy köylere operasyonlar düzenlendi. Onlardan habersiz kaçıp uçmayan Siverek ilçesinde Özgür Gündem gazetesi Urfa Muhabir Nazım Babaoğlu "kayıp" edildi. Tam bir "sivil" devlet gözü haline gelen Bucaklar o derece gücündü ve pervasızlaştı ki, burjuva basını bundan rahatsızlığı duyuyordu başlıca. "A Takımı" adı televizyon programında çok tilmisler, panzerler, Skorsky helikopterleri yapıp-ıdıklarını bir aşiretin nasıf yapılabildi-

Bucak korucularının suç dosyası

Yol kesip soygun yapmaktan adam kaçırmaya, tecavüze kadar katliama kadar her türlü kirliliğe buluşan Bucak Aşiret'inin korucularının son 6 ay içerisindeki suç dosyası şöyle şöyle.

KASIM 1993: 70 köy, 600 asker ve özel tim 12 panzer ve 25 araçtan oluşan bir konvoy, Viranşehir'e bağlı Telrik Köyü'ne baskın düzenledi. 8 köylüye iknecede yapıldı.

Siverek'te Genel-i Sendika binası, bir ekmecek fabrikası, bir eczane, DEP ilçe başkanının evi ve arabası, ayrıca bir kişi- nin evi tarandı.

ARALIK 1993: Siverek'te Ahmet Kalpar adında bir kişi gözetilme alınarak "kayıp" edildi.

Siverek'te başlıca Uzunca Köyü'nde devlet güçleriyle birlikte Bucak korucuları genella ile çatışmaya girdiler, 2 genella katle edildi.

Viranşehir ve Siverek'te devlet güçleriyle birlikte evlere düzenlenen baskınlarda 26 kişi gözetilme alındı.

DEP Siverek ilçe binası yakıldı, 3 DEP üyesinin işyerleri tarandı, 3 kişi gözetilme alındı. Silopi'nin Yurtsever, Yeniyapı, Ağır, Durmuş ve Buduk köyleri baskın devlet güçleriyle birlikte baskın düzenlendi ve halka iknecede yapılarak ölümüne tehdit edildi.

OCAK 1994: Hilvan'da bir işyeri yakıldı.

Şurup'a bağlı Buduk Köyü'ne baskın düzenlenerek kardeşinin yerine bir kişi rehlin alındı.

Hilvan'da başlıca Balkan Köyü basılarak köylülere alt 130 koyun gas edildi.

Siverek Lisesi'nde bir bayan öğretmen ve kızkardeşine tecavüz edildi.

ŞUBAT 1994: Siverek'te yol kesileri bir otobüs durduruldu, içindeki yolcuların para ve takıları gas edildi.

MART 1994: Viranşehir'de DEP üyesi bir kişi sivil polislerle birlikte kaçırıldı.

Urfa'nın "güvenliğinin" Bucak aşiretine mi ihale edildiği bu sorular sürdürülecek kadar gelişmiş Bucak terörü...

Silahlı Tatar Aşiretleri de bunlardan birisi. İktidarların, aşiret yapılarını sürdürürebilmek ve çıkarlarını koruyabilmek için hep devlet yanında yer almışlar. 1900'lerde Cümlenik (Hakkari) ve Ertuğu (Beytüşşebak) bölgelerinde (Yukarı Bonanlı) başlayan Ermeni işyerini bastırmakla aktif rol oynamışlar. 1985'te koruculuğu gönüllü olarak kabul etmişler. 1992 yılında Newroz'da Şırnak'ın bombalanması yerle bir edilmesinde devletin yanında halka saldıran Tatar aşiretleri, bugün devlete karşı gelmiş, gelmeyecek her türlü gelişimi ihbar eden, kendi halona karşı ihanetin içinde, halktan tamamen tehir olmuş bir şekilde koruculuk yapmaya sürüyor.

Uluslararası platformlarda Kürt sorunu tartışması

Uzlaşma, "özgürlük yürüyüşünü"nü bitirir

Gerilla, halk ordusu oluşturma ve halk iktidarını kurmanın temel amacı değil, "serbest siyasal faaliyet" hakkı elde etmek için ihtiyaç duyulan bir güç olmaktadır. Herkesin bildiği ve PKK'nın da daha önce defalarca söylediği bir gerçeği hatırlamak gerekir: Gerilla silah bırakırsa, bu Kürt ulusal hareketinin intiharı olur. Çünkü egemen sınıflar iktidarı bir kez ele geçirdiler mi, tüm başkaldırı unsurlarını ezip yok etmede ısrakmazlar. Gerillanın silah bırakmadığı, ama savaşmayı sürdürdüğü koşullarda ise, Kürt ulusal hareketi belki intihar etmemiş olur. Ancak, gerilla gücü kaçınılmaz olarak iktidar perspektifi olmayan bir siyasal pazarlık sürecinin unsurlarından biri durumuna gelir. Ki, bu durumuna adı uzlaşmadır.

Mart ayına girerken Kürt ulusal sorunu çözüm konusunda hareketli bir tartışma yaşanmaya başlandı. Anıv Avrupa devletlerinin ardından, konu Brüksel'de toplanan Uluslararası Kuzey Kıbristan Konferansı'nda dile getirildi. Brüksel'deki konferansta en çok dikkati çeken bildiri, PKK Genel Sekreteri A. Ocalan'ın gönderdiği mesajdı.

ABD ve Avrupa Emperyalistlerinin Tavrı

Gerekliliği ABD'nin ve gerekse ABD'nin "terörizme karşı Türkiye oligarşisinin yanında olduğu"nu ilan ettikleri biliniyordu. Ancak Ortadoğu'da emperyalist çıkarlara uygun düşecek yeni statükoların oluşması için belli planlar peşinde oldukları, özellikle Kürt halkının ulusal uyanışını yaratacak politizasyonun zararsız hale getirmesi için, yeni sömürgeci ilişkileri koruyan "çarpıyede, emperyalist sistem için çözüm yolları üzerinde duruldukları da sır değildi.

Kış mevsiminden çıkılarak, biraz da Türkiye'deki yerel seçim öncesi kızgın siyasal atmosferin ve uluslararası alandaki yankı bulan gelişmelerin ardından, emperyalist devletler, Kürt sorununa ilişkin yaklaşımını bir kez daha gündeme getirdiler. 9 Mart'ta Türkiye'yi ziyaret eden ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Stephen Oxman bir gazetecinin sorusu üzerine şöyle dedi: "Her Türkiye'nin her türlü karşı mücadelesini desteklediğini, aynı zamanda Türkiye'nin emperyalizmin koruyucu bölgelerinde ortaya çıkan politik çözüm bulmasını gerektirdiğini ifade ediyoruz." Kaçsaas, ABD Kürt halkının ulusal haklarından bazılarının verileceği, ısrarla yapılabilecek olguların dahilinde, ancak TC'nin de sınırları koruması şartıyla soruna çözüm bulmasını gerektirdiğini işaret etmekteydi.

Aynı konuda Avrupa Parlamentosu da Mart ayı içinde, çözüm önerisini daha açık ve anlaşılır ifadelerle dile getirdiği bir karar aldı. Kürt milletvekillerinin dokümanlarının kaldırılarak tutuklanmalarının iknadığı kararda dördüncü maddede olarak şu talebe yer verildi: "Avrupa Parlamentosu) Türk hükümetinden Türkiye'deki Kürt halkının otonomi haklarının tanınmasını ister."

ABD'nin görüşleriyle özde aynı olan bu kararda da Kürt halkının kısmi ulusal haklarının verilmesi istenmekteydi.

Avrupa Parlamentosu'nun aldığı bu karar ve ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı'nın demeci, bir açıdan, emperyalistlerin oligarşiyi verdiği zaman krizinin bittiği biçiminde yorumlanabilir. Nitekim bundan altı ay önce, Genelkurmay başkanı'nın "baharda bu sorunu mutlakla çözecek" sözleri ile kesin bir zaman sınırı koyması, emperyalist devletlerle yapılan görüşmelerde alınan bir zaman kredisi olarak değerlendirilmisti. Bu süre içinde oligarşi Kürt halkına yönelik eşi görülmemiş bir terör hareketi sürdürürken, emperyalist devletler de kendi hesapları gereği uluslararası anlaşmalarla ters düşen bu vahşetle sınırları döndürdük, görmezden geldiler.

Ancak oligarşi, Kürt halkının ulusal hak talebini zorla bastırma politikasından istediği başarıyı bir türlü sağlayamadı.

TC'nin tannan kredinin bitmesine işaret eden açıklamalarına rağmen, emperyalist devletler, TC'ye politik ve askeri desteklerini sürdürüyorlar. Demokratik kamuoyunun uluslararası insan hakları sözleşmelerine aykırı hareketlerinden dolayı TC'ye müeyyide uygulamaları yönündeki talepleri şiddetli bu politikayı değiştirmiyor. Emperyalist devletler bu tür talepleri reddediyorlar. Ebbette olan, TC gibi bir müttelikte gelişmeleri derinleştirme yoluna gitmeyecek, TC'yi karsılarına almazacaklardır. Çünkü bölgelerdeki çıkarları açısından, Türkiye oligarşisi gibi sadık bir işbirlikçi her kopoluza ihtiyacı vardır. Bölgedeki inisiyatiflerini güçlendirmek konusunda birbirleriyle de çekişime giren ulusal emperyalist devletlerin buna ters düşecek bir tavra girmeleri beklenemez.

Emperyalist Politikaların Birleştireli Etmeni Kendi Çıkarlarıdır

Emperyalist devletlerin Ortadoğu politikalarını belirleyen asıl oğru, kendi emperyalist çıkarlarıdır. Bölgenin petrol açısından zengin kaynaklara sahip olması, uzun yıllardan beri, emperyalizmin bölge üzerinde egemenliğini korumak için özel çaba içinde olmasına yol açmıştır. Emperyalist devletlerin değişmesini istemekteki tek oğru kendi çıkar ilişkileri ve sömürici kanallarıdır.

Kürt halkının ulusal haklarını talebini de, demokratik halk iktidarını hedeflemeyi ve anti-emperyalist bir muhtevada olmaktadır süreç, emperyalizmin stratejik çıkarlarına aykırı değildir. Kürt halkına otonomi verilmesi, hatta Güney Kıbristan'da olduğu gibi bağımsız devlet kurma adımı atılması, emperyalizmin açısından çok önemli değildir. Önemli olan, kendi işbirlikçilerinin iktidarda olması, yeni sömürgeci yapının muhtevada edilmesi, Bugün emperyalist ilişkiler içinde bi-

17 Mart 1993'te Lübnan'da Talabani ile yapılan toplantı sırasında Ocalan, 20 Mart-15 Nisan arasında tek tarafı atışkes yapacaklarını ilan ediyor.

çimlendirilen en yaygın sömürgecilik bu tarzda olurdu. Birçok üçüncü dünya ülkesi de sözde bağımsızdır. Kendi devleti, dili, bayrağı vb. vardır, ama hepsi de emperyalizmin sömürgeci ve kuklasıdır.

Bu nedenlerden dolayı, gerek ABD'nin ve gerekse Avrupa emperyalist devletlerinin Kürt halkına otonomi tanımamasından söz etmeleri, emperyalizmin Türkiye oligarşisi karşısında Kürt halkının yanında bir tavır alışı gibi görülmez. Böyle görünmek, en büyük kırılma olur. Emperyalizmin ve özellikle ABD'nin bölgede tutumuna çağıştı şato, halkların özgürlük talebine cevap veren değil, onu dürtmüy ve yeni sömürgeci ilişkileri boğmayı planlayan bir statüdür.

Kürt Ulusal Hareketinin Diploması Girişimi ve Bazı Mesajları

Emperyalist devletlerin Ortadoğu'ya ilişkin kendi sömürgeci sistemleri muhtafaza etmeye yönelik girişimlerin sürerken, PKK'nın uluslararası alanda destek bulmayı, diyalog çağrılarını içeren açıklamalar yapması, bu ilişkilerin kavranmasını, değerlendirilmesini önemini daha da artırmaktadır.

PKK, uluslararası alanda tüm Kürt halkı adına söz hakkı olan bir örgüt olarak kabul edilebilirken işin büyük çaba harcıyor. Bu çaba sadece diplomatik alandaki mücadelede yoğunlaşmış anlamında değil, verilen mesajlar anlamında da aynı bir önem kazanıyor.

Belçika'nın başkenti Brüksel'de Mart ayında yapılan Uluslararası Kuzey Kıbristan Konferansı'na A. Ocalan'ın gönderdiği bildiri, bu açıdan daha önceki tüm çabaların tipik bir örneği durumunda. Ocalan'ın bildirinin önemli mesajları şu:

Bu mesajların ilk "PKK aynı bir devlet kurmanın dışında bir yaklaşım göstermiyor" diyerek, hiçbir dayanağı olmayan, yakıştırmadan başka bir şey değil." sözlerinde ifadesini buluyor. A. Ocalan aynı bir devlet kurmak gibi bir amaçlarını olmadığını, bu yönü propaganda için gerçekleri yanlışlama şeklini ifade etmesi ihtiyacı duyuyor. İkinci olarak, "Türk devleti ile görüşmeler temelinde ve diyalog yoluyla, demokrasi içinde halkımızın meşru taleplerini

dile getirme ve bu konuda bir sonucu varma temelinde bir süreç başlatılacak olursa, buna taraf olacağımızı belirtmek istiyoruz." diyerek oligarşi ile diyalog çağrısı yapıyor. "Federasyon dahil bütün alternatifleri de bu temelde tartışmaya hazırız." diyor. Karşıklı bir atışkesle hazır olduğunu belirttikten sonra, üçüncü önemli mesaj olarak "Siyasi çözüm ve serbest siyasal faaliyet için zemin oluşturulursa, silahlı savaşın tamamen sona erdirilmesinin önünü açacağımızı da açıklıyoruz." diyerek silahlı mücadelelerin belli koşullarda sona erebileceğini belirtiyor.

Üç önemli mesaj, uluslararası bir platformda hem emperyalist devletlere, hem de oligarşiyi gönderiliyor.

Ocalan'ın bu mesajları, kimileri tarafından "büyük taktik, ince diplomasi" olarak yorumlandı. Aslında bu mesajlar yeni değildi. Ocalan, 1993 baharında PKK atışkes ilan ettiği zaman Celal Talabani ve Kemal Buray'a birlikte yaptığı basın toplantısında da benzer düşünceleri ifade etmişti. Ve o zaman da atışkes kararı büyük bir taktik başarı olarak görülmüştü. Bunun göstergesi olarak atışkes kararını sonuca sayı dayatan tarafın PKK değil, Türkiye oligarşisi olduğunu dünya kamuoyuna gösterdiği iteri sürülmüştü. Uluslararası alanda, Kürt halkının ulusal varlığını inkar eden oligarşinin asıl saldırıyan taraf olarak gösterilmesi Kürt ulusal mücadelesinin uluslararası meşruiyet kazanma yolunun açıldığını gösteriyordu.

Mesajlar ve Taktik Sorunu

Bugün de, Brüksel Konferansı'na gönderilen mesajın taktik olarak, inşaleğine övgü düzeler, aynı sonuçların kazanılmasını söz ediyorlar. Örneğin PKK gibi uluslararası alanda diplomasi yapmanın zeminini hazırlamak, oligarşiyi "koşeye sıkıştırmak" gibi sonuçları sayıp dokuyorlar.

Uluslararası alanda oligarşiyi sıkıştırmak, Kürt ulusal hareketinin söz sahibi olmasını sağlamak gibi diplomatik kazanımları, ebbette ne yadsınmaz, ne de küçümsemez. Bu doğrultuda atılacak adımların mücadeleyle belli bir katkısı olacaktır.

"Taktik" adına atılan adımlar içinde on tehlikeli taviz, devrimci halk iktidarını kurma perspektifinden uzaklaşmadır. Yeni sömürgeci emperyalist sistem içinde, emperyalizmin varlığını ve işbirlikçilerini tasfiye etmeyen ve devrimci halk iktidarını kurmaya yönelmeyen bir hareket, emperyalistler için çok kolay bir yem olur; sonuçta ulaşılacak nokta ister Türkiye sınırları içinde bir Kürt federasyonu biçiminde olsun, isterse dışında bir devlet biçiminde; bu değişmez. Ulusal mücadelenin halkların özgürleşme yürüyüşünde belli bir sonuca ulaşması için bastırılması gereken yol, uzlaşma arayışı değil, mücadeleyi sınıf temeline oturtup tüm milliyetlerden emekçilerin katılımını sağlayarak TC'nin her yanını geçerkten bir savaş alanına çevirmek ve halkların devrimci iktidarını kurma hedefine yönelmektir.

Ancak, "diplomasi" adına emperyalist devletlere "barış", "uzlaşma" mesajları gönderilmesi yoluyla değil, doğrudan halkın desteğini kazanmaya çalışmak durumundadır, çok konuyu katkının gerçeklik kazanması olanaklı olabilir. İkincisi, uluslararası platformda, özellikle emperyalist devletlerle ilişkiler zemininde diplomasi yapmak sayısız tuzaklara dolu olan bir alandır. Bu açıdan, Araratlı, Barzani ve Talabani'nin uluslararası diplomasi adına girdikleri ilişkiler ve bu ilişkilerin onlara getirdiği "katkı" ortadadır ve zengin düşünceleri, derslere doludur.

Ote yandan, uluslararası diplomasi adına PKK'nın bir süredir yaptığı girişimler ve özellikle geçen yılki süreç de iyi değerlendirilmelidir. Geçen yıl uygulanan ateşkesin takatinden sonra, ileri sürüldüğü gibi "Çığırının saldırgan tarafa olduğu ortaya çıktı"na göre, TC'nin sunulan uluslararası destekle bir savaş olması gerekirdi. Çünkü takatini üzerine oturtuğu beklentisi bir yanıyla büyüdü. Oysa emperyalist devletlerin olgularına, desteği azalmamış, yer yer artmıştır. Bunda da asıl amaçlar bir yem yaktır. Çünkü emperyalist devletlerin politikalarını belirleyen olgu, kimin haklı olup olmadığının görme değil, kendi emperyalist çıkarlarıdır.

Bu durum götürüyor ki, emperyalist devletler nezdinde olguların teşhir edilmesini uzun boylu alırlar, bu tehirin belli sonuçları yaratmasını beklemek yanlıştır.

Abdullah Öcalan'ın "ayrı devlet istemiyoruz", "diyaloga götürülmek" ve "serbest siyaseti faaliyet zeminine olmasa savaş sona erer" mesajları gerçeği bildirirsin, ABD ve Avrupa devletlerinin "otonomi" öneren kararlarıyla aynı zamana denk düşüyor bir başka açıdan anlamı olmuştur.

12 yıllık halkı mücadelesi süresince, ABD ve Avrupa devletlerinin askeri hedeflerini bir kez olsun yönelmeyen PKK, şimdiye kadar ABD ve Avrupa'yı doğrudan karşısına almadan "sömürgeci karşı savaş"tı. Bugün ABD ve Avrupa politikalarını dikkate alarak, bu devletleri biraz daha fazla yanına çekmek ve hatta

onların desteğini almak gibi bir politika izlenmektedir. Bu durumda söylenecek tek şey, hiçbir "sömürgeci karşı savaş"ın, emperyalist devletleri karşısına almadan zalime yürümedir. Dahası emperyalist devletlerin dolaylı desteğini arayan politikaların özgürlük yürüyüşünün hedefinden sapıracığı ve yeni emperyalist bağımlılıklara götüreceği aşikardır.

Uzlaşma Arayışı Taktik Değil, "Stratejik" Hatadır

Diplomasi adına alınan "taktik" adımların ne getiren, ne götürdüğü meselesi dışında, belki de daha önemli olan nokta, bu taktik adımların mücadelenin stratejik gelişimi içinde hangi anımlara geldir.

A.Öcalan'ın sunduğu bildirim tam bir mantık bütünlüğü göstermektedir. Ki, uzlaşma alanına taşıyan bu mantık ve yaklaşım tarzı, PKK'da yeni ortaya konulmadı. Geçen yılki ateşkes ilanı sürecinde de ifade edildi, daha sonra da defalarca tek-

hareketi belki itina etmemiş olur. Ancak, genelli göçü kaçınılmaz olarak iktidar perspektifi olmayan bir siyasal pazarlık sürecinin unsurlarından biri durumuna gelir. Ki, bu durumun adı uzlaşmadır.

Uzlaşmadan yeni belli koşullarda bir anlaşmaya varmanın son ediliyor. Bu noktada birçok soru ve sorun akla gelmektedir. Örneğin, federasyon türü bir statüde anlaşma olduğu varsayılınca, Demokratik olacağı ileri sürülen bir Kürdistan ile faşist ve emperyalizmin işbirlikçi TC'nin "federatif" birliği düşünülebilir mi? Aynı devlet çatısı altında bir çözüm arayışına razı olmak, Kürt ulusunun "ayrı devlet kurma hakkı" dahil kendi kadetini tayin etme hakkını" bugünden korumak bir anar değil midir? Sık sık gündeme getirilen diyalog çağrıları, olguların kendi koşullarında bir çözüm için daha saldırgan bir tavır içine girme cesaretini artırmaz mı? Bu sorulara mücadele açısından olumlu cevaplar vermek mümkün

Gerilla halk iktidarını kurmanın temel aracı olmaksızın çıkarıldığında, masaya oturmak için kullanılan bir koz olmaktan öteye gidemeyecektir.

rar edidi.

ARGK Askeri Konsey Başkanı Cemil Başdik, Mart ayı içinde Özgür Gündem'e verdiği demeçinde, "Bu savaş daha çok sürecektir" şeklinde bir soruya şöyle karşılık veriyor: "Eğer (devlet) mevcut politikasının sonucu vermediği görür, Kürt halkının temel siyasal, kültürel, hukuki ve insani sorunlarına görüşmeler yoluyla yaklaşırsa savaş uzamaz, sona erer."

Çok net olarak anlaşılacağı üzere, ARGK Askeri Konseyi Başkanı "sömürgeci" devletin varlığını tasfiyesinden değil, onunla oturma "sorun"ları görüşmekten söz etmektedir. A.Öcalan ise, böylece bir görüşme için beklentilerini daha somut biçimde ifade etmektedir. "Ayırı devlet çatısı altında, diyalog ve serbest siyaset faaliyet hakkı". Kısacası, bu şartlarda anlaşma ve savaşın sona ermesinden söz etmektedir.

Bu noktada, Kürt ulusal hareketinin asıl dinamiğini oluşturan gerilla gücü bir pazarlık unsuru haline gelmektedir. Gerilla, halk ordusunu oluşturma ve halk iktidarını kurmanın temel amacı değil de, "serbest siyaset faaliyet" hakkı elde etmek için ihtiyaç duyulan bir koz olmaktadır. Herkesin bildiği ve PKK'nın da daha önce defalarca söylediği bir gerçeği hatırlamak gerekir: Gerilla silah bırakırsa, bu Kürt ulusal hareketinin itinahtar olur. Çünkü egemen sınıflar insiyatifi bir kez ele geçirirler ki, tüm bağımlı unsurlarını ezip yok etmediren bırakmazlar. Gerillanın silah bırakması, ama savaşmayı durdurduğu koşullarda ise, Kürt ulusal

ve daha ileri aşamaları taşımak gibi bir amacı olan sürece PKK uluslararası alanda "diplomasi" girişimine ağırlık verirken, ülke içindeki mücadelede iktidar perspektifi terk ettiği ortaya koyuyor. Ulusal hareketin önünü açmak, gücünü artırmak için gerekli olan şey, uluslararası alanda söz hakkı vb. değil, ülke içindeki mücadelenin eksik ve zaafırlarını gidermesidir.

Kürt ulusal hareketinin milliyet temeline ayrı örgütlenme perspektifine sahip olması ve buna bağlı olarak mücadelede sağlı Kürdistan ile sınırlı bir bakış açısıyla yürütmesi, mücadelede önemli nesnel bir anar getirmiştir. PKK mücadelesi Türk ve diğer milliyetlerden emekçi halkı da çine alarak, olguların işi bastırarak her alanda cephe açma perspektifine ele almıyor. Olguların diğer bölgelerine lojistik destek alanları ya da misilleme bölgeleri olarak görüyor. Bazen "her yer savaş alanı" dense de, savaş bir bölgeye sıkışmaktan kurtulmuyor. Bu da olgularıyla Kürt ulusal hareketi karşısında geniş imkanlar kazandırıyor. Şovenist kuyrukta kalan sonucu, Türk halkını kısmen kendin kırılsava politikasının peşine takıldığını gibi, Kürdistan'dan batıya göç etmiş Kürt halkının (ki, genel Kürt nüfusunun yarısından fazlası) savaş dışı kalmasını engellemiyor. Batıdaki potansiyeli değerlendirmiyor.

Sürecin, batıda da yeni cephe açmayı dayattığı bir aşamada, PKK küçük burjuva milliyetçi bakış açısını sorgulamak yerine, aynı bakış açısıyla alınmaya çalışıyor. TDHP gibi olumlara giriyor. Ama sonuç almıyor.

Bizim "iktisadi" temelizim olgu, işte budur. Milliyet temeline örgütlenmenin ve savaşın bir bölgede örgütlenme perspektifinin içinde var olan zayıfları, tıkanmaları kaynaştırır. Bu "iktisadi"dir ki, PKK'nın iktidarı devirmek devrimci halk iktidarını kurma perspektifinde işi getirmesini engelleyor. PKK "sömürgeci devletin" varlığını tasfiye etmeden değil, onunla oturma konusundan ve belli koşullarda anlaşmaktan söz ediyor.

Ki, "taktik" adına atılan adımlar içinde on tehlikeli taviz, devrimci halk iktidarını kurma perspektifinden uzaklaşmadır. Yeni sömürgeci emperyalist sistem içinde, emperyalizmin varlığını ve işbirlikçilerini tasfiye etmeyen ve devrimci halk iktidarını kurmaya yönelmeyen bir hareket, emperyalistler için çok kolay bir yem olur; sonuçta ulaşılacak nokta ister Türkiye sınırları içinde bir Kürt federasyonu biçiminde olsun, isterse dışında bir devlet biçiminde; bu değişmez.

Güney Kürdistan'daki (Kuzey Irak) Kürt federasyonu oldukça öğretici bir deneyimdir. Yıllardan beri kendi özgüncüğüne değil, emperyalist devletlerden aldığı desteğe güvenerek adam atmaya çalışan Güney Kürdistan'daki feodal milliyetçi siyasal çizgi, sonunda emperyalizmin Ortadoğu politikalarını doğrudan uzantısı olmaksızın kurtulmamıştır. Emperyalizmin koruması altında kurulan bu "federasyon"un Güney Kürdistan halkına gerçek anlamda bir özgürlük getirmiş olduğu usul ya da sınıfla tartışmaya kadar açıktır.

Ulusal mücadelede halkların özgürleşme yürüyüşünde belli bir sonuca ulaşması için bastırılması gereken yol, uzlaşma arayışı değil, mücadeleyi sınıf temeline oturtup tüm milliyetlerden emekçilerin katılımını sağlayarak TC'nin her yanını geçerkten bir savaş alanına çevirmek ve halkların devrimci iktidarını kurma hedefine yönelmektir.

İktidar Perspektifi Terk Edilmemeli
Kürt ulusal hareketinin önünü açmak

Umut şehitlerimizle bü

30 Mart-17 Nisan Devrim Şehitleri Anma Günleri'nde devrim şehitleri tüm ülkede coşku ve heyecanla anılıyor. Devrim şehitleri değerleri ve gelenekleriyle yaşıyorlar, zafere yaşıyorlar. Düzce'de, Malatya'da, Konya'da, İstanbul'da, Bursa'da... Şehitlerin mezarları başında onlara verilen devrim sözü tekrarlanıyor... Asılan onlara bayrak, onlara pankart şehitlerimizle, zafere yürüdüğümüzün bir göstergesi olarak dalgalanıyor... Afişler, kuşlamalar, bildiriler umudu haykırıyor sokaklarda...

TÜRKİYE DEVRİMİNİN ATEŞ ÇEMBERLERİ

Ateş çemberlerinden geçiyoruz. Tarihimize köşe taşlarını bir sinanmalar oluşturun. Ve onlar, daha dün yanımızda, yanımızda iken, ateş çemberinden geçip, hiç sönmeyecek bir yıldız oluyolar. Yeni ateş çemberlerine, sinanmalarla yönelen yürüyüşümüzde on önde koşuyor, yol gösteriyorlar. Şehitlerimiz her dönem ateşine ve hızı atılanlarımız oldu.

Onlar geleneklerimizin yapıtaşlarıdır. Sürecin gereklerini canları öne sürerek yerine getiren, örnek olanlardır. Sürec, on yılların reformist, revizyonist geleneklerinden kopuşu gerektirdiğinde, onlar ellerinde silahlarıyla, sloganlarıyla koştular ölüme. Bir manifesto oldu ölümleri... 30 Mart'tı. Yıl 1972ydi.

Faşizmin kimliksizleştirme, onursuzlaştırmaya yönelik saldırılarına karşı bedenlerini hücre hücre ölüme yatırdılar. Karanfilgöşenleri... Ölüm Orucu şehitlerimizdi onlar.

Gün oldu, atılım tüm sıcaklığıyla sarmışken yüreğimizi, bilincimizi, bu sıcaklığı sönmeyen bir ateş döndürdüler. Temmuz'un ortasında zebanilerin kuşatması altında. Tarih 91'in 12 Temmuz'uydu. Boz ölüme yoku... Düşman alıcı kuşlar gibi dolanırken çevremizde, bayrağımızı dalgalandırdılar

"Zafere Şehitlerimizle Yürüyoruz" diyen Devrimci Sol Güçler, 3 Nisan'da yaptıkları şehitleri anma gezisinde bu inançla sonuçlandırıldı.

coşkuyla, inatla. Bir destan yazıldı, baharın tomurcuklandığı günlerde, 17 Nisan'da. Güzeldir, gelecektir.

Devrimci hareket ateş çemberlerinin en zorlularının alınını aklıya çıkması hep bildi. Düşmanın kendisine çeviren namurlarına alışı. Ölümüne karşı konulan ihanet dayatmasına değil. Düşmanla savaşın boyutlanarak sürdüğü bir süreç devrimci hareket aynı cephede iki düşmanla birden dövüldü. Kuşatmayı yarmaya, ihaneti yenmesini bildi.

Tarihimizi, bizi bu yapan değerlerimizi dayana yapıyor, onlara öğreniyoruz. Yılları deneyimi ile gençlerin dinamizmi aynı namıyla sürülen mermi odular, geleneklerimiz yeni halkalar eklediler. Mücadelenin neresinde olurlarsa olsunlar, ortak yanları: sürecin insan olmaları, onun gereklerini yerine getirmeleriyle. Bizlere hiç unutmayaçağımız, yerine getirmek için tüm cabamızı ortaya koyacağımız değerler bıraktılar.

DÜNYA VE TÜRKİYE DEVRİM TARİHİNİN TÜM ŞEHİTLERİNİ SAHİPLENİYORUZ

Mustafa Suphi, Mahir, Deniz, İbo, Ahmet, Apo, Hasan, Fatih, Mazlum, Sinan, Niyazi, Sabo... adlarında binlerce yiğitler. Ülkelerinin ve halklarının en sevgili çocuklarıydılar. Yüzünü bile görmedikleri milyonlarca insana, bir halka, bir coğrafyaya sevdalandırıldılar. Bu ülkelerin daha doğmamış çocuklarına, oğ kuruluşu ayağı olamadıkları için daha bir yaşına basmadan ölen bebelerine tutulmuşlardı. İçinden çıkıp sevdalandıkları bu halkın ezilmeğini, kırıltılmağını gördükçe emperyalizm ve onun iğbirliklerinin en acımasız düşmanı oldular. On yıllardır bakıdan, ömüründen yorgun düşen bir halkın kurtuluşu için emperyalizm ile, onların iğbirlikleriyle savaşılır. Şehit düştüler. Bizlere her dem yüreğimizi sıcak tutan, bilincimizi aydınlatan ölenleri ve en önemlisi bedelleri ödemesine hazır olmayı bıraktılar. Özerlik, kararlılık, cesaret ve onurla devime giden yolu açıp, bize devrettiler. Şimdi bu onurlu yolu, ulusal onuruna, özgürlüğüne sahip çıkan, baskı ve zulüm altında kuyakbetherini geri almak isteyen, hakşızlığı ve adaletsizliği karşı çıkan, özgürlüğünü arayan Türkiye halkları iziyor.

Bugünün Türkiye'sinde devrimciler geçmişlerine sahip çıkmak, onları her zamankinden çok daha fazla sahiplenmek durumundadır. Çünkü bizden önce onlar yaşadıkları dönemde bugün gerçekleştirmek için savaştığımız idealler uğruna şehit düştüler.

Onlara saygı göstermek, onları savaş bayrağımız yapmak mümkündür.

Ölünün kapının eşiğinde olduğunu bildikleri halde, tecrübeleri bizden yana yapanlara saygı göstermenin en iyi yolu onların yarım bıraktıkları idealleri gerçekleştirmektir. Çünkü onların atıkları tohumlar bugün karılığın buluyor. Geçmişimiz olduğu kadar, bugününüzü de onlara borçluyuz. Bu borcu ödemek ise onları örnek almaktan, bütün gücümüzle onları izlemekten geçiyor.

Onlar dünyamızın neresinde olurlarsa olsunlar, yaşamlarını dünya devrim tarihinin en güzel değerleri için verdiler. Biz aynı zamanda Filistin'in küçük generalleri, Meksika'nın Zapatlalılar, İrlanda'da yurtseverleri, Peru'da Aydınlık Yol savaşçılarıyla aynı cephede savaşmak için, aynı onuru taşıdık. Ülkeleri ve tüm insanlık için savağan dünya devrim tarihinin şehitlerini sahiplendik.

Onlar bugünün, geleceğin ve insanlığın hiç kaybetmediği, dünyanın çeşitli coğrafyalarında tutuşturduğu umudun insanıydılar. Onlar göçmelerin uzak, sade ve su gibi duru yaşadılar.

Ve gerçekleri. Ne çocuklara anlatılan masallardan, ne de Anka kusunun yazdığından sonra küllerinden yeniden ölüm-süzetken efanesinden çıkmışlardı. Bilirlerdi, azıcık düşünse gülmelerini, ağlamalarını ve güzel hayaller kurmasını ve bir de sırt sırta verip garkılar söylemesini... Yani yaşayan sınırdan insanlardı. Çünkü onların ölenemeyen... durdurulmasını bir tutukluyla bağlantıların kavımda büyük insanlara yer yoktu. Büyüklükleri kapitalizmin yarattığı küçükük insanlardan. Büyük olan, güzel ve iyi olan, insanın ta kendisiydi. Nasıl eşitsizliğin beşgü kapitalizminde zenginlerin olduğu yerde yoksullar, zalimlerin olduğu yerde güçsüzler vardı, bu türükleri olduğu yerde küçükler vardı.

Ve gerçekleri. Hem de yüz yıllardır kavıması edilen, uğruna nice bedeller ödenen bir gerçek. Bunlar bile insanlığı küçültmeye, onu onurundan uzaklaştırdı.

24 Mart 1993'te Bahçelievler'da "Devrimci Sol'cular Asla Teslim Olmaz" diyerek şehit düpen Avni Turan, Recai Dinçer, İbrahim Yalçın Arkan mücadelenizde yaşıyor. Onları 11um Orucu dersiilerinden, darbeciğe karşı verilen anımsız savaştan, gerilla mücadalesinden tanıyorlar. Onlar mücadelerde hem öğretmenin, hem de öğrenciydi. Onların bıraktığı değerler ve gelenekler, taşıdıkları bayrak bugün yüzlerce yoldaşla ilerleye taşıyor. Yoldaşları Avni Turan'ın Düzce'deki mezarı başında yapılan anımda Devrimci Sol'un komutanlarına kirlilerde gerilla mücadalesinin bıraktıkları yenden devralınarak sürdürüldüğünü ve bundan sonra da sürdürüleceğini söylediler.

Zafere Şehitlerimizle Yürüyoruz

Üyüyor, zafer ellerimizde

mayaya yetmedi. Çünkü "büyükler", zenginler ve zalimler bu kadar güçlü değiller. Bu kadar güçlü olsalardı, dünyanın dört bir yanında süren insanlığın onur kavgasının önüne geçerlerdi.

Onlar yok edilemeyen ve gerçekçiler. Dünyayı değiştirmeye ve fethetmek için çıktıkları bu yolda güçlü ve halk olan onları. İnsanın iyiyi ve güzeli olan yönüyle hep kendisini ağrının ve yenilmenin mesajını veriyor.

SAVAŞ GERÇEĞİ VE ŞEHİTLİK

Bugünün Türkiye'sinde halkı boğmacaya çalışan baskı ve terör çemberi her geçen gün biraz daha daralıyor.

Dürmaksızın aklı ve ölüm üreten olgıları, bugün baskı ve zulüm makinesine dönüşmüştür. Yönetemeyen, yönetme krizi yaşayan oligarşi, vasyi dengeleri üzerinde istikrar ararken, geleceğe ilişkin uzun vadeli programlar yapamamaktadır. Su alan, ancak yekkeni rüzgarla tutan tekneler gibi dalgaların kendisini nereden atacağına bilemediği hesapsız bir gidip gelindedir. Yaşamı katliamlar, infazlar, kayıplar, işkence, göç ve yoklukla bütünleşen halk, savaş içinde ögreniyor, yürekli bir karşı koyuş gerçekleştiren.

Bu yüzden savaşın en iyi öğretmeni. Karşıklı irdelerin çatıştığı savaşta halk bazen yenerek, bazen de yenilerek

öğrenir. Ancak bu büyük öğretmenin sayesinde her geçen gün kendini savunmakta ustalaşıyor. Dünyanın tüm teknik gücüne rağmen, daha güçlü ve daha kararlı darbeler vurur.

Ancak ömrünü karşısında, adaletsizlik karşısında, oligarşi ve emperyalizm karşısında kazanmak için bedeliyle göze almamak gerekir. Çünkü savaş ölmesin ve öldürmesin bilemez. Bir savaşta asıl belirleyici olan, tüm gücünü ve insanı cepheye sürmüş ölmeye hazır insanıdır. Savaşın bugünlere gelmesi ve buradan daha ilerye taşınması şehitler pahasına gerçekleşti ve bundan sonra da böyle gerçekleşecek. Nasıl ki savaşı anlamak

yaşanan gerçekçileri anlamıyorsa ölüpü ise, savaşın gerçekçileri yerine getirmek de savaşçıların, sürecin insanı pırsının dışıdır. Sürecin insanı bedeli ne olursa olsun görevlerine kilitlenen, onlarda yuğulan insanlardır. On oligarşi ve öncü kadrolar arasında süren savaş bugün buyutlanarak yaygınlaşmıştır. Büyüyen ve her geçen gün biraz daha keskinleşen, savaşta şehitlik her düzeyde ve her yerde karşımıza çıkan bir gerçeklik haline almıştır. Bu gerçekliği yok sayıp, sürecin önmüze koyduğu görevleri ve onun bedellerini ödemeye göze almamak, devrim yapmayı önüne koyan bir savaş ölümlünün ve onun insanlarının için değildir. İşte

ölmeyi bilmek burada gereklidir. Ölüm, şehitliği devrimin harasında bir avuç toprak devrimin yaparında bir tuğla olarak görüp doğallaştırmak gerektirir. Bu doğallık sevginin, kardeşliğin, dostluğun, yoldaşlığın, yurtseverliğin, iyi yiye güzel olan ne varsa onun üzerimize yansımalarıdır.

Bugün önmüze savaşçı büyütmek, tüm boyutlarıyla kavramak ve hayata geçirmek görevi vardır. Yarattıklarımızı büyük bir kaskıncılıkla korumak ve geliştirmek zorundayız. Bunun için sadece ve sadece halkın iradesini temsil eden savaşçılarımızın gücüne, yorulma, akına güvenmeliyiz.

Savaş gerçekçimizi unutturan kendimizi işe, sorunlarımızı çözmeye ve savaşçı yükseltmeye adanmalıyız. Yüzümlar, devrimin bedeli, ezen bu güzele olan daha büyük darbeler vurmak istorsak, daha çok galimeli ve bağımsızlığı, özgürlüğümüz için bedelleri ödemeye hazır olmalıyız.

ONLAR ÖLÜME UMUDA KOVARSACINA GİTİLER

Devrimcinin en kısa, bellisi de en doğru tanımları insanlığın geliştiğidir. Peki devrimci olan insanın her geçen gün daha fazla insanlaşması, iyi ve güzel olan ne varsa onunla donanmasıysa, şehitlik nedir?

Şehitlik işe sonusuz bir zenginliği, yaşamı aşmayı ifade eder. Kapitalizmin "almayazı" diye önmüze koyduğu yok-sulluğun, ezilimin, chealetin, yalancının en keskin şekilde reddedilmesidir. Şehitlik her şeyiyle bir kopuştur. Burjuvazinin düzenine, ahlakına, kültürüne, yaşamı biçimine, sevgisine karşı çıkıştır. Düzenin şurasına veya burasına değil, bir bütün olarak düzenin kendisine bir bağkıdır. Bir ayakkamadır. Onların kırıltıkları, bozulan ne varsa yok, yeniden kurmaktır. Ama sabırla ölmüş bir emek ve ortalıkta her biriki yeniden inşa etmektir. Birleceyle birlik bir kavşada dardınlar yaratır, yenmeyi ve yenilmeyi bilen ama yorgun ve bıkkın düzen her halkı yeniden ayağa kaldırmaktır. Geriye dönüşün yollarını, kaçığın olanaklarını her emektir. Düzenle arasındaki köprüleri atan, kendini geride çekerek emeklerden anmaktır.

Şehitlik bir yarıyla kopukken, bir yarıyla da sili sıkıya bir bağlıdır. Gecmiste iyi ve güzel olan ne varsa sahiplenmek ve geliştirmektir. Bu yüzden ülke topraklarında, gerçekliklerin, insanından hiç kopmadılar. Büyük bir yurt ve insan sevgisiyle iyi ve özgür bir toplum olmaları duyulur.

Ülke ile ilişkili Avrupa'da müteallikler için edimmiş kimliği gibi ajans habercileri dinlemek ya da ülke toprakları üzerinde yaşamayı, ülke gerçekliklerini öğrenmek için gelmek. Bütün vahşeti, acıyı ve korkumayı gördükten sonra, bütün gerçekçileriyle yabancılara, altımayan köprülerin bağında, yaklaşımayan gemilerin içinde, her devrimin ka-

Emekçilerin orak-çekici bayrağı dalgalanıyor

"Bayrağımızı astık..." İki yıl önce Çiğdemli'de dalgalandı bayrak. Sabo umudu dalgalandırılmışı söylüyorlar. Bu işi sözcükle. Bayrak, uğruna ölünen mücadelelerin bir simgesi, şehitlerin kanlarıyla her gün daha da kızılattırıldığı yere bir deydirdi. "Gençlerimizi bayrağımıza sarın..." Cenazeler bayraksız değil Sabo. Sizi öldürdü gibi, sizin sonrada da şehitlerimizi bayrağımıza sardı. "Bayrağın ölünen her yerinde dalgalanacak" dedin... Senin sözünü tutuyor bugün savaşçılar. Dalgalandırıyor bayrağı Diyarbakır'dan İstanbul'a kadar.

İstanbul Taksim meydanı... Bayrağımız burada da şehitlerimizi selamlamalı, emekçilerle yazık edilen bu meydana 1 Mayıs'da, katedilen şehitlerin için, Türkiye emekçi sınıfının adına emekçilerin orak-çekici bayrağı dalgalandırmalıydı. Ve Taksim'de Devrimci Sol bayrağı dalgalandı.

6 Nisan günü akşam saatleri Taksim Meydanı polis kayırları. Atatürk Kültür Merkezinin önü polis ekipleme dolu. İlgenciler, katliamların sorumluları burada polis bayramını kutuyorlar. AKM'nin yanıdaki binanın üzerinde de polisler var. Bayramları için astıkları pankartı topuylar. Polisler binadan iner inmez buraya devrimci çıkıyorlar. Taksim Meydanı'na beklen tarafa yerleştirilmiş bayrak ses bombası patlatılarak açılıyor. İşte Sabo, Eda, Çiğdemli'deki bay-

raklarıyla birlikte bu kez Taksim'deler... Yine etraflarında onlara yüzlerce polis var. Ve onlar, silah elinde yine meydan okuyorlar... Sabo'ları, Eda'ları, aldiklan cesaretle, böyle bir günde polis ortasında bayrakları asıyor savaşçılar...

Ve daha nice bayrakları asılıyor, İstanbul'a, İzmir'e, Ankara'ya, Adana'ya...

30 Martta İstanbul Üsküdar İskale Meydanı'na Devrim Şehitleri Ölümümüzü Devrim Sol bayrağı asılıyor ilk önce. Sonra 4 Nisan'da Unkapanı'na, Mervet Keresteciler Sitesi Şener Lisesi Sokakları'na, Haznedar'da, Çukçukçuk, Kadıköy, Pendik'te, Kartal Çayırpınar Lisesi civarı ve köpride, Gazi Mahallesi'nde, Avlar Kampüsü önünde üstgeçti emekçilerin orak-çekici bayrağı dalgalandı.

5 Nisan'da Eserler Akademiye üstgeçti. Kabağıta, ÜB Beşatı Kampüsü'ne, Gökürük Köyü'ne, Kemerburgaz'a, Şehzadebaşı'na, Vefa Poyraz Lisesi'ne, Derbent, Hacısaman, Fındıklı, Şişli'ye birer

adet, Yenibosna'ya 11 ayrı yere, Bağcılar'da 3 ayrı yere Devrimci Sol bayrağı asılıyor.

Yine değişik günlerde Çaylayan, Okmeydanı, Kaptanpaşa Lisesi, Hasköy Lisesi, Örnektepe, Küştepe, Gültepe, Sigli, Hünyet Mahallesi, Yahya Kemal, Pınarbaşı İlkokulu, Çiksalın, Fethiye, Gürsel Mahallesi'ne bayrakları asılıyor.

İzmir'de 5 Nisan'da Ege Üniversitesi Kampüsü'nde 'Şehitlerimiz Kati Yerde Kalımayacak, Hesabı Sorulacak DEV-GEN' yazılı bir pankart ve yarına Devrimci Sol bayrağı asılıyor.

6 Nisan'da yine İTÜ Ayazağa Kampüsü'ne ki, Yıldız Teknik Üniversitesi Fen-Edebiyat, MSÜ Fen-Edebiyat fakültelerine birer bayrak asıldı. ©

Şehitlerimizle Büyütüyoruz

çipa hazır ordular olarak kaldılar. Çünkü kendi toprakları üzerinde mücadeleyle katılmak, Filistin'deki küçük generaller üzerine ovulur denemiyordu. Bu her şeyden önce dağlarda ve şehirlerde büyük ölçekli hareketler mümkündür. Ve bu bedelleri ödemeye göze alı, umuda ölesine sevdalarına mümkündür.

Şehitlik çoğalmaktı. Biriken bin olmak, bin için milyon olma. Devrim, kurtuluş yürüyün bir halk olma.

Şehitlik yüzyılın gelecektir, devrim erdinin geçmesi için hazırlanmıştır. Bu yüzden şehitlik "Aslanlar yaşamak" deyip, devrim kaçınılmazın kılıfı yapılarak karşı yüzünü göstermiş insanları öldürmektedir.

Şehitlik erdemi ve sonsuz bir var oluşturmaktadır.

Şehitlik bir seçimdir. Yaşamak esir olanların, bir gün fazla yaşamak için aldığı bir dönem, güç olanı seçmek ve bir ömür değil, sonsuza kadar yaşamak, insandan yana tavır koymaktır.

Şehitlik direnmektir. Hak ve özgürlüklerin naal kazanıldığını göstermek, zulme, zorbalığa, haksızlığa karşı durmak, boyun eğmemektir.

DEVİRİMİ SOLÇULUK ONLARLA SEMBOLLEŞİYOR

Devrimci hareketin şehitleri yirmi yıldan fazla bir zamandır, sınırlar mücadelesinde bir değerler bütünü yaratırlar. Devrimci kararlılık, atılacak, teslim olma, fedakarlık, devrim ve halka bağlılık, özveri ve her şeyden önce devrimci ahlak ve onurla bir değerler sisteminin yaratıcısı olurlar. Her biri başı başına

ayrı bir erdem olan bu değerler bütünüyle büyük ve güçlü devrimci bir ailenin temelini atırlar. Bu aile ile bütünlüğün, ona kimliğini veren şehitlerimizin yarattığı bu değerlerdir. Fazlının her türlü sadıka hep emekle, özveriyle, fedakarlıkla, ölüme hiçe sayarak cesaretle karşılık verdir. Yaşamak ve yaşamak için savaşmak gerekliliğini biliyorlar. Bu yüzden egemenlerin herkesi korkutup, sindirmesi engellemek için, silaha sarılırlar. Sadece birkaç yıl içinde Türkiye ve dünya halklarının gurur duyacağı bir direniş tarihi yazdılar. Kuşatılmalarda silah ede çarpışarak 12 Temmuz'u, 17 Nisan'ı, işkencehanelerde Birtanlar'a, suflarla asılarak boyu susabilmenin özünü oluşturan yaratırlar.

Gün oldu, dağlarda Malatya, Dersim, Toroslar, Karadeniz şehirleri bir ateşin ilk kıvılcımı olurlar. Adana'da, Ankara'da kuşatma altında silahsız kalınca yürekleriyle savundular öslerini, sonsuz bir sevdıyla bağlandıkları ailelerinin adını bir daha alınmasın diye tarihi kanlarıyla yazdılar. Emperyalizm ve işbirlikçileri karşı en namussuz, en temiz, en onurlu duygularıyla sosyalist idealleri dindirdi ayakta tuttular.

Şehitlerimiz sadece cesaretin ve özverilerinin değil, aynı zamanda kaynağını halaktan aldıkları sağlamlar bir halakın ve kültürün de temsilcisi, yaratıcısı olurlar. Devrimin ilk ve en güç adimlerini kendi ellerinde attılar. Hiçbir işin kolayını seçmedikleri gibi kendini yenilediler, iç devrimlerini gerçekleştirmede de kolayını seçmediler. Ne kendilerini katkandığında ve dünyadan uzak gördüler, ne de kendilerini başkalarının küçümsemesine izin verdiler.

İşte onlardaki bu inancı kitleselleştir-

mek, halka taşımak zorundaydı. Onların bu inancını sürdürmek, haksızlığa uğrayan, ezilen milyonları taşıdığımızda son derece yetenekli, yürekli ve donanımlı savaşçıların bugüne ve geleceğe hazırlanması olacaktı. Bu yüzden şehitlerimizin bizlere bıraktığı derslerin yaşamamızda biraz daha somutlanması ve yüreklerimizi derinliklerine biraz daha yerleşmesi için onları daha iyi anlamaya çalışmalıyız.

En güzel, en iyi değerlerimizi, geleceğimizi, ıktıdar ıktıdarız, ahlakımızı, bu ükneye ve insanına olan sevdamızı, yurtseverliğimizi onlar temsil ediyor. Devrimci Solçuluk onlarla cisimleşiyor.

ŞEHİTLERİN ANILARIYLA AVUNMAK BİRİLERİNİN İŞİ OLABİLİR AMA BİZİM ASLA...

Halkın büyük bir saygıyla sahiplendiği şehitlerimizin yarattığı değerleri yenileri ni katmak için savagılarımız olduğu gibidir, az da olsa onları değerlerini sürdürmeler de oldu. Bunlar hep devrim adına, sosyalizm adına konuştular. Ama hiçbir zaman sosyalist bilincin yakınında olmadılar. Devrimin, halkın ihtiyaçlarını anlamak istemediler. Hep devrimden, halaktan aldılar, hiç vermediler. Çünkü tarihi değitirmek, geleceği çizmek bir bedel ıdır. Bu bedeli ödemeye hazır olmayanlar tarihi değitirmez, geleceği hazırlamazlar. Bu yüzden devrimden, halaktan uzak durdular. Halkın, kitlelerin coşkusuna asla sahip olmadılar. Olmayı bilmedikleri halde, ölüm üzerine kitaplar dolusu övgüler, destanlar yazdılar.

Savagımay ve ölmeyle alimkin ucundan bile geçirmeyen, halka ve onun mücadelesine hiçbir zaman güven duymayanlar sosyalizmi hep ekmecek paçalar olarak gör-

düler. Çürüten içlerini "keskin devrimci", "Marksist-Leninist" bakublarıyla saklayıp, şehitlerin anılarıyla avunmayı, onların yarattığı değerleri üzerinde politika yapmayı devrimcilik bilirdi. Küçük olsun ama benim olsun dedikleri tekkelerinde, tasralı tüccar edasıyla bu ülke için can veren, sembolleşen birçok devrimcinin yapılarını, bıraktıklarını pazarıyanlar, ilerleyen ve yürüten Türkiye devriminin önündeki engellerden bir durumuna düştüler. Türkiye solu, ülke ve savagı gerçekliğini anlamayan, nostalji derzinde boğulmaktan başka siyasi faaliyet yürütmeyen bu gibi onlarca siyasal ve grupla tanıştı. Kalkıcı olmadılar hiçbir. Olamıyorlar.

ONLARLA KATLEDENLER ASLA BAĞIŞLANMAYACAKLAR...

Evet, onları hakımızdır direnmek, boyun eğmemek, dümana teslim olmama geleceğimizi onlarla taşıdılar. Emperyalizm, oligarşiyi ve onları uzantılarıyla tutuklukları savagıya yitirdikleri, yasadışı çoğalan bir saygıyla geleceğe taşıyacaklar.

Ve köyleri yakılan, topyekün köşe zorlanan, faili meçhul cinayetlere, katliamlara kurban edilen Kürt halkı ile, sömürülen ulusal onuru ayakları altına alınan, yeraltı ve yerüstü kaynakları, alın teri emperyalizm peşkeş çekilen emekçi halkla, vitanız, yurtsuz bırakılan, doğmamış çocuklarını hesabıyla birlikte şehitlerimizin de hesabı sorulacak.

Özlemizi duyduğumuz eşitliğin, özgürlüğün, onurun yürütme olacak bu ülke. Hasretimiz gerçekleşecek. Kavgamızın en iyilerini katlederek suç işleyenler, asla bağışlanmayacaklar.

Çünkü şehitlerimiz yoksa umut da yoktur. ☐

Onlar devrim için öldü Devrim onlar için yaşayacak

Lisel DEV-GENÇ'İler Gazi Mahallesi'nde Veysel Beysüren'in mezarı başında. Veysel '93 Nisan'da şehit düşerken, ihanetle karşı onurunu korumayı ve şehitleri sahiplenmeyi öğretti.

30 Mart-17 Nisan Devrim Şehitleri Anma Günleri'de devrim şehitleri tüm ülkede coşku ve heyecanla anılıyor. Devrim şehitleri değerleri ve gelenekleriyle yaşıyorlar, yaşıyatlıyorlar. Düzce'de, Malatya'da, Konya'da, İstanbul'da, Bursa'da... Şehitlerin mezarları başında onlara verilen devrim sözcükleri... Aslan onlarca bayrak, onlara pankart şehitlerimizle, zafere yürüttüğümüz bir b göstergesi olarak dalgalanıyor... Afişler, kuşlamalar, bildiriler umdu haykırıyorsa sokaklarda... "Devrim yürüyörüz", diyor devrimci. Bu yürüyüş, şehitlerin aydınlatıldığı yolda sürüyor.

İSTANBUL

Devrim şehitleri için süren kampanyada İstanbul'un birçok semtinde, okullarda yazılamalar yapıldı, pankartlar asıldı. 30 Mart ve 31 Mart günü birçok okulda devrim şehitleri için yapılan etkinlikler, etkinlikler vardı. Avclar, Titi, Yıldız, Marmara ve İstanbul Üniversitesi'nde "Şehitler Yaşıyor, Devrimci Sol Savagıyör", "Şehitlerde,

Kırdalar Şehitlerimizle Zafere Yürüyörüz", "Kuzilere Son Değil Savaş Sürüyor", "Şehitlerimiz Onurumuzuz" sloganları yazıldı olduğu DEV-GENÇ imzalı pankartlar asıldı. Yazılamalar yapıldı. 30 Mart akşamı Sarıgazi Eski Ankara Caddesi üzerinde yazılamalar yapıldı. Banka cıvarına "Zafere Şehitlerimizle Yürüyörüz" yazılı, Devrimci Sol Güçler imzalı pankart asıldı.

1 Nisan günü de Gültepe, Ortaköy, Hacı Osman, Kocuköy, Yeşilpınar, Sultanbeyli, Küçükçekirge, Esenler ve Zeytinburnu'nda Devrimci Sol Güçler imzalı yazılamalar yapıldı. Pankartlar asıldı.

Merter Keresteciler Şen Lisesi sokakına da 5 Nisan günü "Devrim Şehitleri Yaşıyor, Devrimci Sol Savagıyör", "Halkımız Kazanacak" sloganlarının yazıldığı pankartlar, iki tane Devrimci Sol bayrağı asıldı. 8 Nisan'da Bahçelievler, Gungören belediye kavgasına "Şehitler Yaşıyor Devrimci Sol Savagıyör" pankartı asıldı.

Lisel DEV-GENÇ Devrimci Sol şehit-

Devrim Şehitleri Ölümsüzdür

lerinden Veysel Beyşüren'in mezarı başında anma düzenledi. 2 Nisan günü yapılan anma devrim şehitleri için saygı duruşuyla başladı. Liseli DEV-GENÇ ve DEV-GENÇ imzalı pankartları açıldığı anlarda yapılan konuşmalarda şehitlerin mücadeledeki yeri, önemi vurgulandı, yarattıkları değerlerin mücadeleye ışık tutacağı anlaşıldı. Anı "Kızıldere Son Değil Savış Sürüyor", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganları atılarak "Bize Ölümlük" marşı ile bittirdi.

İYÖ-DERİ öğrenciler Devrimci Sol şehidi Hakkı Karahan'ın okulu olan İÜ Avcılar Kampüsü'nde slayt gösterisi ve forum yaptılar. Devrim şehitleri için yapılan saygı duruşundan sonra konuşmada Kızıldere'den bu yana yaratılan değerler ve şehitlerin mücadeledeki yeri anlatıldı. "Onlara söz veriyoruz ki, devraldığımız bayrağı daha da yükselteceğiz tutacağız" denildi. Slayt gösterisinden sonra DLMK müzik topluluğu Grup Güneş'in türküleri eşliğinde hailerler çekildi. Şehitlerimiz Umudu Büyütyorum-İYÖ-DER'iler yazılı pankartın açıldığı forumda, sık sık "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Şehitler Yaşayor, DEV-GENÇ Savışıyor", "Mahir Hüseyin Uslu, Kurtuluşu Kadar Savaş", "Halkıyız Kazanacağız" sloganları atıldı.

7 Nisan'da ise Yenibosna'da yolu trafike geçen ve ateş yağdı Devrimci Sol Güçler şehitlerini andılar.

8 Nisan'da Bahçeelievler Güngören Belediyesi önünde kavgaya "Şehitlerimiz Yaşayor, Devrimci Sol Savışıyor" yazılı pankart asıldı.

BURSA

Kontrollere tarafından 2 Nisan 1992'de katledilen Bülent Öküz Bursalı'nın Gemlik ilçesi Karacaali köyünde mezarı başında anma. Anma devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı. Ardından Bülent Öküz'ün yaşamı ve mücadelesi anlatılan yazının okunmasıyla devam eden anma "Bize Ölümlük" marşını söylenmesiyle bittirildi, anmada sık sık "Bülent Yoldaş Ölümsüzdür", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Kurtuluşu Kadar Savaş" sloganları atıldı. "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" yazılı, Devrimci Sol Güçler imzalı pankart açıldı.

Anma bittikten sonra jandarma ve sivil polis, Mücadele gazetesi muhabirinin de içinde olduğu kitleye gözetimle aldı. Gemlik Karakolu'na götürülen insanlar 3 saat sonra serbest bırakıldıkça, muhabirimizin makinesinde bulunan anma filmlerine el konuldu.

MALATYA

Hakkı Karahan bir SDB komutanıydı. O, devrim şehitleri anma günlerinde devrim şehitleri anısına örgütlediği bir devrimci eylemde yoldaşlarıyla birlikte şehit oldu. Şehitimiz, şehit olarak karşıladı. Ve Malatya'da devrim şehitlerini anma günlerinde bu kez yoldaşları onları mezarı başında "Hakkı Yaşayor" diyecekler. Vefa vardı mayımda, bağılık vardı ve şehitlerimi yatıyama vardı.Devrimci-ler 1 Nisan günü "Bize Ölümlük" marşlarıyla girdiler mezarı. Saygı duruşunda bulundular. Mezarı "Devrimci Sol Savışıyor" sloganlarıyla, Hakkı Yaşayor" yazılı bir döviz büründü.

KONYA

DEV-GENÇ'li şehidimiz Sait Erof'un 2 Nisan günü mezarında yapılacak istenen anma polis tarafından engellenmeye çalışıldı. Tüm mezarlığı kuşatan polis, TÖ-DEF'li ve DLMK'lı öğrencileri tartaklayarak mezarlık dışına çıkardı. 4 Nisan günü tekrar Sait Erof'un mezarında gidenler, yine polis engeline karşılaştılar. Anmayla ilgili veremeyeciler söyleyen polis, ÖZ-GÜR-DER'li Mehmet Özyıldırım, DLMK'lı Barış Onay'dın ve İsmail Avar isimli öğrencileri gözaltına aldı. Gözetimle alınırlar, daha sonra Adli Tıp'a kaldırıldılar sonra serbest bırakıldılar. Gözetimden Barış Onay'dın'a polis tarafından muhterik teklif edildi. Barış'ın verdiği yarı netti. "Ben perşesiz değilim, onurum var. Bu onursuzluk size ait..."

Anmanın engellenmesini protesto eden ve bir basın açıklaması yapan Konya Halkar ve Özgürdüler Platformu her ne pahasına olursa olsun şehitlere sahip çıkacaklarını belirtti. Açıklamada "Öğülmemez bile korkuyorsunuz. Değil iğken-ecilerinizi, tanklarınızı, topalarını yığa-nız bile şehitlerimiz, onların yarattıkları ve kanlarıyla yüceltilen değerleri, gele-nekleri sahiplenmemize, onların yakıtı-ka r meşalesini yakışını yeni gelenekler ya-ratmamıza engel olamayacaksınız." de-nildi. Muhterik teklifi için de "Çekin o iğ-re-niz ellerinizi uzatmırsanız" diyerek, tep-kileni dile getirdiler.

Devrim şehitleri için yapılan kampan-ya çerçevesinde Ereğli ÖZGÜR-DER'iler ve Mücadele okulları 30 Martta Ankara-Balgat'ta şehit düğün Tayyar Turhan Sa-ya'ın mezarı başında anma yaptılar. Bir-kaç ay önce yapılan anmada gözetimle alınmışlardı. Ama yine oradaydılar iğre. Devrim şehitleri için yapılan saygı du-ruşundan, şehitlerimiz mücade-lesi anlatılarak, giriler okundu. "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Halkıyız Kazanaca-ğız" sloganlarının ardından "Bize Ölümlük" marşı söylenerek anma bittirdi.

Tayyar Turhan Sayar 30 Mart günü mezarı başında anıldı.

Devrimci Sol Güçler kurtuluşu giden yolda ne olursa olsun hep şehitlerin yanında olacaklar.

ANTAKYA

Antakya'da Mücadele okulları 30 Mart-17 Nisan Devrim Şehitlerini Anma Gazi düzenlediler. Devrim şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşundan sonra Kızıldere'de yazılan destanı ve mücadeledeki değerlerin yaşamaları anlatılan yazı ve giriler okundu. Geziye katılan insanlar sık eşliğinde Kürçe ve Türkçe marşlarla, türküleri söyleyerek sık sık "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Kazanan Devrimci Sol" ve "Halkıyız Yaşan-acağız" sloganları atarak, geziyi coşku ve heyecanla geçen bir şekilde döndürdüler. Gezinin açığı içinde katliamlar, devrimcilerin katledilmesi ve bunların karşı-sında gelinen örgütlü gücün direnişi mi-zansenle canlandırılarak, türküleri eş-liğide çekilen hailerlarla gezi sona erdi.

3 Nisan'da Devrimci Sol Güçler An-takya'nın Affan (Dörtayak) Mahallesine "Devrimci Sol Savışıyor Ölümsüzdür", "İşkenciler ve Halk Katilleri Cezası Kalmayacak" yazılamaları yaptılar. Ayı-rıca DEV-GENÇ tarafından da aynı bölge-dört ayrı yerde yazılamaları yapıldılar, Antakya, Samandığı ve Reyhanlı'da ise Mücadele'nin özel sayısından binlerce halika dağıtıldı.

ADANA

Adana'da ÖZGÜR-DER ve Kültür ve Sanatta Tavrı temsilcileri tarafından devrim şehitleri için slayt seminer düzenlendi. 3 Nisan günü ÖZGÜR-DER'da saat 14.00'de başlayan seminerde, saygı duruşundan ardından şehitlerin yaşamları ve yarattıkları değerler anlatıldı. Türki-yede mücadelenin gelişimi üzerine ya-pılan konuşmalardan ardından seminer, Grup Nisan Güneş'in verdiği dinli ve çekilen hailerlerle sona erdi.

Adana ÖZGÜR-DER'de bir basın açıklamasıyla Türkiye'de insanın yağa-ma hakkının elinden alındığını, katliamların bunun göstergesi olduğunu vurgulayarak, şehitlere sahip çıkmanın katliamlara

dur demekle mümkün olacağını belirtti.

4 Nisan günü de Kültür ve Sanatta Tavrı temsilcileri devrim şehitleri anma-sıyla ilgili ayrı bir seminer ve slayt göte-risi düzenledi. 30 Mart ve 16-17 Nisan di-renişleri anlatılarak, bunun sahiplenil-me-i gerektiği vurgulandı. Seminerde ayrıca Sabahat Karataş ve Ede Yükeş'in şehit düğmeden önce TAYAD başkanıyla yapı-lmış telefon konuşması bir mizanzenle canlandırıldı. Seminer Grup Nisan Gü-neş'in dinletisiyle sona erdi.

Çukurova Üniversitesi Merkez Ka-fe-terya önünde 30 Martta "Kızıldere Şehit-leri Ölümsüzdür-TÖDEF" yazılı pankart asıldı. Yine Çukurova Üniversitesi Eğ-itim, Fen-Edebiyat, Ziraat Fakültesi, Ya-bancı Diler Eğitim Merkezi'ne de TÖDEF tarafından 5 Nisan'da "30 Mart-17 Nisan Şehitleri Yaşayor, Yargılı-Yargısız infaz-lara Son" dövizleri asıldı.

6 Nisan günü ise sınıf öğretmenliği bölümünde, Eğitim Fakültesi, Ziraat Fa-kültesi'nin tüm bölümlerinde, Tıp Fakülte-si'nde "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür-TÖ-DEF" imzalı kuşamlar yapıldı.

Ayrıca 6 Nisan günü E-5 Karayolu üzerinde Motor Melek Lisesi karşısına üzerinde "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" yazılan Devrimci Sol Güçler imzalı bir pankart asıldı. İsmetpaşa ve 19 Mayıs Mahallelerinde bildiriler dağıtıldı.

Yine 1 Nisan'da Kiremitane Tahsil-dar Mahallesinde, 4 Nisan günü de Ya-vuzlar, Ziyapaşa ve Yamaçlı mahallele-rinde; 6 Nisan günü İsmet Paşa, 19 Ma-yıs ve Emge Camii Mahallelerinde; 7 Ni-san günü Cumhuriyet, Yamaçlı mahalle-lelerinde Devrimci Sol Güçler imzalı bildir-i dağıtılarak, "Devrim Şehitleri Ölümsü-zdür, Şehide Namın" şeklinde yazılma-ları yapıldı.

Yine 7 Nisan günü Çukurova Üniver-sitesi'nin çeşitli fakültelerinde "Şehitler-imiz Yaşayor, Devrimci Sol savışıyor" "Yaşasın Ordu-Yeni, Derdim Deni-miz" DEV-GENÇ imzalı yazılamaları ya-pıldı.

ESKİŞEHİR

Eskişehir'deki gazetemenin "Kurtuluş-muzun Yolu Şehitlerimiz Yoludur" baş-lıklı özel sayısından dağıtım polisleri tarafın-dan engellenmeye çalışıldı. 5 Nisan gün-ü Takkallı Mahallesinde dağıtım yapan okurlarımıza saldıran polis, Hamit Akçın isimli okurumuz gözetimle aldı, akşam-dan diğer okurlarımız gözetimle almak için evlerine baskın düzenledi. Gözetimle alınmış özel sayımız halka ulaştırıldı. 6 Nisan günü de Anadolu ve Osmangazi üniversitelerinde, şehin değişik merkez-lelerinde özel sayı dağıtıldı.

DİYARBAKIR

Diyarbakır'da Dicle Üniversitesi Fen Fakültesi, Tıp ve Eğitim fakültelerinde üzerinde "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Kahrolun Faşizm" yazılamaları yer aldı. DEV-GENÇ imzalı dövizler ve yazılma-ların yapıldığı görüldü. Kürdistan dağla-rında şehitlerimiz vardı. DEV-GENÇ on-ları yazılamayı, onları yoksul Kürt emek-çilerine anlattıması görevi biliyordu.

Ote yandan Diyarbakır'ın Melik Ahmet semtinde ise "Gerilla Savışı Örgütör, Ordu-Dersim Şehitleri Ölümsüzdür" Devrimci Sol imzalı bomba süsü verilmiş bir pankart asıldı. O

Adana'da şehitlerimize sahip çıkıldı. Şehitlerimizin yaşamlarını ve yaptıklarını değerler anlatıldı

Kurtuluşu Kadar Savaş

Seçimler Güney Afrika'nın siyah halklarının kurtuluşu olacak mı?

Dünya sosyalist ve özgür Güney Afrika'nın sembolü olan Mandela, uzun cezaevi yıllarının ardından, bugün her şeyi rağmen seçimleri isteyen uzlaşmacı bir lider tipi çiziyor.

Emperyalizm giderek çözülme irki rejim tükeneğini geçirir- mek ve kendi çıkarlarına uygun yeni bir düzenleme yapabilmek amacıyla 26-28 Nisan tarihleri arasında yapılacak seçimlere, ülke tarihinde ilk olarak siyahların da eşit oyu temeline katılması sağlandı. Daha şimdiden ANC'nin kazanacağı kesin gibi gözükken seçimler sonrasında bir yandan ülke içindeki dengeleri korumak, diğer yandan da sistemin bütünü açısından ANC'nin bir tehlike olmaması engelleyile- mek amacıyla çeşitli oyunculara bırakılmaktan da geri kalmadı. Seçimleri boykot edilmese, siyahlar arası çatışmalar, silahla- nın bazıları tehditli bir ve- cabalarını tümüyle bu amaçla uygulan politikaları yansıtmalarıydı. Her ne kadar irki lider Freder- ick De Klerk'le alternatif olarak hazırlanan Mandela ilmi-uyum-

lu, emperyalizmin genel politika- larından dışı çıkarmayacak ko- nuna gelişme de; tüm bunların yapılması emperyalizmin tarafın- dan bir önlem olarak düşünüldü. Ve gerek beyazların kurdukları örgütler Afrikaaner Direnç Hare- keti (AWB), Afrikaaner Halk Cephesi (AVF), gerekse Zulula- nın oluşturduğu ıgırlıklı İnkatha Hareketi ve Bophuthatswana İ- tirdi Mangope tek bir hedef etrafı- nda birleşti: Sosyalizme olan düş- manlık.

Ülke içindeki güç odakları sosyalizm düşmanlığı etrafında bir araya gelirken, emperyalizm farklı hesapları da vardı. Siyah halkın 80 yıldır sürdürdüğü mücadelenin boyutlanmasında ve belki de Güney Afrika gibi zen- gin bir sömürü kaynağının elden çıkma tehlikesine karşı emperyalizm "demokratik" planını uygulamaya koydu. İşte böyle- si bir havada; ANC'nin ilmi politikaları, Zululân katliamları, silahlanma irki; beyazların ile birlik- te seçimler giderek yaklaştı.

Nelson Mandela'yı gelince, uzun yıllar boyunca simgesi ol- duğu özgür ve sosyalist Güney Afrika idealinden giderek uzaklaş- mayı, emperyalizm ve irki be- zay azmink yönetimeyi kısmi haklar temeline bile olsa uzlaş-

maya hazır bir ruh haline gide- rek yaklaşıp. Bu ruh halinin en somut örneği seçimleri boy- kot etme tehdidiyle kendisinden istenilen her tavizi verecek ka- dâr esnek ve uzlaşmacı olma- sıydı. Söylenmiş hula sosyalist lafızlar kullanması bugün irki gerçekte pek fazla şey ifade et- miyor. Çünkü ANC'nin ve onun silahlı kolu olan Ulusal Mızra- gını uzlaşmacı bir yaklaşımla de- ğil, gerçekten sosyalizmi sa- vuncak, silahlı bir halk hareke- tinin mücadelenisi verecek te- melinde örgütlenmiş siyahların kurtuluşunun sağlanmasa söz konusuna olamaz.

Bir de Güney Afrika'da son- ra bakarsanız, yalnızca siyahlar açısından değil, tüm ırklardan emekçilerin cephesinden bak- mak itidatı sonuna daha kap- sayıcı bir yaklaşım olur. Siyah- beyaz, sarı-melez her ırktan yüz- bilyerce emekçinin harmanlan- dığı Güney Afrika'da, sonuna emperyalizmden ve irki faşiz- me kadar kurtuluşun irki ayırımı- nı kaldır kalmadan emekçilerin ortak örgütlenme, ortak mücadele ve ortak zaferinden geçeceği gerçeğini göz önüne alarak bak- malıyız. Ortak mücadele zafar kucaklayacak silahlı bir güçle destekliendiğinde kazanma şan-

sını yakalayacaktır.

Oysa Mandela, çizgisini gide- rek sağa çektiği ANC'de bütün- leğin halkın umudunu savaş içinde değil, seçim yanında ya- gatmaya çalışıyor. Emperyalizm ve ırkçılarla girilen bir seçim ya- rınında olsa olsa seçim sandık- ların halkın umudunu, özgür ve sosyalist Güney Afrika'nın gö- müldüğü yerler olur. Seçimler sonucunda değen hiçbir şey olmayacak mıdır? Kuşkusuz olacaktır. Nâsi birtakım demo- kratik kazanımlar gündeme gele- cekdir ama bunlar halkın demo- kratik itidatının kurulumu anla- mına gelmeyecektir. Şimdiden uzlaşmaya hazır olan Mandela, emperyalizmin denetim çemberi- inden bir nebze de olsa dışarı çık- tığında faşist devlet yapısı her- men devreye girecek ve sömür- nü, baskının devamını için ne gerekçeyse onu yapacaktır.

Kitlelerin taleplerini kucaka- yacak, halkın itidatı için sava- çacak, bir perspektiftin uzak olan bir siyasal güç, itidatı sava- çıyıcı seçimlerle sınırlandırmış ve emperyalizmin çizdiği sınırlar içinde oynamayı kabullenmiş demektir. Emperyalizmin iktaze- nin olduğu yerde kurtuluşu aram- mak olsa olsa boğ bir çaba olur, gerçek kurtuluş değil. 6

Güney Kore halkı ABD füzelerini istemiyor

Kore yarımadasında ABD emperyalizmi ve ıgırlıklı Güney Kore hükümeti tarafından Kore DHC'ye yönelik savaş kükürtçü- lüğü tüm hıziyla sürüyor. ABD emperyalizminin etkisiyle BM Gü- venlik Konseyi bir kez daha Kore DHC'den nükleer tesislerin ulularasına denetime açmasını istedi. Aynı istek daha önce de yinelenenleşen rağmen Kore DHC, ABD emperyalizminin ulusal bağımsızlığı müdahalesini kabul etmeyeceğini belirterek de- netimsi kesinlikle reddettiği.

Güvenlik Konseyinin benzer taleplerinin tekrarlanması üzeri- ne Kore DHC Başkanı Kim İl Sung "Bizim nükleer sorunumuz Güvenlik Konseyi'nde tartışılacak bir sorun değildir" diyerek de- netim konusunda geri adım atmayacağını kesinlikle ortaya koydu.

Uluslararası platformda bu tartışmaları sürerken, Güney Ko- re'yli silahlıların ve Patriot füzeleri yollarına başlayan ABD, savaş kükürtçülüğüne hız verdi. Geçtiğimiz günlerde ABD Savu- ma Bakanı William Perry'nin "Müttefiklerimizi korumak zorunda- yız." gerekçesiyle Kore DHC'ye saldırılabileceklerini açıklaması- nın ardından Güney Kore halkı tepkisini ortaya koymakta gecik- medi.

ABD emperyalizminin yeni bir Kore savaşı hazırlaması Gü- ney Kore basını ve halkın çeşitli protestolarıyla karşılandı. Baş- kent Seul'de toplanan yüzlerce üniversiteli de ülkelere yerleş- tirilmeye başlanan Patriot füzelerini ve ABD emperyalizminin pro- testo eden kitleler bir gösteri düzenlediler. Gösteride "Kore DHC'ye savaş açabilir" diyen ABD Savunma Bakanı Perry'nin resimleri ile Amerikan bayrakları yakıldı.

Güney Kore gençliği her dönem itidatı bir şekilde izlediği anti-emperyalist çizgisiyle ABD'nin ve Güney Kore Devlet Baka- rı Kim Young Sam'in savaş kükürtçülüğü yapan politikalarına karşı çıkan eylemlerde ön planda olmaları sürdürüyor. 6

BDT'de emperyalistler kaygılı

Halkın tercihi Sovyetler

Eski Sovyetler Birliği'nde emperyalistleri telaşlandıran gelişmeler yaşanıyor şu günle- re. Moskova'da, geçen yıl Ekim ayında parlamentoya yapılan saikında katledilen "komü- nistlerin anısına yapılan gösteri- ye ellerinde orak-pekçi bay- raklar ve Stalin resimleriyle on- den kişi katildi. Gösteriye katıl- nın yoğun olması, özellikle Ukrayna'daki seçimlerin ardından böyle bir gösterinin düzenle- mesi Rusya ve Ukrayna ile da- ha yakın ıgırlıklı bir girmeye ha- zırlanan Amerika'yı rahatsız et- meye yetti.

Ukrayna'daki bazı bölgeler- de parlamento seçiminin 2. turu yapıldığında, komünistler ve itidatlar, seçimlerin yine önde çıktılar. Her iki turda da Ukraynalıların önemli bir kesimi tercihlere komünistlerden yana kullandı. 28 Mart'ta yapılan 1. tur seçimlerinden önce ABD ve Ukrayna arasında imzalan- an anlaşmalarla ABD Ukrayna'ya 100 milyon dolar vermesi taah- hüde ederek, ABD Savunma Bakanı William Perry'nin de biz- zat Ukrayna Devlet Başkanı Le- onid Kravçuk'u ziyaret etmesi ABD emperyalizminin tercihin- kenden yana olduğunu Ukray- nalılara göstermeye yönelikti.

Ama Ukrayna halkı emperyalistleri gibi düşünmediğini gös- terdi seçimlerde.

Seçimin ilk turu- nun sonuçları ilan- dıktan sonra Ukray- na Devlet Başkanı Leonid Kravçuk se- çimleri altıda bul- malarak "Eğer birileri tekrar Sovyetler Bir- ğini kumayla kalkar- sa çok kan dökülür." açıklamasını yaptı- ğında gözler bir kez daha eski Sovyet halklarına yönelmek- te gecikmedi. Ve

BDT'yi oluşturan ülkelerde ya- pılan bir ankette, anket ka- tıllarının %55'inin Sovyetler Bir- ğini tekrar kurmasını istedi- ği ortaya çıktı.

Ukrayna'daki seçimlerde ko- münistlerin itidatlarının önde gitmesi, BDT'de yapılan anket- te, anket katıllarının %55'inin yeniden Sovyetler Birliği'ni iste- mesi, Nisan ayı başında Mos- kova'da komünistlerin yaptığı gösteriye 10 bin kişinin katılma- sı, BDT'nin yöneticilerini ve ABD emperyalizmini telaşlan- dırdı.

Ukraynalıların ve Moskova-

Emperyalistler ne derse desin, halkın tercihi yine Sovyetler...

İlanın ortaya koyduğu güç; tüm ekis ve zaafılarına rağmen halklar hala Sovyetler Birliği savunuyorlar. Sovyetler Rus ol- sun, Ukraynalı olsun pek çok eski Sovyet vatandaşları için umut olmaya devam ediyor. Sovyet- lere duyulan özlem "ekonomik reform" adı altında huzla Ameri- kan emperyalizmiyle bütünleş- meye hazırlanan ıgırlıklı de- telaşlandırıyor. Seçimlerden komünistlerin önde çıktığı Ukray- na'da "kan dökülür" tehditleri savunan Kravçuk'un telafı da burun açıp çam yansımasın- dan başka bir şey değildir. 6

Teorik "tespit"ler yerine pratik "adım"lar

Eksikliklerimizi, olumsuzluklarımızı aşmak için adım atmak istiyorsak, kendimizi sarsmak zorundayız. Böyle bir sarsıntı yaşamaksızın, olumsuzluğun kökenine inmek, yıllanmış alışkanlıklarımızı terk etmek pek mümkün olmayacaktır. Kökenine inilmeyen, dolayısıyla radikal bir tarzda kökten giderilmesine yönelinmeyen bir olumsuzluk, en iyi durumda biçimsel olarak giderilmiş olacak, ancak elverişli bir ortam bulunduğu aynı olumsuzluk değişik bir biçimde kendini yeniden gösterecektir. Aşışkanlıklarımız için de aynı şey söz konusudur. Biçimsel olarak "dikkat ederim"lerle, içimize sinmeyen, içselleştirilmemiş davranış biçimlerimize alışkanlıklarımızdan bir süre için kopmuş görülebiliriz. Ama aslında o alışkanlıkların kökü hala bizdedir ve o da uygun ortamını bulunduğu yaşamakta gecikmez.

Kimse unutmamalıdır ki, kendini yaratma savaşının odağında her zaman radikalizm vardır. Bu savaşta kişiliğimizin en ücre köşelerine kadar uzanan bir kavrayış ve hesaplaşma vardır. Ve bu savaşta en genel anlamıyla bir devrimci olmanın ötesinde, yaşamı devrimcileştirilmesinin kesin tercihi vardır. Bunlar olmaksızın kendini yeniden yaratmak kimsenin başaramayacağı bir iştir.

Söylenenin değil, yapmanın, tespit etmenin değil, adım atmanın öncelikli olduğu bir süreç yaşayoruz. Bugün ülkemizin, kitlelerin içinde bulunduğu durum, devrimci hareketin öncelikle yerine getirmesi gereken görevler, atılığa, hantallığa, savsaklamaya tahammülü olmayan bir zorunluluğa fidesidir. İster örgüt düzeyinde, ister birim ya da kişi düzeyinde ele alınsın, atılığa, hantallığa, bizi toplumsal değişimlerin hızına yetiştirmeyip kenarda kalan bir "seyirci" konumuna götürücektir.

Savaş kendiyi dayatıyor. Birbir peşi sıra kitle hareketini geliştirebileceği momentler çıkıyor ortaya. Devrimci hareket hızla örgütlenmesi, yaygınlaşması, bu momentleri mücadelelerin imesinin yükseldiği süreçlere dönüştürmek durumunda.

Böyle bir süreç kuzusuz birde "laf" değil "iş" bekliyor.

Toplantılarda ya da sohbetlerde bir araya gelindiğinde sorunlar, eksiklikler üzerine hemfikir olmakta pek zorlanılmadığı görülüyor. Anlamlara, leyleğe, yapıları ya da yapılamayan işlere ilişkin onlarca eksiklik bir çırpıda sayılabilir. Çok beğenilerek olarak yapılmadığı sürece bunlar elbette yararı ve gereklidir. Ancak ıhtıyacımız olan tespit etmek değil, adım atmak. Ve asıl zorlandığımız nokta da burasıdır.

En azından günlük pratikliğimiz aksatın, gelişmemizi yavaşlatan, verimimizi düşüren eksikliklerimizi bulmak için öyle uzun süreçlere, derin tahillere ıhtıyacımız yok. Bunlar büyük çoğunluğuyla bilinir... Eksiklikleri tespit etmek yolun yanısırdır. Ve elbette biz bu anlamda yolun bu yanısını yapıyoruz, fazladan buluyor değiliz. Bu mümkün de değildir, çünkü açtık ki, tespit edilmeyen bir eksikliğin aşılma şansı da yoktur. Ne var ki, yolun diğer yanısını tamamlamaya olan adım atılmadığı sürece bu yarım adımın hemen hiçbir anlamı, işlevi olmayacaktır. Hayatın her alanında özvenliye mücadelelerin yükünü, bedellerini omuzlayan kimi insanlarımız, işte bu noktada, yapılarımızın hiç de uygun ortamını bir biçimde, bu adımı atmaktan zorlanıyorlar.

Eksiklikleri tespit etmek adım atmamak, atmamam gibi bir paradoks doğurur sonuçta. Ve bu paradoks devrimci gelişmenin hızını kesiyor. "Tespit etmek ama adım atmamak" gibi bir olgunun genelde ve tek tek kişiler üzerinde pek çok nedene sayılabilir. Ancak bunların en başında sayılması gereken "eksikliğin sahiplenilmesi"dir.

Eksikliği sahiplenmemenin iki boyutu vardır genellikle. Bunlardan birincisi, tespit edilen, sıralanan eksiklikleri üzerine almaktır. Bunu genel bir alışkanlık haline getiren insanlarımız, göre, deride yazılanlar, toplantılarda söylenilen her başkalarını anlattırmaktır. Genelde yapılan her eleştiri ona göre hep, kendinde "bakla arkadaşlarım" eleştirisidir. Sayılır, tespit edilen eksiklikte acıba benim üzerimde ne kadar var sorusunu kolay kolay sormaz o. Yani kısacası

eksiklikleri bir türlü üzerine almaz.

Eksikliği sahiplenmemenin ikinci boyutunda ise, kimden ya da nereden kaynaklanırsa kaynaklansın, eksikliklerin sonuçta devrimci faaliyetlere zarar verdiğini bu anlamda da -kendisi o eksikliğin bir parçası olsun ya da olmasın- gidermede herkesin sorumluluğu olduğunu kavrayamamak vardır. Ona göre, eğer eksiklik kendi dışındaysa, o eksikliğin hareketi, mücadeleye vereceği zarar pek de önemli değildir, nasıl olsa "hesabını başkası verecek"tir.

Adım atmamak için, öncelikle eksiklikleri her iki boyutuyla da sahiplenmek durumundadır. Mücadelelerin, kolektif yapının içindeyse eğer, hiçbir şey bizim dışımızda değildir.

Elbette eksiklikleri bu anlamda sahiplenmek, kendi özeline kabullenmek de adım atmamak için zaman yeterli değildir. Eksikliği, olumsuzluğu kabullenebilir, hafta onun özelleştirilmesini verilebilir; ancak o kabullenme içselleştirilmemesi, özleştirilme kademeleri radikal bir tarzda sorgulanmaya başlanılmaması, pratikte adım atmamızı, özleştirilmenin gereğini pratiğe yansıtmamızı yine de pek mümkün olmaz.

Eksikliklerimizi, olumsuzluklarımızı aşmak için adım atmamak istiyorsak, kendimizi sarsmak zorundayız. Böyle bir sarsıntı yaşamaksızın, olumsuzluğun kökenine inmek, yıllanmış alışkanlıklarımızı terk etmek pek mümkün olmayacaktır. Kökenine inilmeyen, dolayısıyla radikal bir tarzda kökten giderilmesine yönelinmeyen bir olumsuzluk, en iyi durumda biçimsel olarak giderilmiş olacak, ancak elverişli bir ortam bulunduğu aynı olumsuzluk değişik bir biçimde kendini yeniden gösterecektir.

Alışkanlıklarımız için de aynı şey söz konusudur. Biçimsel olarak "dikkat ederim"lerle, içimize sinmeyen, içselleştirilmemiş davranış biçimlerimize alışkanlıklarımızdan bir süre için kopmuş görülebiliriz. Ama aslında o alışkanlıkların kökü hala bizdedir ve o da uygun ortamını bulunduğu yaşamakta gecikmez.

Toplantı üstüne toplantı düzenleniyor, eksiklikler saptanıyor, eleştiri-özleştirilme yapıyor ve bir süre için işler iyi gidiyor... Ama yalnızca bir süre için! Bir süre sonra bakıyorsun ki eski tas eski hamam... işte birimlerde, alanlarda sık sık yaşanan bu tablonun asıl nedenlerinden biri de, olumsuzlukların üzerine gidilmedi bu yöyselliklerdir.

Yüzeyseleyle de hemen her zaman liberalizm eşlik eder. Eksiklikler önemsizdir. Yol açabileceği sonuçlar ciddiye alınmaz. Bu liberaliğin bir yanına eleştiriden, özleştirilenden korku vardır. "Kaygılarla hareket ediliyordu" çoğu kez. Oysa "kaygılar" bir kez görüldür, sorumlulukların önüne geçtiğinde, orada sağlığı bir işleyiş, sağlığı bir gelişme mümkün değildir artık. Ve o gelişilmemiş insana kendi içindeki düşüme ve olgıya karşı mücadelesinde adım atması mümkün değildir.

Kimse unutmamalıdır ki, kendini yaratma savaşının odağında her zaman radikalizm vardır. Bu savaşta kişiliğimizin en ücre köşelerine kadar uzanan bir kavrayış ve hesaplaşma vardır. Ve bu savaşta en genel anlamıyla bir devrimci olmanın ötesinde, yaşamı devrimcileştirilmesinin kesin tercihi vardır. Bunlar olmaksızın kendini yeniden yaratmak kimsenin başaramayacağı bir iştir.

Bağta kendimizi yenilemek, dönüştürmek istiyor muyuz, istiyor muyuz sorusuna açık bir yanıt verilebilir. Eğer kendimizden "memnun"sak, bu soruya olumlu yanıt veremeyeceğiz, dolayısıyla eksiklikleri yaşamı anlamında bir adım atmamışacağımız da açıktır.

İkinci olarak, kendizi dönüştürmek kararını verdiğimizde, bunu başlatarak başlayacağımız açık bir yanıt olmalıdır kalıfımızda. Kendimizde, birlikte mücadele ettiğimiz insanlarla, enine boyuna tartışarak, hiçbir zafırmızın kendini gizlemesine izin vermeden yanıt bulmalıyız bu soruya. Burada açık olmak temel bir önem taşıyor. Ancak bu açıktık, yoldaşlarımızla, hareketle karşı karşıyayken öze kendimizle karşı açıldığımızdır. Çünkü kendine karşı açık olmayan birinin yoldaşlarıyla, hareketle karşı açık olmak da mümkün değildir.

Üçüncü olarak da, nereden başlayacağımız kararsızlığa düşürdüğümüzde "nasıl bir yöntem" sorusunu netleştirilmelidir. Yöntemimiz her şeyden önce eksiklikleri, olumsuzlukları, olmaları: mücadelelerin önüne koyan, mevcut eksikliği iş yapmamızın gereksizi haline getiren değil, eksiklikleri mücadelelerin içinde, işin içinde aşmayı esas alan bir çizgiye oturmalıdır. Eksiklikler nedeniyle yapılmaması gerekenlerin ertelenip durması halinde sözünü ettiğimiz "pratik adım" bir türlü işe girmeyecektir.

Bugün kendisi insanlarımız da içinde olmak üzere halihazırda her kesimi, devrimci-demokrat kamuoyu, devrimci hareketi yönelik beklentiler içinde. Devrimci hareket, 20 yıllık tarihinin de kanıtlarıyla bir, emekçileri hayal kırıklığına uğratmayacak, beklentilere yanıt verecektir. Bundan kimsenin kuzusuna olmamalıdır. Ancak devrimci hareketin insanları, kendilerini bu beklentilere verilecek yanıtın dışında görememlidir. Hiçbir şey bizim dışımızda olması gereken noktaya gelmeyecektir. Eğer bir şey bekleniyorsa, bekleneni gerçekleştirme de bizim sorumluluğumuzdur. Adımlarımız bugün bunun bilinciyle şekillendirilmekte zorundayız. Ve adım atmamızız, hızımız, cesaretle, Adım atmamızız, kendimizde, düşünce, düşünce etkileri kesin bir biçimde hesaplamak için.

Atılacak her adım, devrimci hareketin kadrolarının, yöneticilerinin, savacılarının, tarlatarlarının, kitle işgillerinin atacağı tek tek adımların aynı hedefe yönelmesi, aynı enerjinin ve çokluğu akışa ayak uydurmasıyla atılacaktır.

Zeytin üreticilerinin sorunları

Yılları yorgun düğüdüğü toprağı biraz olsun canlandırarak için kullanılan gübre, beklenmeye ve hastalıklara karşı yapılan ilaçlama, tarım makinelerinin lastiği, yedek parçası, mazutu, tüm bunlar küçük üreticinin iç başta aklı gelen masrafları arasındadır. Bunlara bir de toprağın sürülüp kabartılması, ağaçların budanması ve zamanı gelince ürünün toplanması için çalıştırılan işçilerin masrafları eklenir.

Bu süreç, fındık ya da çay üreticileri, domates ya da tütün üreticileri için çok az farklarla hep aynı şekilde gelir.

Ülkemizde zeytin üreticilerinin yaşadığı büyük, genel olarak, izmit, Karamürşel, Yalova, Orhangazi, Gemlik, Mudanya, Karacabey, Bandırma, Erdek, Marmara Adası, Edirne, Gelibolu, Isparta gibi ve ilçelerinin bulunduğu Güney Marmara bölgesinde, Kışeş Ayvalık Körfezi'nde de zeytin üreticileri vardır.

Zeytin yetiştirmek, çok emek ve masrafla işlenir bir iştir. Her ağaç tek tek bakımı ister, altının toprağı kabartılır, zamanı gelince sulanır, budanır ve ilaçlanır. Zeytin toplanma zamanı ise Kasım ile Ocak aylarıdır. Yani tam köş dönemi zeytin ağaçlarına tek tek merdiven dayayıp toplamak için çok daha zor olur. Yermiye zeyti tutulur.

Zeytin üreticisi, girdi fiyatları artarken, ürününün değeri kazanması için çaba gösterir. Bu amaçla 1954 yılında Bursa'da Marmara Birlik Zeytin Tarım Satış Kooperatifi Birliği kurulmuştur. Birliği ilk etapta kurulan bölgenin en büyük zeytin üreticisi olan kişilerdir. Daha sonra Birliğe Güney Marmara Bölgesinde bulunan 30 bin küçük üretici üye olmuş ve birlik zeytin alanı ve satışında en büyük kuruluşa haline gelmiştir.

Kooperatifin kuruluş amacı, üreticinin ürününü almak, iş-

lemek, ambalajlamak, pazara götürmek ve pazarda değeri kazanmasını sağlamaktır. Ayrıca küçük üreticilere kredi açmak da, yani amaçları da vardır. Kısacası kooperatif, küçük üreticinin ürününü tüküncü kaplatılmasını ve değeri kazanmasını sağlamak için kurulmuştur. Ancak bu amaçına uygun faaliyetleri sürdürebilmek için, amacının tam tersi bir işlev kazanmıştır.

Ülkemizde belli bir büyüklüğe ulaşan tarım kooperatiflerine ya resmi bir statü verilmiştir. Çukobirlik, Tarış, Çaykur, Fisko Birlik ve Marmara Birlik gibi küçük üreticilerin ortaklığı ile kurulan kooperatifler zamanla bakanlığa bakanlık ve işlevi, bütçesi bakanlık denetimine alınmıştır. Birliklerin yönetim kurulları, yerli tarafından seçilirken, yönetim kurulu başkanlarının işi bakanlıklara atanması, devlet müdahalesinin düzeyine örnektir. Kooperatifler ya resmi olarak bakanlıktan sonra, gider kooperatif olma niteliklerini de kaybetmiş, yan-remi tarım kuruluşları haline gelmiştir.

Marmara Birlik de amaçlarını denizden uzaklaştırmış. Küçük üreticilerin haklarını savunmak, engellemek şöyle dursun, tamamen onların çıkarlarını gözeten, sömürü çarkının bir parçası haline gelmiştir.

Bölgedeki il ve ilçelerde bulunan düzen partilerinin yöneticileri konumunda olan tüccar ve büyük üreticiler, ilgili bakanlıklarla ya da bakanlığın atadığı yönetim kurulu başkanları ile karşılıklı ilişki geliştirmişler. Bir bakan için kendi partisinin zayıf örgütlenmiş olduğunu, bir üretici köylünün dediğinden her zaman daha önemlidir. Zaten köylü bakanla bile ulaşamaz. Tüccarlar Birlik Üretimin Kurulunun üyelerinin, seçimi sırasında da etkin durumdadır.

Buyunca küçük üreticinin

Zeytin üreticisi, devlet, tüccarın ve onların kooperatiflerinin soyunlarına karşı örgütlenerek mücadele edebilir.

sağip çıkamadığı kooperatife tüccar sahip (1) çıkar. Böylesi bir durumda belirlenen yönetim kurulunda da, küçük üreticileri koruma amacı doğrultusunda hareket etmeyeceği açıktır.

Ürün toplanma zamanı, Birlik üstü yönetimi fiyatları belirler. Çeşitli kriterlere göre zeytin fiyatının saptanmasına barm fiyatı denir. K. bu fiyatı düştürmek için çalışır.

Üstelik Birlik belirlendiği fiyat üzerinden peşin ödeme yapmaz. Ödemeye yapılacak illeri bir tarih verilebilir, bu tarihte de genellikle ödeme olmaz. Ödemeler gecikebilir. Enflasyon oranının yüksek olduğu ülkemizde, geç ödeme nedeniyle parasının değeri kaybolmuştur. Küçük üreticiler zor duruma sokar, işte tam bu noktada tüccar devreye girer. Genellikle peşin para ile çalışan tüccar, peşin para vermesinin karşılığında, ürünü Birlikten çok daha düşük bir fiyat verir. Üre-

tici için bu fiyatı kabul etmek, masraflarının ancak kısmı ama peşin paraya duyulan ihtiyaç, onu tüccarın kucagına düşürür.

Tüccar, bir de birliği soymaktadır. Birliğin satış çıkardığı zeytinler için girilen ihalelerde düşük kalite gibi gösterilen iyi kalite zeytinin, düşük fiyattan tüccara peşkeş çekilmesi gibi olaylara sık sık rastlanır. Bu soyundan Birlik yöneticileri de paylarına düşeni alırlar. En son böylesi bir yolculuk, üretici köylülerin çabası ile Orhangazi'de ortaya çıkmıştır. Sadece bir kişinin yarğıladığı yolculuk davasında, Birlikten edilecek hak, kazancın 92 milyon lira olduğu söyleniyor. 15 kişi için açılan davada 500 milyon liralık zeytin veriminden zeytin girişi yapılmış. Bu örnek ise sadece açığa çıkarılan ve saklanamayacak düzeyde olanı. Bu yolculuklarla Birlik zarar da göstermekte, dolayısıyla ortaklarına

kâr payı verilmemektedir.

Küçük üreticinin emeği üzerine kurulan sömürü ve soygun tezgahında, tüccar, düzen partilerinin yerel yöneticileri ve birlik yöneticileri işbirliği halinde, Ancak bu işbirliği bozulmaz değildir. Nitekim "Devrimci Mücadelede Köylüler" isimli yazıya geçmiştir yıllarda Orhangazi ve Gemlik bölgelerinde yapılan girişimler yetersiz olsa da bazı sonuçlar yaratmıştır.

Bugün, bu adımları daha da ilerletmek zorunlu hale gelmiştir. Küçük üreticiler, haklarına sahip çıkamazsa, bugünkü ekonomik kriz koşullarında soyulmak, tüccarı zengin ettirmek, hacizle karşı karşıya gelmekten kurtulamazlar. Bugün sözde kooperatiflere, yani tarım-satış birliklerine üye olmak, küçük üreticilerin örgütlü olduğu anlamına gelmemektedir.

Haklara sahip çıkmak için önce örgütlenerek bir güç olmak gerekir. Sonra bu kooperatifler de dönün doluları ortaya çıkarmak ve giderek tüccarların ve adamlarının kooperatifler üzerindeki etkisini ortadan kaldırmak gerekir. Uzun vadede Birlikler, kendi asıl amaçlarına uygun kooperatif niteliğini getirmeye çalışmalıdır. Hedef alınmalı, kısa vadede ise üretici köylüler arasında kurulacak dernek ve örgütlenmeler ile tüccar ve devletlerin karşısında hak arama bilinci yaygınlaştırılmalıdır.

Böyle bir yapılaşma mücadelesi sadece zeytin üreticilerinin değil, sorunları az farklarla birbirine benzeyen tüm küçük üreticilerin ilgilidir. O

Kamyoncuların direnişi

Şehirlerarası nakliye taşımacılığı yapan kamyon şoförleri, 6 Nisan günü Sinek'te tramvay önünde birer iki kişiye kadar yasa itidatı ve Taşınır ve Şoförler Federasyonu'nu protesto ettiler. Durak önünde biriken yaklaşık 500-600 kamyon şoförü, günün ilerleyen saatlarında taşıma parası alamadıklarını, taşıdıkları yük için kilo başına 100 lira aldıklarını söylediler. Mazota gelen son 1800 liralık zamdan sonra, iyice ezdiklerini söyleyen kamyon şoförleri, yılda 80 milyon lira kasko vergisi verdiklerini, bunun karşılığında doğru düzgün taşıma ücreti alamadıklarını açıkladılar. Vallahi doğru yürümek isteyen kamyonculara engel olan polis, kamyoncuları yürütmek için barikat ördü. Kamyon şoförleri "Hükümet istila", "Federasyonu istila", "Vallahi Buraya İstila" sloganlarını attılar. Kamyoncular Federasyonu Başkanı Davut Günay ve diğer yöneticileri de suçlayan kamyoncular hakla-

mlı alıncaya kadar mücadele edeceklerini belirttiler.

Aynı gün Bursa halı kavaydına toplanan 300 nakliyecide zamanın kendisi ücretlerine de yansımaları isteseyek, yolumu yarın saat trafik keşpe oturma eylemi yaptılar. İstiskenin üzerine getirildiği takdirde eylemlerini sürdüceklerini açıkladılar sonra dağıldılar.

Urfa SS First Taşınır Kooperatifi ve 100. Yıl Kamyoncular Kooperatifi üyesi yaklaşık 60 kamyoncu yine 6 Nisan'da kontak kapatma eylemi yaptı. İlçiler "Yapılan zammın

Kamyoncuların İstanbul Valliği'ne yürüyüşünü polis zor kullanarak engelledi.

taşınamayacak kadar büyük olmasının sebebi yürüyüşleri savagıdır. Bu savagın futursuza halka yükleniyor. Biz kamyoncular olarak buna kesinlikle izin veremeyiz" dediler.

Ayrıca Konya'da benzin zamlarına protesto eden kamyoncular trafik istasyonunun önünde toplanarak boykot eylemi yaptılar. Eyleme yaklaşık 2000 civarında kamyoncu katıldı. Kamyon şoförleri zamlar nedeniyle yaptıkları protestoda kamyoncuların anahtarlarını yere atarak "kamyonlar vergi dairesinin olsun" dediler. O

Diyanbakır Belediyesi'nde yöneticilerin kadro oyunu

Diyanbakır (Mücadele)-Diyanbakır Belediyesi'nde seçimleri Refah Partisi'nin kazanmasıyla birlikte, ilçelerle belediye başkanları arasında ki huzursuzluklar arttı. Seçimlerden önce SHP'li yöneticilerin kadroları yaklaşık 290 ipeşin, usulsüz kadro yapıldığı gerekçesiyle kadroları donduruldu.

Seçimlerden önce belediye işçilerinin oylarını toplamak için sendikadan habersiz ve toplu iş sözleşmesine aykırı bir şekilde işçilere verilen kadrolar bazı kişiler tarafından olumlu bulunurken, belediye 10-15 yıldır çalışan işçilerin kadrosunun yapılmaması da knandı.

Diyanbakır Belediye Başkanı Şube Başkanı Vezir Perişan ve bir kısım işçiler, "SHP'nin iş toplanması için oynadığı bu oyun, bugün işçilerin arınması açığı duruyor. 15 yıldan beri belediye çalışan ve hala kadrosu bulunmayan işçilerinin kadrosu yapılmamıştır" dediler. Vezir Perişan RPT belediye kadrolarının dondurulmasının ve ardından da işçi çıkarılmasının hesabını yaptığına belirtti. "Böyle bir şey oluruz buna karşı çıkıyor. Doğru çok kadroların yerine de kadrolu olmayı hak etmiş arkadaşlarımızı bir ayırım gözetmeden kadro verilmesini sağlayacağız" dedi. O

Milli Eğitim'de Egitim çözümü: Vekil öğretmenler

Çiller hükümeti memurların ücret artışı döndürüp, maaşlarını ödemek için tüm gayretleriyle para kaynakları ararken; Milli Eğitim Bakanlığı (MEB) bakanlık bütçesine fazla yük olmadan "eğitim" vermenin en ucuzna halledilebilecek yolu buldu. Bugün okullarda yaygın olarak öğretmenler yerine "vekiller" çalıştırıyor artık.

Vekil öğretmen uygulaması geçmiş yıllarda ilk olarak gündeme geldiğinde daha çok ilkokullarda uygulanmış ve oldukça iyi niyetli bir uygulama olarak değerlendirilmişti. Çünkü uygulamaya ile dersten boğucu okullarda eğitim süresi ve öğrenim akşamaması sağlanıyordu. Bu uygulama en azından o günlerde geçici bir çözüm olabileceği gibi görüldü. Vekil öğretmenler seçildikten de her ne kadar özel sınıflar vb. olmasa da vekillik yapıp okullarda yetkinlik gibi belirli koşullar aranıyor.

Oysa ekonomik krizin büyümesi, öğretmenlerin sendikal taleplerle örgütlenmesi karşısında bugün kırdan elinde önmeli bir silah olarak kullanılan vekil öğretmen. Üstelik okullardaki faşist çalışmalar destek için en kasımlı yollu olarak kullanılmaya da sık

olarak. Çünkü vekil öğretmenlerin görevi başlamak için özel ana sınıflara, aileleri emriyle önce okuyabilmeye, bürokrasiye gerek yok, yalnızca Milli Eğitim Müdürlüğü'ne varılacak bir tek dilekçe işe başlamak için yetiyor da artıyor bile. Bu yüzden özellikle son süreçte vekil öğretmenlere okullarda çok yaygın olarak iş veriliyor.

Uygulamaya özellikle sendikal mücadelenin geliştiği büyük şehirlerde ağır sıkı kazanırken, İstanbul bu şehirlerin başında geliyor. Vekil öğretmenlerin yaygınlaşması bir örnek vermek gerekirse Bağcılar Akşemist'in Lisesi'ni verebiliriz. Bu ildeki toplam 15 öğretmen 6 tanesi vekil. Yani Milli Eğitim neredeyse yarı yarıya vekillerle yürüyor. Benzeri tablo son yıllarda açılan okulların pek çoğunda aynı.

Diğer öğretmenler ile aynı işi yapmaları karşılık düzenli bir maaşı, sosyal hakları ve iş güvencesi olmayan vekil öğretmenlere uygulanan ücret sistemi inatçı işçilerin ücretlerini "yemniye" yontumların bir de kaç "inceltmiş" yalnızca. Özetleri belirlenirken gridlerin derine saatine göre hesap yapıyor ve yalnızca ders ücreti alıyor vekil öğretmenler. Yetenekleriyle de getirilen a-

nırlamalar ile haftada en fazla 15 saat ders verilebilecek maaşına sahiptir. Şöyle kaba taslak bir hesap yapıldığında bir saatlik ders ücreti olarak net 29.400 lira alabiren bir vekil öğretmen haftada en fazla 15 saat ders verdiği varsayarak bile eline geçecek ücret 1.764.000 lira olabilecektir. Bir aylık çalışma ve karşılığında verilen 1.764.000 lira... İşte vekil öğretmenlerin geçeceği. Hiçbir sosyal güvencesi, sigortası ya da emekli sandığına bağlı olmadan, aynı işi 6-7 milyona yapan bir öğretmen yerine daha ucuzla yaptırın bir işveren mantığıyla yaklaşıyor sonuna MEB.

Her ne kadar vekil öğretmen uygulamasının çıkış noktası öğrenimin akşamaması olsa da, bugün aldığı biçimle bu uygulama eğitim ve öğretimin kalitesini hiçe saymaktadır. Ortakul ve liselerde vekil öğretmenlik için üniversite mezunu olmak yeterli görülmemekte. Oysa kitle psikolojisi, pedagoji vb. eğitim sertifikası derslerinin de bilimsel gerekiri ki nitelikli bir eğitim verilebilir. Ama öncelikle düşük maaşla daha çok iş yaptırmak olarak belirlenen MEB işçilerinin kalitesi, vekil öğretmenlerin yeterli formasyonlara sahip

olup olmadıkları gibi "teknik" ayrıntıların hiçbir önemi yok.

Örgütsüz, Ucuza İşgücü

Olarak Vekil Öğretmenler

Vekil öğretmenlerin uygulanır genelinde bağımızda ortak bir özellik gözümüze çarpıyor: Özgürlük. Vekillik yapan hemen herkes başka bir iş bulamadığından ya da belirli bir bekleme süresi içinde olduğundan bu kadar düşük bir ücretle çalışmaya razı olduğunu vurguluyor konuşmadılar.

Vekillik peçesi olarak bakılmasın ki MEB'den elinden gelen her türlü düzenlemeyi yapıyor aslında. Vekil öğretmenlerin uygulanır resmi olarak Milli Eğitim Müdürlükleri ya da MEB'te bir ilgilili gözükmüyor. Dolayısıyla sorunlarının çözümü ya da sosyal hakları için muhtasip Milli Eğitim değil, neresi olduğu ise hala meçhul. Böylesi bir belirsizlik bir de geçici olma psikolojisiyle birleşince, içinde bulunduğu bu kadar sorunla rağmen örgütlenmenin perspektifini yerleşimene elenemiyor yetiyor da artıyor bile... Sonuçta vekil öğretmenler eğitim alanında ucuz işgücü sonu geniş bir potansiyel olmaktadır öte geçecek benzeriyorum... En azından gündelik bu böyle! O

Bir vekil öğretmen: "Her şey pamuk ipliğine bağlı"

...Daha kalıcı bir işe gitene kadar geçici olarak bağladığım vekil öğretmenlik bir yıldır sürdürüyorum. Vekil öğretmenlerin durumu her şeytyle bir karışma ve anlaşılması da güç... Bu sosyal güvencesiz yoku, ama işe başlamak Milli Eğitim'in hiçbir dahiliinde sahte de olsa elimizde bir sigorta kartının olmaması itiyorlar. Bulamayan da kendileri hallediyor. Sigortanın resmiyeti olmadığı için bizim de bir resmi muhatabımız yok. Bordromuz bile olmadan aydan aya okul idaresinden parayı alıyoruz. Ücretler yalnızca girdiğimiz ders göre belirleniyor. Tatillerde, hasta olduğumuzda bırakalım izmi ya da tedavisi ücret bile alamıyoruz. Maaşlarımız da en erken bir hafta geç alabiliyoruz.

Bir yandan en ucuz ve angrasya çalıştırıp bir yandan da zaten zorunluluk dolayısı ile işi yapmaları istenir atmakla tehdit ederek uysallastırıyorlar. Herkesin kendine uyguladığı otansızır, uygulamanın belirsizliği, en önemlisi de örgütsüzlük oluncu her şey pamuk ipliğine bağlı... Bir sabah okul müdürü "Artık geyimim hocam" diyorluyor. Aslında kaçak işçilerden pek farkı durumda değiliz... O

Adana'da memur eylemleri

Adana (Mücadele) Adana'daki memurlar, zamlara, özelleştirmelere ve göstermelik yasa karış tepkileri dile getiriyor.

İk olarak 2 Nisan günü Tüm Haber-Sen Adana Şubesi yaptığı basın açıklamasıyla hükümeti tavırını protesto ederek "Esas amacı siyasi yatırım ve altınmadna olan, sözleşme ve grev hakkı olmayan vekil ya asal düzenlemeye karış ve daha etkin ve güçlü mücadelede karışıyor" dedi. Aynı gün yapılan bir diğer basın toplantısı da Ener-Sen Şubesi'ndeydi. Toplantıda Ener-Sen yöneticileri, yalnızca kamu çalışanlarının değil, tüm TEK abonelelerinin de özelleştirme karşı örgütlenmelerini istiyor.

Okulan basın açıklamasında, eve kadar gelen elektrikli maaşlarının bugüne kadar abonelelere gerek anlamda yansımamış, TEK'in özelleştirilmesine karşı maaşlarının de halin süratle bindirileceği açıkladılar.

3 Nisan'da da KP'ye bağlı sendikalar (İye 40 kadar kamu emekçisi Abidin Dino Park'ında bir basın açıklaması yaparak DYP-SHP koalisyonunun iktidarı tavırını teşhir ettiler. Adana KP'ine konuşan Güllübe Köknar "Sermaye karşı düptüğü ekonomik bunalımın yoku hal-ka, işçilere ve biz kamu çalışanlarına yüklemeli planı yapıyorlardı. Hükümet bugün Nisan maaşlarını nereden bulacağını tartışıyor" dedikten sonra hak mücadelesini örgütleye ve kiliseleylemlerle devam ettireceklerini belirtti. O

Tüm Maliye-Sen'den "sürgünlere ve zamlara hayır"

Tüm Maliye-Sen İstanbul 1, 2, 3 nolu şubeleri sürgünlere ve zamlara ilgili olarak 6 Nisan 1994 günü İstanbul Defterdarlığı'nda bir basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasında "İstikrar paketi adı altında sendikaların tasfiyesi, isten altınmal, özelleştirme, ücretlerin dondurulması, asırı zam gibi emekçilerin aleyhine olan bu uygulamaların hayata geçirilmesi içinde örgütlenirken ve demokratik kazanımların ortadan kaldırılması dağınıktır. Bu uygulamalar sendika ve demokratik mücadelemizi engellemeye yetmeyecektir. Öncü mücadelede karşı yürütülen, saldırgan piddetle kırıyoruz" denildi. Defterdarlığın önünde toplanan

memurlar açıklama sırasında "Serbest Piyasada Dondurulmuş Ücret İstiyoruz", "Yasasın Örtülmeye Mücadelemiz", "Memnuz Haklıyız"

Tüm Maliye-Sen'lerin tepkisi İstanbul Defterdarlığı önündeydi: "Zamlara Hayır! Yasasın Örgütülü Mücadelemiz!"

EĞİT-SEN'liler yasa tasarısına karşı çıktılar

Antakya (Mücadele) Eğit-Sen Hatay şubesi hükümetin hazırladığı sendika yasa tasarısına tepki gösterdi. 31 Mart'ta Eğit-Sen adına yapılan basın açıklamasında seçimler öncesinde hazırladığı yasa tasarısının memurları oyalmak amacıyla yola çıkıldığını vurguladılar. "Bizler, kamu çalışanları sendikaları olarak merkez düzeyde ve şube olarak Hatay'da kamu emekçilerinde dayatılan baskı ve olayna taktilerim, tüm çalışanların desteğini alarak birleştiğimizde sendikamız ile boşa çıkartacağız. Grevli topla özelleşmiş sendikalar haklarımızı alıncaya kadar mücadelemizi sürdürecektir." dediler. O

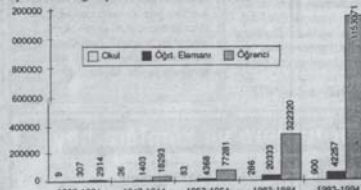
TEK'in özelleştirilmesine ENER-SEN'den tepki

Mersin (Mücadele) Ener-Sen Mersin Şubesi TEK'in özelleştirilmesi karşısında uzun bir sünkülükten sonra basın açıklamasıyla özelleştirilme ilkinin girtürlü bildirdi. Ener-Sen şube yöneticileri yapmış oldukları açıklamada halkın malı olan ve KİT'leri ucuzla değil bedavaya devredildiğini, bunun kabul edilemeyeceğini söylediler. Kamu çalışanları işe sayan bürokratlara da selesen Ener-Sen'in açıklamasında "Çalışanları işe sayan, toplumun sosyal devlet uygulamalarını gerektiren, bölge halkını elektrikle çalıştırmaya mahkum eden TEK'in bedelsiz olarak peşkeş çekilmesine endemeyeceğiz." denildi. O

Üniversite sınavları fırsat eşitsizliğinin devamıdır

Yüz binlerce genç kendilerine umut kapısını aralamak için 17 Nisan'da yeni bir maratona katılacak. Bu maratona yıllar önceden hazırlanmışa bağlıdır. Kimi özel hocalara, kimi dershanelere milyonlara lira para aktı. Kimi ise bu olanaktan yoksun. Kimileri özel okullarda, kolejlerde okudu. Kimileri ise sıradan bir devlet okulunda. Kiminin okulunda bilgisayar, yabancı dil laboratuvarına dek tüm donanım mevcutken, kimi kıyma ya da fizik dersinde basit bir deney bile görmeyen meşhur oldu. Hatta "Zorunlu dersler" olarak geçen çok çok ders, öğretmen bulamadığı için boş geçti.

Yıllardır üniversite sınavları yöneticileri tarafından öğrenciler arasında eşitlik yaratılmıyorsa da, bu durumun artık bir demagoji olmaktan öteye geçmiyor. Alimlerin maddi durumu, çevresi, doğduğundan beri ya da köy yaşıyorlarsa, geleceğindeki beklentileri, unsurları. Toplumda var olan büyük uçurumun doğal bir eşitsizlik doğuruyor. Durum

Öğrenci sayısının milyonlara varması, ancak öğretimin görevlisi ve okul sayısının aynı oranda artmaması, dördür-böşaltı manidârın bir göstergesidir.

buyle için hangi fırsat eşitsizliğinden söz edilebilir ki.

Üniversite seçme sınavında geçen (OSS) "seçme" niteliği tam tersi bir anlamı, "eleme" anlamını taşımaktadır. Emekçi halk çocuklarının peceokunu üniversitelere, Akıllı Öğretim Fakültesine yerleştirileceği, ya da elemeceği yeri üniversite sınavı.

Geçmiş yıl üniversite sınavlarına 731 bin 551 öğrenci başvurmuş ve bu başvuruların sadece 324 bin 407'si bir yüksek öğrenim programına yerleştirilmiş. Bu sayıya Akıllı Öğretim Fakültesinin de dahil olduğu düşünüldüğünde, umudunu üniversiteye bağlamış yüz binlerce gençin açlık birakıldığını, gıdalarla, çillerin vaat ettiği gibi herkeste "eğitim" hakkı tanınmadığını. Kaldı ki, mevcut üniversitelerin kapasitesi ve bilimsel-akademik niteliği geliştirilmeden kontenjanın artırılması, gençlere gelecek sunmak değil, olsa olsa 4 yıl daha aldatmakla sonuçlanabilir.

Demokratik Lise İçin Mücadele Komiteleri, öğrencileri paralı eğitime, üniversite sınavlarıyla gesp edilen eğitim hakkı için mücadeleye çağırıyor.

Göklenen katkılarında, ikoluk bir nalarından, inşaatlarda verilen eğitim değildi, orlamaz da.

Son süreçte "Çiller üniversite" olarak anılan "Herkes üniversite öğrenim" projesi de bu çerçevede ele alınmalıdır. Aynı zamanda, bundan üç yıl önceki 775 bin kişiden yalnızca 125 bin kişi üniversiteye girebiliyorken, son sınavlarda

politikalarının bağımsız değildi. Gençleşen sunulan umut, onun yıllar boyu susması, sunulanlara gözüm bulmak yerine beklemesi için bir vesile oluyor. Çocuğnu okutan aile bir gün önemi bir meşvîye gelecek olan çocuğu aracılarıyla sisteme atıyacak, yıllardır çektiği sıkıntılar, katkılarında hayal ediyor. Kısacası üniversite sınavları içinde, halkın düşünce olan fikirliklerini nötrale etmeye yönelik politikaların bir parçasıdır.

Üniversite sınavları ayrıca bir sömür alanı daha açıyor, dersane sömürsü. Her ne kadar üniversite eğitimin geleceğini kurmak için bir çıkış olmadığı, giderler daha hızla artmış da, gençlik hiç olmazsa üniversiteye okumak için ve "belki iyi bir bölüm tutturum" diye milyonlarca yarı dershaneye aktıyor. Yalnızca zengin çocukları gıtmıyor dershaneler. Özellikle emekçi halk çocukları -devlet okullarında okumak zorunda kaldıklarından- bilgilerini ek-sikliği, pratik çözüm eksikliği dershanelere gidermek gidermeye çalışıyor. Eğitim sınırları bu yolda milyonlara lira para kırıyorlar. Her semte, hatta ne derse de her köşe başında yeni yeni dershaneler açılıyor.

Çorum'da öğrenciler açık grevinde

Çorum Meslek Yüksek Okulu'nda okuyan devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler 31 Mart günü okullarındaki sivil faşist baskıları ve keyfi soruşturmalara protesto etmek için süresiz açık grevine başladılar.

Çorum MYÖ öğrencileri Seyran Soluğ'un faşistler tarafından saldırısına ve ardından da polis tarafından gözaltına alınması yetmiyormuş gibi, bir de okul idaresi tarafından soruşturma açıldı. Bu durum karşısında artık gelişmeler daha fazla duyarsız kalmamak gerektiği düşüncesiyle Çorum MYÖ öğrencilerinden 12'li Çorum TSİP İl Başkanlığı'nda açık grevi yaptılar.

Açık grevindeki öğrencilerin talepleri, bu saldırıların zemin hazırlayan okul müdürü İrfan Çağlar ve okul idaresi hakkında soruşturma açılması, Seyran Soluğ'un açılan haksız soruşturmanın durdurulması, devrimci, demokrat, yurtsever öğrencilerin öğrenim özgürlükleri ile can güvenliklerinin sağlanmasıydı.

Açık grevindeki öğrencileri desteklemek için 5 bin civarında imza toplanan öğrenci ve veliler, 5 Nisan günü 1000 kişilik bir kitleyle valiliğin önünde toplandılar.

Öğrenci velileri ve avukatları valiyi görürpür, dışarıda bekleyenler alkışlarla valiyi protesto etmeye başladılar. Bunun üzerine emniyet kuvvetleri kilitlere saldırmak dağıtma çağırdı. Çorum Meslek Yüksek Okulu'nda doğrudan doğruya ve sloganlarla yürüyüşe geçen kitlenin önünü çevik kuvvet kesti ve çoğunluğunu kadınlardan oluşturdugru grubu saldırdı. Saldırıda dört kişi yaralandı, on iki kişi de dövülmekle gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar daha sonra serbest bırakıldılar. □

Eğitimdeki eşitsizlik burada da ortaya çıkıyor. Çünkü her hizmet bedeli var. Daha çok para verilecek durumda olanlar "daha iyi" bir dershaneye giderek hazırlanmaya çalışıyorlar.

Evvel, bir sınav maratonu daha. Sinava girecek olanlar bir panik havası içinde gelecekle ilgili beklentilerle okun ve sınavı bekliyorlar. Ancak sınavı kazananlar açısından da umut sömürsünün devamı anlamına geliyor. Her geçen gün paralı eğitimin güdümde sokulduğu, eğitimin her yıl yüzde 20 har(ajaların her yıl yüzde 20 arttığı bir süreç geldiği artık. Öğrenci, gençlik meşvîye oluğunda diplomalı bir işsiz de olsa, devlete okumasının bedeli olarak milyarlarca lira kazandıracak. Bu, bilingsize sömürü düzeninin sürmesine katkıda bulunmak, halka yönelik saldırılara kullanılabilecek milyarlarca lira anlamına geliyor.

Üniversite sınavlarının bir al-

datmaca olduğu ortadadır. Üniversite kapılarının tüm emekçi halk çocuklarına açılması, bunun için eğitimde fırsat eşitsizliğini yaratılması gerekmektedir. Ancak mevcut durumda eğitimin kalitesi yükseltmek, herkese üniversite almak mümkün değildir. Eğitimin kalitesini artırmak, herkese fırsat eşitliği yaratmakla mümkün. Sınıflar sömürsünün olduğu bir toplumda hiçbir eşitsizlik söz edilemez, gıbi, eğitime fırsat eşitsizliğinden de söz edilemez. Temelde yarı olan sınıflar sömürsü ortadan kaldırılmadıkça her şeyden önce,

Buna bağlı olarak herkese yeteneğine ve isteğine göre sunulacak eğitim, özellikle de gençlerin üretim karşısında yaşama hazırlayacak olan politkik eğitim bugünkü işleyişle ok-saklıklar, yığılmalardan kaldırılacaktır. Bunun yolu ise ancak, örgütlü mücadeleyle açılabilir. □

Haydarpaşa Kampüsü'nde polis terörü

Marmara Üniversitesi Haydarpaşa Kampüsü.

Hukuk Fakültesi'nde 31 Mart günü Hakan Öztürk adlı öğrenci, üzerinde öğrenci sunurlarına ilgili öğrenci demeti (MÜHFOOD) imzalı bindi çıkışını poli tarafında gözaltına alınmış istedi. Arkadaşlarına sahip çıkan öğrencilere polis çivili sopalarla saldırarak, Hakan Öztürk'ü zorla gözaltına aldı.

Bunun üzerine dekarları görülmeye çıkan 25 kişilik öğrenci grubu üniversitede polis istemediklerini, arkadaşlarının serbest bırakılması gerektiğini söylediler. Ve dekanın kararkale telefon ederek bilgi alınması ve arkadaşlarının serbest bırakılmasını istedi. Dekan umursamaz bir şekilde "Benim yetimci ayıyor" dedi. Bunun üzerine öğrenciler kantinde

bir forum düzenleyerek, dekanın tavını ve gözaltını protesto ettiler.

Aynı gün, SHP Kadıköy açe binasında bir basın açıklaması yapan MÜHFOOD öğrenciler, gözaltıları protesto ederek, Hakan Öztürk'ün nerede olduğunu açıklamasını istedi.

Öğrenciler açıklama sırasında ellerinde "Hakan Öztürk'ün Akıbeti Açıklansın", "Baskılar Bizden Örtülmesin" MÜHFOOD imzalı dövizler taşıdılar. Ertesi gün fakülte girişinde H.Zeynep Kurucu adlı öğrenci de polis tarafından kayırlı olarak gözaltına alındı. Bunun üzerine rektörlük görüşen öğrenciler üniversitede polis istemediklerini ve baskılara karşı mücadeleye edeceklerini bir kez daha belirttiler. Her iki öğrenci de 2 Nisan günü tutuklanarak cezaevine götürüldü. □

"Kutlama yapmak, aldanmak ve aldatmaktır"

Av. Zeki RÜZGAR

Bütün resmi günlerde olduğu gibi, 5 Nisan'da Cumhuriyet Günü'nde de yine "yetkil" adıyla hukukun üstünlüğünden, yargının bağımsızlığından, demokrasiden, özgürlükten vb. bahsediyorlar. Oysa bu kavramların yuvartlatım diğ başlı şeylerle süslenmiş, iğrenç boğ, hedefleneni görmekten uzak olduğu gün gibi ortada. Ülkede koğullarından soyutlanmış bir gün, hukukçu ve yarılar olarak ne kutlanabilir?

Kontrolleri hukukun tüm kurumlarına yaşama geçirdiği, ekonomik terörün alabildiğine boyatıldığı bir meğrulaştırıldığı, yaşama hakkının hiçe sayıldığı, sokak ve ev infazlarının günlük uygulamalar haline geldiği, Kürt halkına uygulanan sürgün, köy boşaltma, toplu katliam ve zorunlu yerinden göçe tanıtıldığı bu süreçte, 5 Nisan, ancak savunma ve hak arama meseleğini tüm sınırsızlığa rağmen bir güne sığdırmaya, hapsedmeye çalışanların günü olabilir, bizim değil...

Yaptıkları savunmalarından dolayı onlara yanlış hesap cezalarına çarptırılan, toplumu sindirmeye, yok saymaya yönelik uygulamalar karşısında yerli yerli kendilerini siper eden, bu nedenle her türlü keyfi ve ancak

engizasyon marifetinin egemen olduğu yerlerde görülebilecek suçluların karşı karşıya bulunan, meseleğini yerine getirdiği için haksız yere günlerce gözaltına alınan, işkencenin her türünü gören, kaçırıp katledilen, tutuklanan, hüküm given, görevini yerine getirenlerin hukukun bakımdan edemeyeceği çok çetireli zorluklarla karşılaşan yüzlerce avukatın varken ve bu konuda mesleki dayanışmayı sağlayamadın 5 Nisan'da ne kutlanabilir?

Yasalardaki tikanıklık, yıpranmışlık bir avukatlık kanunu ve usul yasalarındaki karmaşa, avukatları "tamamı elendim" bir konuma getirmişken, avukatlar soruşturmanın yapıldığı sırada, yetkili bilgi toplama olanaklarından yoksunken, yargılama sürecinde adaletle uyum olanın bulunup bulunmadığını inayati koymazken, bir avukatın meslek onurundan, meseleğini hukukun söz konusu mümkün değildir.

Avukatların büyük bir çoğunluğu savunma meseleğini öneminin gözüde ettiği, uyul sorumculuğunun bilincinde olmadan, meseleğimizin yazıştırmalarına katkısı bulunduğuna bir gerekçer. Bazı meslektaşlarımız, mesleki ticari faaliyet haline getire, trenle, bilinci ya da bilincisiz, düzene destek vermektedirler.

Ülkemizde bugün en sıradan insanın dahi yaşamı için bir tehdit ve tehlike olan işkence ve işkencide ölüm, kayıplar her geçen gün boyatılmaktadır. Kürt halkına soykırım uygulanırken, meseleğimize yönelik baskı ve saldırılara her gün yenileri eklenirken, dar bir kasım hanç, hukukçular olarak ses çıkarmamış karşısında kutlama yapmak, aldanmak ve aldatmaktır.

Hak ihlallerinin alabildiğine pervasız, tüm toplumu tehdit eder hale geldiği bu süreçte, hukukçu sorumluluğuna yakışan ne gibi tutumlar sergiledi? Toplumun öncü güçleri olarak, düşüncelerimizi esir almak için bizi peşpeşe sarın zincirleri kırarak adına neyi yaptık? Neler yapacağız? Bu gündün bunlar düşüncelerimiz, bunlara yanıt aramalıyız. Kutlama dediği, infazların, işkencelerin, kayıpların birbiri ardına, kısıca her insanın yaşam hakkının tehdit altında bulunduğuna, ülkemizde, hukukçular olarak nasıl bir barikat oluşturacağımızı tartışmalıyız.

Aydın olmanın bilincine sahip hukukçuları, meseleğini onuruna sahip olmaya çağırıyor, ikidam demagogilerine boşa karşı ve halk tabanında olucağın çoğunluğu tüm işpina çıkıyor, kendi alanlarında uygulamaya sokmalarını diliyoruz.

Dilekçe okuyan tutsaklara saldırı

Malatya (Mücadele)- Devrimci Sol Tutsaklarından Cumhur Bircan, Ahmet Yılmaz, Özgürhan Derman, Mesut Koçak ve Errol Karabıyık, 31 Mart günü Malatya DGM'de getirilen duruşmalarında saldırıya uğradılar.

Duruşma Cumhur Bircan'ın olgularının pervasızlığı, başların kırılı yüzünün sergilenen ve devrim peşlerinden gurur duyduklarını ifade ettiği dilekçesini okumasıyla başladı. Dilekçenin okunmasından sonra "Yasama Devrimci Sol", "Devrimci Sol Gerillaları Öldürsünüz", "Cezaevleri Bizleri Yıldırmaz", "İnsanlık Onuru İşkenceleri Yenerek" sloganları atan Devrimci Sol tutsakları "Bijl Çeşre Şöreyer-Devrimci Sol Gerillaları" yazılı pankart açtılar. Alarların alkışlarla destek oldukları bu eylemden sonra, salona giren polisler ve askerler alilere ve tutsaklara saldırdılar. Alilerin bir kısmının kilitli oldukları, Duruşmaya izleyen muhabirimizin fotoğraf çekmesi engellenerek filmlerin el kundu. Kanal 6 televizyonunun Olay Var ekibinin de çekim yapmasına izin verilmedi. Tutsakları zora mahkeme salomasında çıkardıkları sonra, mahkeme salomasından ayrdan aliler saldırılarını toplu, bazıları gırtlama almak istedi. Ancak diğer alilerin müdahalesi ve birbirlerine kenetlenmeleri üzerine başarıp olmadı. Aliler toplu olarak mahkeme binasını terkettiler.

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde görüş yasağı

Ankara (Mücadele)-Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde dördüncü koğuşta kalan Devrimci Sol tutsakları, on arkadaşlarının idareleri keyfi bir kararı sonucu görüş haklarını gasp edilmesini protesto ederek 4 Nisan günü görüş çıkmadılar. Cezaevi idaresi, cezaevinde yapılan Newroz kutlamalarını ve devrimci tutsakların bir grup faaliyet tutukları arasında çıkan olayları bahane ederek, Devrimci Sol davasından on siyaset tutuklu 15 gün görüş yasağı koydu. Cezaevi idaresinin bu keyfi kararını protesto eden diğer Devrimci Sol tutsakları, 4 Nisan günü yapılan görüş çıkmayarak "Görüş Hakkımızı Engellenmiyor", "Baskılar Yasakları Bizi Yıldırmaz", "Keyfi Yasa Devrimci Sol", "Kahrolun Faşizm Yasasın Mücadelemizi" sloganlarını atarak mayırla söylediler. Görüşülen, ancak yakmalarına görülmeyen aliler de tutsakların sloganlarına eşlik ederek alkışlarla tempo tuttular.

Gözaltında ölüm tehdidi

Sivas (Mücadele)-Okurlarımızdan Sami Demirci ve Şule Aslan, 1 Nisan günü Sivas Ticaret Lisesi önünden polisler tarafından zorla bir arabaya bindirilerek kaçırıldılar.

Yol boyunca dövülen ve ölümle tehdit edilen Sami Demirci ve Şule Aslan, bir süre arabaya dolayarak tutsakları sonra siyasi bühre götürüldüler. İşkence ve tehditler burada da devam etti. Şule Aslan ertesi gün serbest bırakılırken, Sami Demirci iki gün sonra tutuklanarak önce Sivas Kapalı Cezaevi'ne, 5 Nisan günü de Kayseri Kapalı Cezaevi'ne götürüldü.

Şule Aslan serbest bırakıldığını işi, Özgür-Der Girişim Komitesi, TODEF'i ve DLMK'ı öncülerince birlikte bir basın açıklaması yaparak, gözaltındayken kendisinin ve Sami Demirci'nin işkenceye maruz kaldıklarını ve ölümle tehdit edildiğini açıkladı.

5 Nisan günü yerel bir gazete olan Hürdağ gazetesine ise kontrolgörü kaynaklı habere göre "Sivas Emniyet Müdürlüğü'nün ikinci bühre başarısı. Dev-Sol'a ikinci bühre darb" başlığını atarak, Sami Demirci'yı SDB sorumulu olarak belirtti ve "Dev-Sol'un Kayseri-Sivas sorumulu olan Samet Demirci yakalandı" şeklindeki yazılarıyla, daha yargı önüne çıkarılmadan Sami Demirci'yı "suçlu" ilan etti. İsmi dahi doğru dürtüstü bilmediği insanlar hakkında bu tür yayımları üstüne kontrolgörü dikte ettiriyor bu suş gazetesine. Ancak "büyük" gazetelerden devşirdikleri bu yöntem, onları daha da çıkmaza sürükliyor.

Mahkeme katliam yerinin incelenmesini gereksiz buldu

belirten avukatlar bu isteklerini ısrarla reddetti.

Gerekçe:İstirilen katliamın açık bir kanıtı olan bu yerlerin incelenmesiyle elde edilecek veriler, bu duruma için önemli kanıtlar oluşturamaz. Mahkeme heyeti buradan incelenmesini gereksiz görerek keşif kararını reddetti.

12 Temmuz 1991'de İstanbul'da Devrimci Sol savcısının katliamından sorumlu polisler hakkında açılan davanın bir duruşması daha 31 Mart günü İstanbul Adliyesi 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapıldı.

Duruşmaya her zaman olduğu gibi yine sanikat katılmadılar. Daha önceki duruşmalarda tanıkların ifadeleri doğrultusunda katliamların gerçekleştirildiği Balmucuk, Nisantasi ve Levent'teki ev ve işyerlerinde keşif yapılması istenmişti. Ve Halkın Hukuk Bürosu avukatlarını bu isteği "dinlenmeyen tanıkların ifadelerinin alınması" gerekçesiyle kararla bağlanmamış, her defasında etellenmişti.

Bu duruşmada da şimdiye kadar dinlenen tanıkların ifadelerinin keşif kararı için yeterli olduğunu

Ereğli ÖZGÜR-DER mühürlendi

Konya (Mücadele)- Ereğli ÖZGÜR-DER, 5 Nisan günü, açmış sandiğinde basidi ve altı ay süreyle kapatıldı. ÖZGÜR-DER beşimden hemen önce dernek başkanı Hatice Öğüt ve Üye Yakup Günür yolda yürürken gözaltına alındılar. Ardından ÖZGÜR-DER basidi. Açmış olduğu işi kapalı olan derneğe camlarını kırarak giren polisler talana başladılar. Dernekteki afişlere, kitapları, dergileri ve devrim peşlerini panosuna el koydular ve keşif mühürleyerek keşif gittiler.

Gözaltına alınan Hatice Öğüt ve Yakup Günür bir gün sonra savcılığa çıkarıldılar. Günür serbest bırakılırken, Öğüt dernekte bulunan Deva Dosyası kitabı, Mücadele gazetesini ve diğer afişleri "yasak yayın" olarak gösterilerek tutuklandı.

Tamamen keyfi bir gerekçe gösterildi ÖZGÜR-DER'in kapatılması için. Bu keyfiyet Konya polislerinin pervasızlığıyla da birleşince, sonuç tala edilen bir dernek ve gözaltına alınan insanlar oldu. Devrimci demokratik mevzileri sonuna kadar savundukları gibi, salt dernek binalarının değil, mücadele edilen her yerin birer mevzi olduğunun bilincinde. Bir değil, onlarca dernek kapansa da, faşizme karşı mevzi savışı sürecektir!